சோதிடத் திரட்டு

[illegible] 19 [illegible] 4

3L
RB5m211,N11VD
M29.19.4
186792

1565 ↑பாலால்—ரத்ன, தங்க, வெள்ளி நகை வியாபாரிகள்
216, சைனுபஜார் ரோட், சென்னை.

Regd. No. M. 916.

॥ ஸ்ரீ: ॥

வேதாந்த தீபிகை.

ஸம்புடம் 19] விபவஹு—தைமீ [ஸஞ்சிகை 4

ஸம்பாதகர்:—ஸ்ரீ. வாஸுதேவாசார்யர்.

வருஷ சந்தா ரூ. 3.] January, 1929. [ஸஞ்சிகை 1-க்கு அணா 6

விஷய ஸூசிகை.

1. ஸ்ரீ ஸங்கல்ப ஸூர்யோதயம்—ஸ்ரீ. உப. வித்வான் ஏ. வி கோபாலாசார்யர் எம் ஏ. பி. எல். 97
2. ஸ்ரீ ராமாநுஜாசார்யரும் ஸ்ரீ கண்டாசார்யரும்— ஸ்ரீ உப. வித்வான் புத்தங்கோட்டகம் ஸ்ரீநிவாஸாசார்யர் 105
3. ஸ்ரீ நிகமாந்த மஹா தேசிக தத்வ விசார விஷய விமர்சம் ஸ்ரீ உப. வித்வான் த. வே. ஸ்ரீநிவாஸாசார்யர், திருச்சி 116
4. கடிதங்கள் 119
5. ஸம்பாதகீயம்:— 126
6. ஸ்ரீ வேதார்த்த ஸங்க்ரஹம்—ஸ்ரீ உப. வாஸுதேவாசார்யர் ... 209
7. பரிகா விஜயம்:—ஸ்ரீ உப. வித்வான் புத்தங்கோட்டகம் ஸ்ரீநிவாஸாசார்யர் 9

வைரங்கள்.

T. B. MEHTA & SONS,

DIAMOND MERCHANTS,

453, Mint Street, P.T. Madras

Phone No. 3555.

ஸ்ரீ:

॥ [illegible] ॥

வேதாந்த தீபிகை.

ஸம்பாதகர்:—வங்கீபுரம் ஸ்ரீ. வாஸுதேவாசார்யர்.

ஸம்புடம் 19] விபவ௵ தை௴ [ஸஞ்சிகை 4

[illegible]

[illegible]

[ஸ்ரீ பாகவதம். 1-9-23]

ஸ்ரீ ஸங்கல்ப ஸூர்யோதயம்.

[ஸ்ரீமான் உப. வித்வான். ஏ. வீ. கோபாலாசார்யர், திருச்சி.]

(ஸஞ்சிகை 3, பக்கம் 71 தொடர்ச்சி.)

'[illegible]' என்கிற விச்வாமித்ர வசநம் இங்கே அநுஸரிக்கப்படுகிற தென்பது ஸ்பஷ்டம். இந்த ராமாயண ச்லோகத்திற்கு ஸ்ரீ கோவிந்த ராஜீயத்திலும் ஸ்ரீ மஹேச்வர தீர்த்தீயத்திலும் திலகத்திலும், 'விச்வாமித்ரரால் ஸ்ருஷ்டிக்க ஆரம்பிக்கப்பட்ட லோகத்திற்கு வேறொருவனை (அதாவது திரிசங்குவை) இந்த்ரனாகச் செய்வதாகவும், அல்லது, இந்த்ர னென்பதே துஷ்டமானபடியால் அந்த லோகம் இந்த்ர னில்லாமலேயே இருக்கட்டும்' என்றும் வ்யாக்யாநம் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. இந்த ச்லோகத்தில் அதே ப்ரகாரமாகத் தேசிகன் திருவுள்ளம் பற்றியிருப்பதாக நிச்சயமாய்ச் சொல்லக்கூடும். '[illegible]' என்பதற்குப் பதிலாக '[illegible]' என்று இங்கே உரைக்கப்பட்டது. 'வேறு இந்த்ரனைத் தக்லுனாக உடைய வேறு லோகத்தை ஸ்ருஷ்டிக்கச் சக்தியுள்ள' என்று இதற்கு அர்த்தம்.

'ஸ்வநநந்தந்' என்பதை முன் வார்த்தையோடும் பின் வார்த்தையோடும் தனித்தனியாய் அந்வயித்துக் கொள்வது. 'ஸ்வநநந்தந் நிர்கம் வா' என்று இரண்டாவது கல்பம். இதற்கு, 'வேறு லோகத்தை இந்த்ரனில்லாமலேயே ஸ்ருஷ்டிக்க வல்லமையுடைய' என்பது அர்த்தம். 'ஸநந்நிர்ம்' என்கிற ராமாயண பதங்களுக்கு, ப்ரகரணத்தை அநுஸரித்து அந்யேந்த்ர விசிஷ்டமான லோகாந்தர பர்யந்தம் தாத்பர்ய மென்பது 'ஸநைந்நிர்கம்' என்கிற பஹு வ்ரீஹியினுலும் லோகாந்தரத்தைச் சொல்லும் 'ஸ்வந நந்தந்' என்கிற பதங்களினுலும் இங்கே தெளிவாகக் காட்டப்பட்டிருக்கிறது. 'ஸநிர்கொ வா லோகஃ' என்பது அநிந்த்ரகமான அந்ய புவநத்தைச் சொல்லும். இதன் அர்த்தம் இவ்வளவு ஸ்பஷ்டமாக இருந்தும், ஸ்ரீ கோவிந்தராஜ ஸ்வாமி வேருக அபிப்ராயப்பட்டு ராமாயண வ்யாக்யாநத்தில், விச்வாமித்ர வசநத்திற்குத் தேசிகன் திருவுள்ளம் பற்றினதாகத் தாம் நினைத்த அர்த்தம் தமக்கு அநபிமத மென்றும், ஆனுல் அது தனி ச்லோகிக்கு ஒத்ததென்றும் கூறியிருக்கிருர். தேசிகன் தாத்பர்யத்தைப்பற்றி அந்த ஸ்வாமி திருவுள்ளம் பற்றினபடி இருப்பதாக நினைக்க இடமிருப்பதாகத் தோன்றவில்லை.

ஸாமாந்யமாக மநுஷ்யராய்ப் பிறப்பவர்க்கு ஸாவித்ரீ ஸம்பந்தத்தினுல் எப்படி விலக்ஷணமான த்விஜ ஜந்மம் உண்டாகிறதோ, அப்படியே ஸாமாந்யமாக லோகத்தில் பிறந்து பரவியிருக்கும் நாடகத்துக்குச் சாந்தி ரஸ ஸம்பந்தத்தினுல் (அதாவது ப்ரஹ்ம ஸம்பந்தத்தினுல்) ஒரு விலக்ஷணமான அத்யாத்ம நாடகமென்கிற புதுப்பிறப்பு உண்டாகிறதென்று பாவம். லோகத்தில் த்விஜ ஸாமாந்யத்திற்கு வித்யா ஜந்மமான ச்ரேஷ்ட ஜந்மாவைக் கொடுப்பது ஸாவித்ரீ. இவர் குலத்துக்குக் கூடஸ்தரான விச்வாமித்ரர் த்ரஷ்டாவான ரிஷியாதலாலும், அவர் ஜ்ஞாந வம்சத்தில் உதித்தவரானபடியாலும், விலக்ஷணமான புதுப் பிறவியைக் கொடுக்கும் ஸாவித்ரீயோடு தாம் ஏகவம்சமாயிருப்பதாலும், அந்த வம்ச ஸம்பந்தத்தாலேயே நாடகத்திற்கு ஒரு புது ஜ்ஞாந ஜந்மத்தைக் கொடுக்கத் தமக்கு ஸாமர்த்ய முள்ளதென்பது வ்யஞ்ஜிக்கப்படுகிறது. ஸாவித்ரியால் ஏற்படும் புது ஜந்மம் எப்படி ஜந்மாந்தர ப்ரத்வம்ஸியாகுமோ அப்படி இந்த நாடகமும் மறு பிறவியை அறுக்கும் என்றும் பாவம். 'ஜநநவஞவிஜ்வோமூாதிஜ்ஜீஹா நடிவஸிஷ்டா' என்று முன்பே இந்த நாடகத்துக்குள்ள இந்த ப்ரபாவம் கூறப்பட்டது. 'த்விதீய ஜந்' என்பதால் லோகத்தில் ப்ரஸித்தமான நாடக ஸ்வரூபத்துக்கு இந்த நாடகத்தால் மறுபிறப்பு என்கிறது வ்யங்க்ய பாவம். 'ஜ்ஷிஸி:' என்கிற பஹுவசநத்தால் இவர் குல கூடஸ்தரான விச்வாமித்ரருக்கு வஸிஷ்டரென்கிற ஒரு ரிஷி [விச்வாமித்ரர் பிரம்மரிஷி] என்கிற பட்டத்தைத் தம் வாயாலே ஒப்புக்கொள்ளச் சிரகாலம் விளம்பித்தாலும், ப்ரஹ்ம மென்னும் வேதத்தின்

186792

ப்ரதாந மந்த்ரமான காயத்ரீக்கு அவரே மந்த்ர த்ரஷ்டாவான ரிஷி. அவர் திருநாமத்தைச் சொல்லாமலும், அவரை ஸ்மரிக்காமலும் ப்ராஹ்மண ஜந்மத்தைக் கொடுக்கும் காயத்ரீ மந்த்ரத்தை அநுஸந்திக்கக் கூடாதென்றும், அவர் ஸ்மரண பூர்வகமாகத்தான் ப்ராஹ்மணர்களுக்கே ப்ராஹ்மண ஜந்மம் வரக்கூடுமென்றும் ரிஷிகளெல்லோரும் ஒப்புக்கொண்டிருக்கிருர்களென்று ஸூசிக்கப்படுகிறது. விச்வாமித்ரர் பார்த்து வெளிப்படுத்திய ஸாவித்ரீ மந்த்ரத்தால் ப்ரஹ்ம குலத்தில் பிறந்தவர்களுக்கே விப்ரத்வம் ஸித்திக்கவேண்டியிருக்க, அவருடைய விப்ரத்வத்தை ஒப்புக்கொள்ள அவ்வளவு தடை ஏற்பட்டிருக்க வேண்டாமென்று பாவம். ஸாவித்ரியே அவர் குடியைத் தேடிப் பிறந்தாளல்லவா? 'கயிதம்' என்பதால் வஸிஷ்டர் தமது வாயால் சொல்லமாட்டாமல் வெகு காலம் ஆக்ஷேபித்தாலும், ரிஷிகளெல்லோரும் வாய்விட்டு இவர் ஸம்பந்தத்தினுல்தான் ப்ராஹ்மண்யம் வருகிறதென்று ஸ்பஷ்டமாகச் சொல்லியிருக்கிருர்களென்று காட்டப்படுகிறது. 'ஸா தெவீ' என்பதனுல் ஸாவித்ரீ கடகமான முதல் 'தத்' பதமும் நடுவிலுள்ள 'தெவ' பதமும் ஜ்ஞாபகப்படுத்தப் படுகின்றன. 'விஸ்வஜநந' என்பதால் லோகத்திற்கெல்லாம் ஜ்ஞாநப் பிறப்பைக் கொடுத்து, லோகத்திற்கெல்லாம் தாயாரானவள் விச்வாமித்ரர் குடியைத் தேடி அவருக்குப் பெண்ணுகப் பிறந்தாள் என்பது ஸூசிக்கப்படுகிறது. விச்வாமித்ரர் குலத்தில் விச்வஜநநி பிறந்தது ந்யாயந்தானே. 'விஸ்வஸ்ய மித்ரம் விஸ்வாமித்ரஃ' என்று பவபூதி மஹாவீர சரித்ரத்தில் கூறினுர். விச்வாமித்ர ரென்னும் ரிஷியின் பெயரைச் சொல்லும் சப்தம், 'மித்ரே ருஷௌ' என்கிற பாணிநீ ஸூத்ரத்தால் ஆகாரமாகிய தீர்க்கத்தோடு நிஷ்பந்நமாகிறது. 'ஸநந்நிர்ம் கரிஷ்யாமி' என்று தம்முடைய தபஸ் ஸாமர்த்யத்தால் முன் வழியை மாற்றி, நூதநமாக ஸ்ருஷ்டிக்கக் கூடிய விச்வாமித்ரருக்குப் பயந்து பாணிநி முநியும், இவருடைய திருநாமத்திற்கு 'விச்வத்துக்கு அமித்ரம்' என்று அர்த்தமாகாமல் 'விச்வத்துக்கு மித்ரம்' என்று அர்த்தம் செய்து அவரை ஸந்தோஷப்படுத்த, அவர் திருநாம நிர்வாஹார்த்தமாகவே தனியாக இந்த ஸூத்ரம் செய்தார்போலும்! இந்த்ரன் வ்யாகரணத்துக்கு ப்ரவர்த்தகர் என்பது ப்ரஸித்தம். ப்ருஹஸ்பதியினிடம் இந்த்ரன் சப்த பாராயணம் அத்யயநம் செய்தார். வேறு இந்த்ரனை ஏற்படுத்துவதாகச் சபதம் கூறியவர் வேறு வ்யாகரணத்தை ஏற்படுத்த அசக்தரா? விச்வத்தினிடத்தில் மிகுந்த மித்ர பாவத்தையுடைய விச்வாமித்ரர் குலத்தில், விச்வத்தினிடத்தில் வாத்ஸல்யத்தையுடைய தாயாரான விச்வஜநநி பிறப்பது உசிதமென்றும் பாவம். 'யதநந்மொத்ரா' என்பதால் இவருக்கும் ஸாவித்ரிக்கும் ஸமாந வம்ச்யத்வத்தைக் காட்டி, எப்படி காயத்ரீ

ஸம்பந்தம் எல்லோருக்கும் அவச்யோபாதேயமோ, அப்படியே வேதாந்தா
சார்யரான இவருடைய ஜ்ஞாந வம்ச ஸம்பந்தம் எல்லோருக்கும் இருப்பது
அழகாகும் என்பது நமது கொள்கை. இவருடைய ஜ்ஞாந வம்சமாகிய விச்
வாமித்ர வம்சத்தோடு ஸம்பந்தம் த்விஜ ஸமுதாயத்துக்கும் உள்ளது ஸர்வ
ஸம்ப்ரதிபந்நம் என்பதும் இங்கே ஸூசிதமாகக் கொள்ளலாம்.

ஸ்ரீஸ்வாமி, உத்பாதகமான வம்சத்தை முதலில் கூறி, பிறகு ப்ரஹ்மத்
வத்தைக் கொடுக்கும் ஸாவித்ரியின் குலமே தமது குலம் என்பதையும் கூறி
னர். உத்தம காவ்யம் த்வநி ப்ரதாநமாக இருக்கும். கண்டா நாதத்தின் அநு
கரணம் போல் த்வநி பரம்பரைகள் நாடகத்தில் மேலும் மேலும் வ்யங்க்யமா
னால் இவர் செய்யும் நாடகம் உத்தமமாகும். இவரே ஸ்ரீநிவாஸனுடைய கண்
டையின் அம்சமாக இருந்துவிட்டால் த்வநி மயமான காவ்யத்தைச் செய்யத்
தட்டில்லை. த்வநியில் தம்முடைய ஸஹஜ ஸாமர்த்யத்தை வெளிப்படுத்து
வதற்காக இவர் திருவேங்கடமுடையானுடைய கண்டையின் அம்சமாக
அவதரித்தவரென்பது கூறப்படுகிறது. இந்த நாடகம் ஆஸுர ஸ்வபாவங்
களைப் போக்கும். பத்மாஸநர் ஆதிகவியான ப்ராசேதஸருக்கு மதுமயமான
ஸரஸ்வதியை அநுக்ரஹித்தவர். அவர் பாரதீ பர்த்தா. அவருடைய சங்
கத்தால் தான் த்வநிமயமான ராமாயண ஸரஸ்வதி ப்ரவ்ருத்தித்தது. அவ
ரால் பகவத் கைங்கர்யத்தில் ஏற்படுத்தப்பட்டது ஸ்ரீநிவாஸனுடைய
கண்டை. அந்தக் கண்டை இவருடைய உருவமாக அவதரித்ததென்று
பெரியோர் கூறுவர். 'வ்யாக்தா' என்கிற சப்தம் ப்ரயோகம் என்றும்
நாடக விதியில் கண்டாம்சத்வம் உபயுக்தம் என்பதையும் ஸூசிக்கலாம்.
'வ்யோமஸ்வித்ரோயம்' என்று முன்பே நாடக விஷயத்தில் 'வ்யோம'
சப்தம் ப்ரயோகிக்கப்பட்டது. 'வ்யோமவிஜ்ஞாநம்' என்று சாகுந்தளத்
திலும் காண்க. 'உவவத்தி' என்கிற சப்தத்தினால் 'தக்ஷயாஜேஷு வீதெதி
காஙெணெ ஙாவவாதிஹ:' என்கிற ப்ரமாணம் ஸ்மரணத்துக்கு வருகிறது.
மற்ற உபபத்திகளுடன் இவ்விடத்தில் முக்யமாக ப்ரகாசநாநேரா தேந இனிய
சொற்களால் காந்தாஸம்மிதோபதேசத்தால் ஆஸுர ஸ்வபாவம் நம்மை
அணுகாமல் செய்து விலக்குவதையும், கணீர்கணீ ரென்கிற நாதபரம்பரையில்
மேலும் மேலும் பாவ பரம்பரைகள் த்வநிக்கச் செய்வதையும் கொள்வது
உசிதம். ஸ்ரீநிவாஸனுடைய பரிசார விதியில் ஏற்படுத்தப்பட்ட கண்டையின்
அம்சமாகிய இவர் 'வ்யூஹணி ஸ்ரீநிவாஸெ' என்று ஸ்ரீநிவாஸனுடைய
கடாக்ஷ ப்ரவாஹமாக அவதரித்த ஸ்ரீபாஷ்யத்தைக் கணகணவென்று மது
மயங்களான சொற்களால் எல்லோரும் களிக்க ச்ராவணம் பண்ணிவைப்பது
ந்யாயம். அந்தக் கைங்கர்யம் ஸ்ரீநிவாஸனுக்குக் கண்டை செய்யும் பரிசார

விதியாகும். இது பற்றியே கண்டாம்சரான இவர் 'ஸ்ரீபாஷ்யத்தை ப்ரவர்த்
திப்பிப்பதே ப்ரதாந கைங்கர்ய' மென்று அறுதியிட்டார். இந்த விஷயத்தை
அடுத்த ச்லோகத்தில் ஸாதிக்கிறார். இருபது திருநக்ஷத்ரத்தில் ஸகல வித்யை
களையும் தாம் ஓதினதாகக் கூறுகிறார். ஸகல வித்யைகளிலும் பாரங்கதரா
யில்லாவிட்டால் ஒருவர் நாடகம் இயற்ற முடியாதென்பது 'ந ஸா வித்யா
நாடகெ யஞ் த்ருஶ்யதெ' என்கிற ச்லோகத்தினால் ஏற்படுகிறது. அதற்கு
அநுகுணமான ஸாமர்த்யம் தமக்கு உண்டென்று இங்கே காட்டப்படுகிறது.
'ஸகலவித்யாவாஹிநீ ஜநநெஸெ:' என்று ரூபிக்கப்படும் ஸ்ரீபாஷ்யகாரரின்
க்ரந்தங்களை ச்ராவணம் பண்ணிவைப்பதற்கு ஸர்வ வித்யைகளையும் விசே
ஷேண ச்ரவணம் பண்ணியிருக்கவேண்டியது அதிகாராபாதகம். நாநா வித்யா
ச்ரவணம் சாரீரக பாஷ்ய ச்ராவணத்திற்கு அத்யந்தோபயுக்தம். சாரீரக
பாஷ்யத்தை முப்பது ஆவ்ருத்தி ச்ராவணம் பண்ணிவைத்ததாக ஸாதிப்ப
தால் வேதாந்தாசார்யத்வம் தமக்கு ஸித்திப்பது மன்றியில், 'ஜிஹ்வா செ
ஶயஶுத்தஶா' என்னும் ஆசார்ய லக்ஷணப்படி சிரகாலாப்பாஸத்தால் 'தஶவ',
ப்ரத்யய விசிஷ்டமான ஸர்வோத்தம மதுமத்வம் இவருடைய நாவிற்கு
இருப்பதாக ஸூசிக்கப்படுகிறது. அத்யந்தம் சுவையுடைய தேன்
மொழிகள் இவரிடம் அமைந்திருக்கின்றனவாதலால், இவர் செய்யும் நாட
கம் மதுரிம குண பூயிஷ்டமாய் இருக்கும். வேங்கடநாத னென்னும்
ஒரு நாதன் தம்முடைய நாதனுக்கு உபஹாரமாய் ஸமர்ப்பிக்கும்
நாடகமிது நாதனுக்கு நாதன் உபசரிப்பது உசிதம். நாதனுடைய ச்ர
வணத்திற்கும் இந்த அர்த்தமான நாடகம் பத்யமாகும். 'ஸஷஸஹிலாஸிகா
ஹைஸைஸதக்தகிஸாந்த நாடகெ ஙாவவுதஸ்ஸ் தக்ஸஸ்ய ஙாஜ்யெஷய
ஶாவக்ருஶ:' என்று பர ஸித்தாந்தங்கள் நாடகங்க ளென்றும், அவைகளில்
ப்ராயேண உண்மையான கதை அந்யதாவாகவும் அதாத்விகமாகவும் வர்ணிக்
கப்படுவது வழக்கமாதலால் நாடகங்களால் தத்வத்துக்கு உபப்லவம் வரு
மென்றும் தாமே நாடகத்தைத் தூஷித்திருக்க, இவர் தத்வோபதேசார்த்தம்
நாடகம் செய்யலாமோ என்று ஆக்ஷேபம் வரலாம். லோக த்ருஷ்டமான
ப்ராயிகோத்ஸர்க்கத்துக்கு இது போன்ற நாடகம் அபவாத மென்றும், இது
தத்வ ரூபமான அர்த்தத்திலிருந்து அநபேதமானது (அதாவது நீங்காதது)
என்றும், ஶயஷ்ரும் என்னும் பதத்திலுள்ள 'யக்ஷ' ப்ரத்யயத்தால் காட்டு
கிறார். 'வக்ஷ்யித' என்பதினால், இந்த ச்லோகம் பண்ணுகிற அவஸரத்தி
லேயே செய்தருளப்போகிற நாடகம் க்ருத்ஸ்நமும் புத்திஸ்தமுமென்று தெரி
கிறது. 'ஶ்ரெயஃ' என்கிற விசேஷணம் போதுமோ நாடகத்திற்கு? 'ஶ்ரெயஃ'
என்கிற குணம் வேண்டாமோ என்றால், ரங்கநாதனுக்கு ப்ரீதியுள்ள தென்
பதால் அதற்கு ப்ரேயோ குணமும் உள்ளதென்று 'நாயஸ்ரீதயெ' என்

பதால் ஸூசிதம். தாம் தர்க்கம் முதலிய நாநாவித்யைகளிலும் விசேஷ பாண்டித்யம் உடையவரென்றும் ந்யாய ஜடிலமான சாரீரக சாஸ்த்ரத்தைச் சச்வத்காலமும் ப்ரவசநம் பண்ணுகிறவரென்றும் சொன்னதினால், நாடகத்திற்கு வேண்டிய கோமளமான சொல்லமைப்பில் அப்யாஸம் இராதென்றும், எப்பொழுதும் ப்ரஹ்மைகதா ஸர்வ விஷய வைத்ருஷ்ண்யத்தையே த்ருடமாக அப்யஸித்துக் கொண்டு ‘நியதம் ந்த்ஹ்யதி ஜிதாவயிஹமாநஞ்சஜநயள’ என்று ப்ரஹ்மாநுபவத்திலேயே ஸர்வதா யோகிகளைப்போல் இவர் முழுகியிருப்பவராதலால் இவர்க்கு நாடகம் செய்வதற்கு அவகாசம் இராதென்றும், இவர் ஒரு வ்யாபாரத்திலும் வ்யாபரிக்க இடமில்லையென்றும், இவருக்கு அவகாசமிருந்து இவர் நாடகம் செய்ய ப்ரயத்நப்பட்டாலும் அதற்கு வேண்டிய மநோலாளித்யமும் பதலாளித்யமும் இவருக்கு இராவென்றும் ஆக்ஷேபம் வர, அதற்கு ஸமாதாநம் கூறுகிறார் ‘உதவஹாவ’ என்கிற ச்லோகத்தால். தம்முடைய ப்ரயத்நத்தினால் வாக்கையும் அர்த்தங்களையும் அவற்றின் அழகான ஸம்ச்லேஷத்தையும் இவர் தேட வேண்டியிருந்தாலல்லவோ இந்தக் கேள்விக்கு இடமுண்டு. மநு வ்யாஸர் வால்மீகி முதலிய மஹர்ஷிகள் ஒரு ஸபையாகச் சேர்ந்து ச்ரவணம் பண்ணிச் சிர: கம்பநம் பண்ணத்தகுந்த அம்ருதத்தால் நிறைந்த ஈரச்சொற்கள் இவருடைய ஹ்ருதயத்தையும் நாக்கையும் வலுவில் தேடி அடைந்து, கண்டாம்சமான இவர் திருவாக்கிலிருந்து கணகணவென்று வெளிப்பட வேண்டுமென்று ஆசைப்படுகின்றன. ‘வஸிஷ்கா’ என்கிற சப்தத்தால் உத்தமமான வாக்கமைந்த இனிய கவிகளான மநு முதலியவர்கள் சேர்ந்து ச்ரோதாக்களாய்க் கூடிய ஸபை கூறப்படுகிறது. அவர்களெல்லாரும் மஹா தபஸ்விகளல்லரோ? அவர்கள் விஷயத்தில் திவ்ய வாக்வர்ஷாநுக்ரஹம் வருகிறதுபோல் தபஸ்வியல்லாத ஸாமாந்ய ஜநங்களுக்கு வரக்கூடுமோ என்றால், உயர்ந்த வாக்ப்ரவாஹம் போன்ற கங்கா ப்ரவாஹம் மஹாதபஸ்வியான ஈச்வரனுடைய ஜடிலமான சிரஸ்ஸில் விழுந்து சுழல்வதுபோல், ஒரு அடி எடுத்து வைக்க யோக்யதையில்லாத ஒரு முடவன் தலையில் அது கேவலம் க்ருபையால் விழுந்தால் யார் தடுக்கக்கூடும்? ‘விதி வாய்க்கின்று காப்பாரார்?’ கங்கைக்கு அநேக ஆவர்த்தங்களோடு சுழன்று நர்த்தநம் பண்ணுவதில் குதூஹலமிருக்கும். இதை ஸ்வாமி ‘நடநவடவிஸ்யவஸிகா’ என்று ஸாதித்திருக்கிறார். நர்த்தநம் செய்யும் கங்கைக்கு, நர்த்தநம் செய்பவன் சிரஸ்ஸில் நர்த்தநம் பண்ணுவதில் மிகவும் ருசி. ‘நடவதி ஶகடதட நடநவட’ வானவள் கங்கை. ஈச்வரனிடத்திலிருந்து ஜ்ஞாநத்தைத் தேடுவதுண்டு. ஈச்வரன் ஸர்வஜ்ஞன்; அவர் நடராஜன்; அவர் ஸரஸ்வதீ புத்ரன்; ராமாயணாநுக்ரஹம் பண்ணின ப்ரஹ்மாவின் புத்ரன். நானோவென்றால் நடநம் செய்வதற்குக்

கால்கூட இல்லாத பங்கு. என் தலையில் வாக்ரூபயான கங்கா ப்ரவாஹம் தானே வந்து விழுந்து என்னை நாடகம் செய்யும்படி செய்வித்தால் அந்த பாக்யத்தைத் தடுப்பவர் ஆர்? ‘காப்பாரார்’ என்கிற ஆழ்வார் ஸ்ரீஸூக்தி இதனால் ஸூசிதம். ‘ஸ்வயமுபயாந்தி ஜநே’ என்பதனால் ‘கவிதா ஸ்வயமாயாதா வரா’ என்கிற வசநம் ஸூசிதம். இதுகூட ப்ரகரணமானதாலும் கங்கா த்ருஷ்டாந்தத்தையும் நடந விஷயமாகவே யோஜித்து அழகாகக் காட்டுகிறார். தார்ஷ்டாந்திகத்திலும் தம்மை நடநம் செய்வதற்கு அடியோடு சக்தியில்லாத பங்குவாகக் காட்டிக்கொள்ளுகிறார். கங்கா ப்ரவாஹமாக வாக்கை நிரூபணம் பண்ணுவதால், தட்டுத்தடையில்லாமலும் மிகுந்த குளிர்ச்சியோடும் தெளிவோடும் சுத்தியோடும் இனிமையோடும் ப்ரஸரிக்கும் ஸ்வபாவம் வாக்குக்குக் காட்டப்படுகிறது. ஈச்வரன் விச்வசார்யன் என்று தயா சதகத்தில் நிர்த்தேசம். விச்வாசார்யனுக்கு அமைகிற திவ்ய வாக்கான கங்கை தமக்கும் க்ருபையால் அமைகிறது. மநுவும் வ்யாஸரும் வால்மீகியும் ஜகதாசார்யர்கள். அவர்களுக்குத் தகுந்த வாக் ஸாமாந்ய ஜநமாகிய தமக்குத் தானே வலுவில் அமைகிறது என்றும் ‘ஜந’ சப்தத்தால் கொள்ளலாம்.

கங்கையை த்ருஷ்டாந்தமாக எடுத்ததில் தர்க்க கர்க்கசமான மனத்தை உடையவருக்கு மலையைப் பிளப்பதைப் போன்ற கடிநமான சப்தமல்லவா அமையும் என்று முதலில் செய்த ஆக்ஷேபம் பலப்பட்டு விட்டது என்று மறுபடியும் ஆக்ஷேபம் வர அதற்குப் பரிஹாரம் சொல்லப்படுகிறது. கங்கை, மலையைத் தன்னுடைய வேகத்தாலும் ப்ரவாக பலத்தினாலும் பிளக்கத்தான் பிளக்கும்; மலைக்கும் பயத்தை உண்டு பண்ணும். அதைப்போல் இவருடைய வாக்கும் மலைபோல் எதிர்த்துவரும் ப்ரதிபக்ஷிகளின் பலத்தைப் பேதித்துப் பயத்தை உண்டுபண்ணும். மலையைப் பிளப்பதுகூட கங்கைக்குப் பெரிதல்ல. விந்த்ய பர்வதம்போல் விசாலமான ஈச்வரனுடைய ஜடா முடியில் விழுந்து சுழல்வதும், அவருடைய சிரஸ்ஸை ஆட்டுவிப்பதும் மிகவும் அரிதன்றோ? அதையும் கங்கை செய்கிறாள். இவருடைய திருவாக்கு ஸர்வஜ்ஞனை ஈச்வரனையும் சிரக்கம்பம் செய்யும்படி பண்ணுகிறது. இப்படி உயர்ந்த இடங்களில் கம்பீரமாயும் பயங்கரமாயும் ப்ரவஹிக்கும் கங்கை, தாழ்ந்த பூமியில் மதுரமும் தெளிந்ததும் மநோஹரமுமான ஜலங்களைப் பெருக்கவில்லையா? இடத்திற்குத் தகுந்தபடியும் விஷயத்திற்குத் தகுந்தபடியும் வாக்கு இருக்கும். இந்தப்படிக்கு இந்தக் கங்கா த்ருஷ்டாந்தத்தால் பூர்ணோபமை ஏற்படுகிறது. அதன் பேரில் ‘இவருக்கு மதுரமான வாக்கிருந்தாலும் இவர் உத்தேசிக்கிற ரஸம் நாடகத்தில் கந்தர்வ சாஸ்த்ர தேசிகர்களால் ஒப்புக்கொள்ளப்படவில்லையே; தேசிகர்களால் என்கிற

பண்மையினுல் காந்தர்வ தேசிகர்கள் பலர் இல்லையென்று சொல்லும்பொழுது இந்த ஒரு தேசிகன் மாத்ரம் சாந்த ரஸம் உண்டு என்ருல் யார் நம்புவார்கள்?' என்று ஆக்ஷேபம் வேடிக்கையாய்க் காட்டப்படுகிறது. எவ்வளவு சதுரரா யிருந்தாலும், அவர் எப்படி ஆகாசத் தாமரைபோல் இல்லாததான ரஸத்தை அநுபவ கோசரமாகச் செய்யக்கூடும் என்று நடியின் ஆக்ஷேபம். சாந்த ரஸ மில்லை யென்று சொல்லும் தேசிகர்கள் பரத முநியின் பாவத்தின் முடிவைக் கண்டவர்களல்லர். எப்படி வேதங்களுக் கெல்லாம் வேதாந்தத்தினுல்தான் முடிவான கருத்து ஏற்படுமோ அப்படியே மற்ற ரஸங்களெல்லாம் பரத முநியின் முடிவான பாவப்படி சாந்தி ரஸத்தில் பர்யவஸாநத்தை அடையும். மீமாம்ஸையின் கபந்தம் அல்லது உடல் என்பர் முன் பாகத்தை; அதன் அந்தத்தைச் சிரஸ் என்பர். மற்ற ரஸங்கள் கபந்தமாகும். சாந்த ரஸம் சிரஸ்ஸாகும். பரத சாஸ்த்ரத்தில் சில முன் பாகங்களை அவர்கள் கண்டிருந்த போதிலும் அந்தச் சாஸ்த்ரத்தின் முடிவும் முக்ய நோக்குமான ப்ரஹ்ம ரஸமான சாந்த ரஸத்தைக் கண்டிலர். இது ‘அவர்கள் பரத மதத்தின் கரையைக் கண்டாரல்லர்’ என்கிற சொல்லினுல் காட்டப்படுகிறது. பரத மதத்தில் நாடகம் பார்க்கும் ஸபையோரிடத்தில் ரஸம் அநுபவ விஷயமாகி அபிவ்யக்தமாகிறது என்று முடிவான தீர்மாநம். ஸபையோர்களிடத்தில் ரஸம் உண்டாகி உல்லாஸ மடைய வேண்டுமானுல், மற்ற ரஸங்களைத் தந்மயமாகப் பாவுகர்களாய் அநுபவிக்க ஸபையோர்கள் கூட்டங் கூட்டமாய் மலிந்தாலும் சாந்தி ரஸத்தை அநுபவிக்கும் கூட்டம் துர்லபமாகை யாலும் ஸபையோர் அநுபவத்திற்கு வந்தால்தான் ரஸோல்லாஸம் ஏற்படுவதாலும் ஸபையோர் அநுபவிக்கும்படி சாந்தியை நடிக்கவும் அபிநயிக்கவும் ஸாத்யமல்லவென்று சாந்தி ரஸம் இல்லையென்று சொன்னவர்களின் பாவம் என்று பூர்வபக்ஷிகள் சொல்லும் ப்ராசீந அபிப்ராயங்களுக்கு விரோதமில்லாமல் ஸமாதாநம் கூறப்படுகிறது; தவிர இந்த நாடகத்தை அநுபவிக்கும் ஸபை ஆவர்ஜநமும் செய்யப்படுகிறது. இந்த ஸபையோர் ரஸமீசீந பராங்முகர்கள்; இவர்கள் வேறொரு ரஸத்தைக் கண்டெடுத்துப் பார்க்கமாட்டார்கள். ‘ஶ்ருங்காரமேகம் ரஸஶாஸநாஃ’ என்று கொண்டாடப்படும் ச்ருங்கார ரஸம் ஸபைக்கு அநுசிதமான வழிகளை அடையும். ‘நித்யா ஹிவாம் அபி தவ ஸ்ஹா நீஹாரவைஃ’ என்கிறபடி எல்லோரும் சேஷத்வத்தை வஹித்துக் கீழ்மையையும் தாழ்மையையும் ஆசைப்படவேண்டிய ஸ்வரூபத்துக்கு விரோதமாக வீர ரஸத்தில் ஒருவரையொருவர் திரஸ்காரம் பண்ணுவதே கார்யமாகும். ‘ஸஹா’ என்கிற பதத்தினுல் ஸ்ரீ வைகுண்ட ஸ்தவ ச்லோகம் ஸ்மரிப்பிக்கப்படுகிறது. அதையும் ஸாத்விகர்கள் ஒப்புக்கொள்ளார். அத்புத ரஸம் ஸ்வப்நேந்த்ர ஜாலாதிகளைப் போல்

உலக நடவடிக்கைக்கு விரோதமும் அஸம்பாவிதமுமா யிருக்கும். தத்வத்திலேயே நோக்குடையவருக்கு அது ருசிக்கமாட்டாது. மற்ற ஐந்து ரஸங்களும் அல்ப ஸாரமானவை. அவை சுவைக்கத்தக்கன அல்ல. எட்டையும் தள்ளிவிட்டால் ஒன்பதில் ஒன்ருவது ரஸமாயிருக்க வேண்டியது அவசியமானபடியால் பரிசேஷ ந்யாயத்தால் சாந்தி ரஸம் ஒன்றே ரஸ மென்று மீரும்.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீராமாநுஜாசார்யரும் ஸ்ரீகண்டாசார்யரும்

[ஸ்ரீ. உப வித்வான் புத்தங்கோட்டகம் ஸ்ரீநிவாஸாசார்யர்.]

(ஸஞ்சிகை 3, 75-வது பக்கம் தொடர்ச்சி)

சில நாட்களுக்கு முன் ‘ஜிஜ்ஞாஸா’ என்னும் பத்ரிகையில் நடேச சாஸ்த்ரிகள் என்பவர் ஸ்ரீ கண்டாசார்யரைப்பற்றி ஐந்து விஷயங்கள் எழுதியிருக்கிருர். அவை வருமாறு:—1. ஸ்ரீ கண்டர் சங்கராசார்யருக்கு வெகு காலம் பிந்தி உண்டானவர். 2. அவர் சங்கரரைப்போல நிர்விசேஷ ப்ரஹ்மாத்வைதவாதி. 3. மந்தாதிகாரிகளை உத்தேசித்துச் சங்கரரை அநுஸரித்து, ப்ரஹ்ம ஸூத்ரங்களுக்கு ஸகுண ப்ரஹ்ம பரமாக வ்யாக்யாநம் பண்ணினுர். 4. ச்ருதி ஸூக்தி மாலை செய்த ஹரதத்தருக்கு அடுத்தபடி இருந்தார். 5. அவர் ஸ்ரீவைஷ்ணவாசார்யனுன ஸ்ரீ பகவத் ராமாநுஜனுக்கு முன்பு இருந்தவர். இந்த ஐந்து விஷயங்களுக்குள் 2, 3, 5-ல் காணப்படும் விஷயங்கள் அநுசிதங்களென்று தோன்றுவதால் அவற்றை விசாரித்துத் தீர்மானிக்கவேண்டியது அவச்யமாக இருக்கிறது.

சங்கராசார்யரைப் போல் ஸ்ரீ கண்டரும் அத்வைத வாதியென்று ஜிஜ்ஞாஸையில் எழுதியிருப்பது அநுசிதம். ஸ்ரீகண்டாசார்யர் ஸூத்ர பாஷ்யத்தில் ஆரம்பணுதிகரணத்தில், ‘கார்யமான உலகமானது காரணமான ப்ரஹ்மத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதல்ல’ என்று சொல்லிவிட்டு, ‘இதரவ்ய………’ என்கிற ஸூத்ரத்தில் ‘ப்ரஹ்மமே ஜகத்தானுல் ஸர்வஜ்ஞனை ப்ரஹ்மமானது தனக்கு ஹிதத்தைச் செய்து கொள்ளாததனுலும் அஹிதத்தைச் செய்துகொண்டதனுலும் விவேகமில்லாததாகப் போய்

விடட்டும்' என்று சங்கித்துக்கொண்டு, 'அதிகம் து பேதநிர்தேசாத்' என்கிற ஸூத்ரத்தில் 'கார்யமான உலகத்தைக் காட்டிலும் காரணமான ப்ரஹ்மம் அதிகம் (அதாவது: வேறுபட்டது)' என்று ஸித்தாந்தம் செய்துவிட்டு, கீழ் அபேதத்தையும் இங்கு பேதத்தையும் சொல்வதால் பேதா பேத வாதிமதம் சொல்லப்பட்டதாகிற தென்று சங்கித்துக்கொண்டு, அங்கு 'பேதாபேதகல்பம் விஶிஷ்டாத்வைதம் ஸாதயாம: ந வயம் ப்ரஹ்மப்ரபஞ்சயோ: அத்யந்தபேதவாதின: கடபடயோரிவ தத³நந்யத்வஶ்ருதி விரோதாத் ந வா அத்யந்தாபேதவாதின: ஶுக்திரஜதயோரிவ ஏகதரஸ்ய மித்யாத்வேந தத்குணஶ்ருதிவிரோதாத் நாபி பேதாபேதவாதின: வஸ்துவிரோதாத் கிந்து ஶரீரஶரீரிணோரிவ குணகுணினோரிவ ச விஶிஷ்டாத்வைதவாதின:' என்று தாம் அத்வைதியல்ல விசிஷ்டாத்வைதிதான் என்றும், குணகுணி பேதத்தைச் சொல்லுகிற ச்ருதிகள் அத்வைதிகளுக்கு விரோதிக்குமென்றும் தமது வாயினால் வ்யக்தமாகச் சொல்லியிருக்கிறார். 'அஶ்மாதிவச்ச' என்கிற அடுத்த ஸூத்ரத்தில் அத்வைத மதத்தைத் தூஷித்திருப்பதும் தவிர அம்சாதிகரணத்தில் 'ஜ்ஞோऽத ஏவ ச' என்கிற ஸூத்ரம் தொடங்கி நாலு ஸூத்ரங்களுக்கும் தாத்பர்யமாக அத்வைத மதத்தையே விஸ்தாரமாகக் கண்டித்து எழுதியிருப்பதாலும், ஸ்ரீகண்டர் சங்கராசார்யரை அநுஸரித்து நிர்விசேஷ ப்ரஹ்மாத்வைதவாதீ என்று எழுதியிருப்பது அநுசிதம்தான்.

ஸ்ரீகண்டர் சங்கராசார்யரை அநுஸரித்து ஸகுண ப்ரஹ்ம பரமாக ஸூத்ர வ்யாக்யாநம் செய்திருக்கிறார் என்று எழுதியிருப்பதும் அநுசிதம். ஸ்ரீகண்ட பாஷ்யத்தில் சிவனே பரதேவதையென்றும், தத் த்யாநமே மோக்ஷ காரணமென்றும், விஷ்ணுவைச் சிவ பக்தர் என்றும் கூறியிருப்பதோடு, பராதிகரணத்தில் 'அத: ஸர்வேஶ்வராத் நாஸ்தி ஸர்வமிதி ஸித்தம்' என்றும், கார்யாதிகரணத்தில் 'தஸ்மாத் வைதிகாநாமத: ஸம்க்ஷிப்ததாத்பர்யமேவ' என்றும் அந்யப்ரதிஷேதாதிகரணத்தில் விஷ்ணுவுக்குச் சிவனோடு ஸாம்யம் கூடக் கிடையாதென்றும் ஸ்ரீகண்டர் எழுதியிருக்கிறார். ஸ்ரீ சங்கராசார்யர் சங்கர பாஷ்யத்திலோ வென்றால், 'பத்யுரஸாமஞ்ஜஸ்யாத்' என்கிற ஸூத்ரத்தில் சைவமதம் அவைதிகமென்றும், அது வேத விருத்தமென்றும் எழுதியிருப்பதுடன் 'யோகிநாமபி ஸர்வேஷாம்' என்கிற கீதா ச்லோக வ்யாக்யாநத்தில், சிவனை உபாஸிப்பவனைக் காட்டிலும் நாராயணனை உபாஸிப்பவனே மிகவும் உயர்ந்தவனென்றும், பல இடங்களிலும் சிவனையும் சிவனை உபாஸிப்பவனையும் இகழ்ந்து எழுதுகிறார். ஶிவம் ஸஹாந்தா

கீதையில் ஆதிமத்யாவஸாநங்களில் 'போக்தாரம்' [5-ம் அத்.] என்கிற ச்லோகத்திலும், 'உத்தம: புருஷ:' [15-ம் அத்.] என்கிற ச்லோகத்திலும் 'ஸர்வபூதாநாம்' [18-ம் அத்.] என்கிற ச்லோகத்திலுமுள்ள 'ஶர்வ' சப்தம் 'ஸர்வ: ஶர்வ: ஶிவ: ஸ்தாணு:' என்கிற கோசாதி ப்ரஸித்தியை அநுஸரித்துச் சிவனைச் சொல்லுகிறதோவென்று ப்ரமமும் வாராதபடி இங்கு ரக்ஷணைக ஸ்வபாவனான நாராயணனையே சொல்லுகிறதென்று 'ஸ ப்ரஹ்ம ஸ ஶிவ: ஸேந்த்ர: நாராயணாத்மக:' என்று சிவபாரம்யத்தை ஸஹிக்காமல் எழுதுகிறதோடு, பாஞ்சராத்ராதிகரணத்தில் 'யோऽஸௌ நாராயண: ஸாக்ஷாத் ப்ரஸித்த: பரமாத்மா ஸர்வாத்மா' என்றும், கீதாபாஷ்ய உபநிஷத் பாஷ்யங்களிலும் ஆபாதசூடம் நாராயணனே ஸகுணப்ரஹ்மமென்றும் 'ஆநந்தாதய:' ஸூத்ரத்தில் 'ஸமஸ்தகல்யாணகுணாத்மகத்வம் ஸர்வதா ப்ரஹ்மணோ ஸித்தம்' என்று தது பாஸநமும், 'நிர்குணவாதா உக்திமாத்ரா:' என்றும் எழுதியிருக்கிறார். கீழ்ச் சொல்லியிருக்கிறபடியே சங்கராசார்யர் அங்கீகரித்திருக்கும் நிர்க்குண ப்ரஹ்மத்தைப் பராதிகரண கார்யாதிகரணங்களில் ஸ்ரீ கண்டாசார்யர் ஸாம்பசிவனுக்கு உயர்ந்தது ஒன்றுமில்லையென்று கண்டித்திருக்கிறார். மந்தாதிகாரிகளுக்கு ஸகுணோபாஸநமென்றும், முக்யாதிகாரிகளுக்கு நிர்க்குணோபாஸநமென்கிற பேதம் ஸ்ரீ கண்ட பாஷ்யத்தில் சொல்லப்படவேயில்லை. ஆகையால் சங்கராசார்யரோடு இவ்வளவு விருத்தாபிப்ராயமுள்ள ஸ்ரீ கண்டாசார்யர் சங்கராசார்யரை அநுஸரித்து ஸகுணப்ரஹ்ம வ்யாக்யாநம் செய்தாரென்பது ஜலம் அக்நியை அநுஸரித்திருக்கிறதென்று சொல்வதை ஒக்கும்.

இனி, ஸ்ரீ கண்டாசார்யர் ஸ்ரீ பகவத் ராமாநுஜனுக்கு முன்பிருந்தவர் என்கிற விஷயத்தையும் முக்யமாக விசாரிக்கவேண்டியது அவச்யமாக இருக்கிறது.

இந்த விஷயத்தில் சாஸ்த்ரிகள் அப்பய்ய தீக்ஷிதருடைய அபிப்ராயத்தையே முக்ய காரணமாக எழுதியிருப்பதால், தீக்ஷிதரின் அபிப்ராயத்தை மூர்ந்து வெளியிட வேண்டியது அவச்யமாகிறது. அப்பய்ய தீக்ஷிதர் பூர்வோத்தர மீமாம்ஸைகளில் விசேஷஜ் ஞாநமுடையவரென்பது ஸர்வ ஸம்ப்ரதிபந்நம். ஆனாலும் அவரால் செய்யப்பட்ட ஸ்ரீகண்ட பாஷ்ய வ்யாக்யாநமான சிவார்க்கமணி தீபிகையின் ஆரம்பத்தில் 'யத்யப்யத்வைத ஏவ ஶ்ருதி ஶிகரகிராம்' என்று ஆரம்பித்துத் தம் வாயினால் சொல்லியிருப்பதைப் பார்த்தால், அத்வைதமே ஸர்வ ப்ரமாணங்களுக்கும் ஸம்மதமான மதமென்றும், சின்ன பொம்மன் என்கிற அரசனுடைய நிர்ப்பந்தத்தினால்தான் ஸ்ரீ கண்ட பாஷ்யத்துக்கு வ்யாக்யாநம் செய்ய நேர்ந்ததாயும் எழுதியிருக்கிறார்.

அந்யர்களை ஸந்தோஷப்படுத்தித் தந்மூலமான க்யாதி லாபங்களை உத்தேசித்து நாடகாபிநயங்களில் ப்ரவ்ருத்திக்குமவர்கள் அந்தந்த வேஷங்களை வஹிக்கும்போது தந்மயத்வாவஸ்தையை அபிநயித்துக் காட்டுவதுபோல், ப்ரயோஜநாந்தரத்துக்காகப் பரமத க்ரந்தங்களை எழுதுகிற பண்டிதர்களும் வஸ்துத: அந்தந்த மதஸ்தர்களைப் போலவே அவற்றின் தத்வ விசாரங்களிலும் அபிநிவேசத்துடன் எழுதுவது வழக்கம். உதாஹரணமாகத் தீக்ஷிதர் சிவார்க்கமணி தீபிகையில் சிவனே பரப்ரஹ்மமென்றும், விஷ்ணு சிவனுடைய பக்தனாகவும் எழுதியிருப்பதற்கு விபரீதமாக, யாதவாப்யுதய வ்யாக்யாநத்திலும் நயமயூக மாலிகாதிகளிலும் விஷ்ணுவே பரப்ரஹ்மமென்றும், சிவன் விஷ்ணுவினுடைய பக்தனாகவும் எழுதியிருப்பதைப் பல இடங்களிலும் பார்க்கலாம்.

விசேஷ ஜ்ஞாநவான்களும் க்யாதி லாபங்களில் ஆசையினால் அமார்க்கங்களில் ப்ரவ்ருத்திப்பதுண்டு என்னும் விஷயம் 'தஸ்மிந்நஸ்தமிதே பீஷ்மே கௌரவாணாம் துரந்தரே । ஜ்ஞாநாந்யஸ்தம் கமிஷ்யந்தி' என்கிறபடியே ஜ்ஞாநமாகிற ஸூர்யனுடைய ப்ரகாசத்துக்குக் காரணமான ஸ்ரீ பீஷ்மர் 'அர்த்தஸ்ய புருஷோ தாஸோ தாஸஸ்த்வர்த்தோ ந கஸ்யசித் । இதி ஸத்யம் மஹாராஜ பத்தோஸ்ம்யர்த்தேந கௌரவை:' என்று தாம் பணத்தில் ஆசையினால் மஹா பாபியான துர்யோதநனுக்கு ஆளாயிருக்கிறதாகவும், பிதாவின் ப்ரீதிக்காகக் காம புருஷார்த்தத்தைக் காற்கடை கொண்டு அம்பா அம்பாலிகா நிர்ப்பந்தத்திலும் தர்மத்தில் ச்ரத்தையினாலே ஸத்ய ப்ரதிஜ்ஞராக இருந்த ஸ்ரீபீஷ்மர் சொல்வதாலும், த்ரோணாசார்யாதிகளும் இப்படியே சொல்வதோடு தாம் யுத்தம் செய்ததற்காக 'அவி ஜ்ஞாதம் வயா விப்ர மஹிஷ்டோ ப்ராஹ்மணோ வதே' என்று தம்மைக் கெட்ட ப்ராஹ்மணனாகச் சொல்லிக் கொண்டதாலும் ஸம்பவிக்கக் கூடியது தான்.

இங்கு அப்பய்ய தீக்ஷிதர், சின்ன பொம்மன் தம்மை 'ஸர்வஜ்ஞாமாண்யொஸம் ப்ரஹ்ம:' என்று ஸ்ரீகண்டபாஷ்ய வ்யாக்யாநம் பண்ணும்படி இராப் பகல் நிர்பந்தித்ததாகச் சொல்வதாலும், மஹா வேதாந்தியான தீக்ஷிதர் அவ்வரசனைக் குறித்து 'ஸ்ரீதவாரிஜாத:' என்றும் 'ப்ரஹ்ம:' என்றும் வேதாந்த க்ரந்தாரம்பத்தில் நர ஸ்துதியைச் செய்வதாலும், இந்த க்ரந்தத்தின் நிகமநத்திலும் அவ்வரசனை மிகவும் புகழ்ந்து பேசி அவன் தன்னைக்கொண்டு இந்த க்ரந்தத்தை எழுதுவித்ததாக எழுதியிருப்பதாலும், அத்வைத மத நிஷ்டராகத் தம்மைச் சொல்லிக்கொள்ளும் இவர் சைவமத க்ரந்தங்களை க்யாதி லாபங்களை உத்தேசித்தே எழுதினரென்பது வ்யக்தமாகிறது. ஆகை

யால் 'ஸர்வஜ்ஞாத்மா ஸர்வபதிம் ஶரணம் ப்ரபத்யே' என்று இவர் எழுதியிருக்கிறபடியே வீர சைவனான அவ்வரசனுடைய ப்ரீதிக்காகச் சைவ மதத்தையும் அதில் பாஷ்யம் எழுதின ஸ்ரீ கண்டரையும் புகழ்ந்து பேச வேண்டியது அவச்யமானதால் 'ப்ரஸந்நாயாஸரஸை:' என்று தாம் கொண்டாடின சங்கராசார்யரை ஸ்ரீகண்டர் அநுஸரித்தவரென்றும், ஸ்ரீகண்ட பாஷ்யத்தைப் பார்த்து ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் பாஷ்யம் செய்ததாகவும் எழுதியிருக்கலாம். இப்படி இல்லாவிட்டால் 'ஶிவஸூத்ரவிதீயஸ்வாஹ்யேவ மதே வைதஶ்ருதீநாம் விரோதய:' என்று அடியில் தாமே எழுதியிருப்பதற்கு விருத்தமாகவும், கீழ்ச் சொன்னபடியே 'ஸூத்ராயஸரஸை:' என்று தமது ஆசார்யன் மதமான அத்வைத மதத்தைத் தாமே தூஷித்திருக்கும் ஸ்ரீகண்டர் எப்படிச் சங்கரரை அநுஸரித்தவரென்றும் அத்வைதி என்றும் எழுதக்கூடுமென்பதைப் பண்டிதர்கள் கவனிக்கவேணும்.

இப்படி, தீக்ஷிதருக்குப் பாண்டித்யத்தின் பெருமையினாலோ, ஒரு விஷயத்தில் உண்டான அபிநிவேசத்தாலோ, தாம் நினைத்தபடியெல்லாம் எழுதுவது ஸஹஜமென்கிற விஷயம் சிவார்க்கமணி தீபிகையின் ஆரம்பத்தில் 'சிவன் என்று சொன்ன சண்டாளனோடு ஸம்வாஸ ஸம்வாத போஜநத்தைப் பண்ணவேண்டியது' என்றும், ஸ்ரீகண்ட பாஷ்ய பாஞ்சராத்ராதிகரணத்தில் 'பாஞ்சராத்ரம் வேதபாஹ்யம்; அது குண்டகோளாதி விஷயம்; ஜகத்தை மோஹித்துக் கெடுப்பதற்காக விஷ்ணுவினால் செய்யப்பட்டது; தந்நிஷ்டர் அதம ப்ராஹ்மணர்; கௌதம சாப க்ரஸ்த விஷயம்; அபிசஸ்த பதிதாதிகாரம்; ஏகாயந சாகை கல்பிதம்' என்று இவ்வாறெல்லாம் வாயில் வந்தபடி தூஷித்திருப்பதாலும் வ்யக்தமாகிறது.

சங்கரரை ஆசார்ய ரத்நமென்றும் அத்வைதமே தமக்கு மதமென்றும் அவர் செய்த பாஷ்யமே ப்ராமாணிகமென்றும் எழுதியிருக்கிறார் இவர். சங்கராசார்யர் பாஞ்சராத்ராதிகரணத்தில் நாராயணனே பரதேவதையென்றும், அபிகமநாதி ஆராதநம் ப்ராமாணிகமென்றும், இவை முதலான அம்சத்தில் பாஞ்சராத்ரம் ப்ரமாணமென்பதில் நமக்கு ஆக்ஷேபமில்லையென்றும், வேதாநுஸாரியான விஷயங்களைப் பாஞ்சராத்ரம் சொல்வதை அங்கீகரித்து 'ஶ்ருதிஸம்ஶாந்தரம் விஸம்வாதஸ்தாநமிதி' என்கிற பாஷ்ய வாக்யத்தினால் ஏதோ சில பாகம் வேதவிருத்தமாகப் பாஞ்சராத்ரத்தில் இருப்பதாகச் சொல்லுகிறார். அதையும் தமது மதவிருத்தமான குணகுணி பேதாதிகளைச் சொல்லுகிறாரே ஒழியத் தீக்ஷிதர் சொன்ன தூஷணமெல்லாம் அவருக்குத் தெரியவில்லை. இப்படி, சங்கர மதத்தில் இருந்துகொண்டு சங்கர பாஷ்யத்துக்கு விருத்தமாக எழுதுவது உசிதமாகுமோ? ஆகையால் அபிநி

வேச வசீக்ருத சேதஸ்கர்களான வித்வாங்கள் ப்ரமாணமில்லாமல் எழுதுவ தெல்லாம் அங்கீகரிக்கக்கூடியதாகாது.

இது நிற்க: ஸ்ரீகண்ட பாஷ்யம் முந்தின தென்பதற்குச் சாஸ்த்ரிகள் எழுதியிருக்கும் யுக்திகளைக் கவனிப்போம். நடேச சாஸ்த்ரிகள் பத்ரிகையில் ப்ரக்ருத விஷயத்தை ஸ்தாபிக்க யுக்திகளைத் தாம் சொல்ல ஆரம்பித்து, ஸ்ரீகண்ட பாஷ்யத்தில், 'வ்யாஸஸூத்ரமிதம் நேத்ரம் விதுஷாம் ப்ரஹ்மதர்சநே। பூர்வாசார்யை: கலுஷிதம் ஸ்ரீகண்டேந ப்ரஸாத்யதே' என்கிற ச்லோகத்திலிருக்கிற 'பூர்வாசார்ய' சப்தத்திற்கு, இப்பொழுது பாஷ்யம் செய்தவர்களுக்கு உபதேசித்தவர்களான முன் இருந்த ஆசார்யர்களை உத்தேசித்து 'பூர்வாசார்யை: கலுஷிதம்' என்று ஸ்ரீகண்டர் சொன்னதாகத் தீக்ஷிதர் வ்யாக்யாநம் செய்திருப்பதால் ஸ்ரீராமாநுஜாதி பாஷ்யங்கள் அக்காலத்தில் இருக்க ந்யாயமில்லை யென்று எழுதியிருக்கிறார். இங்கு ப்ரமாணம் காட்டாமல் தீக்ஷிதர் இப்படி எழுதியிருப்பதால் கீழ்ச் சொன்னபடியே இதை நாம் அங்கீகரிக்க ந்யாயமில்லை. ஆனாலும் இது அஸங்கத மென்பதையும் காட்டுவோம்.

இங்கு வ்யாஸ ஸூத்ரமாகிற கண்ணைப் பூர்வாசார்யர்கள் குத்திக் கெடுத்துவிட்டதாக ஸ்ரீகண்டர் எழுதுவதால் 'பூர்வாசார்ய' சப்தம் ஸ்ரீகண்டருக்கு முன்பு ஸூத்ரத்துக்குப் பாஷ்யம் செய்தவர்களைத்தான் சொல்லவேணும். சங்கர பாஷ்யம் ஸ்ரீகண்ட பாஷ்யத்துக்கு அநுகுணமென்றும், ஸ்ரீ ராமாநுஜாதி பாஷ்யம் பிந்தி உண்டானதென்றும் சொல்லும் தீக்ஷிதருக்கு வேறு எந்த பாஷ்யம் முந்தி இருந்ததென்று சொல்ல முடியும்? த்ரமிட பாஷ்யத்தைக் குறிப்பட்டுச் சொன்னதாகச் சொல்வதும் அநுசிதம். அப்படி த்ரமிட பாஷ்யகாரரை ஸ்ரீகண்டருக்கு முந்தினவராக அவர் ஒப்புக்கொண்டிருந்தால் உதாஹரணம் காட்டுமிடத்தில் த்ரமிட பாஷ்ய பங்க்திகளையே அநுவதித்துக் காட்டவேண்டும். அப்படிக் காட்டாமல் ஸ்ரீபாஷ்ய பங்க்திகளையே உதாஹரித்திருப்பது உசிதமாகுமா? ஒரு க்ரந்தத்தைத் தூஷிக்குமவர்கள் மற்றொரு க்ரந்தத்தைத் தூஷணத்துக்கு உதாஹரிக்கக் கண்டதுண்டோ? ஆகையால் உலகத்தில் ஜ்ஞாநமில்லாத ஒரு மனிதனை அழகாகத் தூஷிக்கத் தெரிந்த ஒருவன் 'நீ தெரியாதவனல்ல; உனக்கு இப்படி உபதேசம் பண்ணினவன் தெரியாதவன்' என்று தூஷிப்பது போல ஸ்ரீகண்டர் ஸ்ரீபாஷ்யகாரரை உத்தேசித்தே 'பூர்வாசார்யை: கலுஷிதம்' என்று சொல்லித் தூஷித்திருப்பதைப் பரதூஷணத்திலும் பண்டிதரான தீக்ஷிதர் ஸ்ரீபாஷ்யகாரருக்கு உபதேஷ்டாக்கள் ஸூத்ரத்துக்கு விபரீதார்த்தம் பண்ணிவிட்டதாக எழுதியிருக்கிறார் என்று தாத்

பர்யம் சொல்வது உசிதமாகும். இல்லாவிட்டால் தீக்ஷிதர் பாஷ்யம் செய்தவர்களுக்கு உபதேஷ்டாக்களின் வாக்யங்களை அங்கு உதாஹரிக்காமல் பாஷ்யகாரர் பங்க்திகளை ஏன் உதாஹரித்தாரென்று கேட்டால் பதில் சொல்ல முடியாது.

ஸ்ரீகண்ட பாஷ்யத்தில் ஸ்ரீபகவத் ராமாநுஜ பாஷ்ய விஷயங்களையே ப்ராயேண எடுத்துக் கண்டித்திருப்பதுபோல், அத்வைத பாஷ்யமும் அநேக இடங்களில் கண்டிக்கப்பட்டிருப்பதால், சங்கராசார்யரையும் சேர்த்து ஸூத்ரங்களுக்கு விபரீதார்த்தம் பண்ணின பூர்வாசார்யராகச் சொல்லவேண்டியது ந்யாயமாக இருக்க, உதாஹரணத்தில் தீக்ஷிதர் சங்கர பாஷ்யத்தில் காலுஷ்யமில்லை யென்று ஸமர்த்தித்திருப்பதால் அவருடைய பக்ஷபாதம் வெளியாகிறது. இதனால் ஆநந்தலஹர்யாதிகளில் 'ததந்த:கரணேந ப்ரவர்த்தஸ்வ' என்று எழுதியிருப்பதும் ப்ரமாண மில்லாததனால் அநாதரணீயம்.

இதன் மேல் ஜிஜ்ஞாஸையில் சாஸ்த்ரிகள் பாசுபதாதிகரண ஸ்ரீ பாஷ்யத்தில், 'ஸம்ஹாரபிவாதீ' சப்தங்கள் நாராயணாநுவாகத்தை அநுஸரித்து நாராயணனையே சொல்வதாக ஸ்ரீபகவத் ராமாநுஜன் வ்யாக்யாநம் செய்திருக்கிறபடியாலும், ஸ்ரீகண்ட பாஷ்யத்தினுடைய பாசுபதாதிகரணத்தில் இதை அநுவதித்து ஸ்ரீகண்டர் தூஷிக்காததனால் ஸ்ரீகண்ட பாஷ்ய காலத்தில் ஸ்ரீ பாஷ்யம் இருக்கவில்லை யென்று எழுதியிருக்கிறார். இது மிகவும் அநுசிதம். ஸ்ரீகண்டர் அடியிலேயே 'அத ஏவ வஸ்த்வேவ ந சரீர:' என்கிற ஸூத்ரத்தைத் தனி அதிகரணமாக்கி, அதில் நாராயணாநுவாகத்தை எடுத்து அதையே முழுவதும் சிவபரமாக அர்த்தம் பண்ணிவிட்டு, மேல் ஸூத்ரங்களில் நாராயண பரத்வத்தை விஸ்தாரமாகத் தூஷித்துவிட்டபடியினால் மறுபடி பாசுபதாதிகரணத்தில் இரண்டாம் தடவை மேற்படி ராமாநுஜ பாஷ்ய பங்க்தியை அநுவதித்துத் தூஷிக்கவில்லை. ஆகையால் இங்கு சாஸ்த்ரிகளுக்கு விபரீதமாக ராமாநுஜ பாஷ்யமே முந்தியதென்பதற்குச் சாரீராதிகரணத்தில் ஸ்ரீகண்டர் ஸ்ரீபாஷ்ய விஷயத்தை அநுவதித்துத் தூஷித்திருப்பதே காரணமாகிறது. தவிரவும், ஸ்ரீபகவத் ராமாநுஜன் பாசுபதாதிகரணத்தில் சைவ மதத்தைத் தூஷித்திருப்பதாயும் ஸ்ரீகண்டர் அதைத் தூஷிக்காததனால் ஸ்ரீகண்டர் முந்தி இருந்ததாகச் சாஸ்த்ரிகள் அபிப்பிராயப்படுவதும் உசிதமல்ல. ஏனென்றால், சங்கர பாஷ்யத்தில் 'கேவலம் நிமித்தகாரணமித்யேஷ பக்ஷ: வேதாந்த விஹித ப்ரஹ்மைகத்வ ப்ரதிபக்ஷத்வாத் யத்நேந ப்ரதிக்ஷிப்யதே ஸோயம் வேதபாஹ்யேச்வரகல்பநா' என்று சொல்லியிருப்பதைப்போல் ஸ்ரீபாஷ்யத்

தில் சிவன் நிமித்த காரணமாத்ர மென்கிற சைவாகமாதிகளை அநுவதித்துத் தூஷித்திருக்கிறது. சங்கர பாஷ்ய வ்யாக்யாநங்களான பாமதீ, ந்யாய நிர்ணயாதிகளில் 'ஊஹெமுறாஷ்ஷூ' என்கிற சங்கராசார்ய பாஷ்யத்துக்கு அவர்கள் நான்கு விதமென்று வ்யாக்யாநம் செய்திருப்பதுபோல் ஸ்ரீபாஷ்யத்திலும் காபாலாதி பேதம் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஹமாஸநயஹ்ராந ஸௌராகஂஹ வஜஜந உூத்ரகாஷ்டை தாரணாதிகள் ஸ்ரீ பாஷ்யத்தில் அதிகமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன.

ஸ்ரீ கண்ட பாஷ்யத்தில் பாசுபதாதிகரணத்திலும் சிவனுக்கு நிமித்த காரணத்வ மாத்ரத்தைச் சில சைவாகம நிஷ்டர்கள் சொல்லுவதாகவும், அவர்கள் அதன் அபிப்ராயம் தெரியாதவர்களென்று தொடங்கி, 'ஸவடியா ந கெவஞீஶ்வரொ நிமித்தமித்யஸ்ாகஂ ஶாஸ்ாஜ:' என்று சிவனுக்கு உபயவித காரணத்வமும் வேத ப்ரமாண ஸித்தமென்று ஸ்தாபிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இங்கு, தீக்ஷிதர் கீழ், பாஷ்யங்களில் சொல்லப்பட்ட காபால காளாமுகாதிகளை அநுவதித்து 'வாஊஅாஶய௱ஹதயா மளஅ வஜிதவாத் ஶாமௌவாம௱வதகாவாஶிககாஶாஊவாஷெஶவ ஶாள ஊ்ாம ஊவாத் சுவெவதிகக ஸுதிவாதநாகி' என்று பகாஸந த்யாக ஸௌராகும்பபூஜாதி விபரீதாசாரங்களைச் சொல்லுகிற சைவமதம் அவைதிகமென்றும், ஸ்ரீ கண்டர் சொல்லுகிற சைவமதம் அதைக்காட்டிலும் வேறுபட்டது, இது வைதிக மதமென்றும் வ்யக்தமாக எழுதியிருக்கிறார். ஆகையால் ஸ்ரீ பகவத் ராமாநுஜனால் தூஷிக்கப்பட்ட சைவமதம் வேறு; ஷை அநாசாராதிகளை ஸ்ரீ கண்டர் சொல்லாததனாலும் உபய காரணத்வத்தைச் சிவனுக்கு ஸ்தாபித்திருப்பதாலும் இந்தச் சைவமதம் வேறு என்பது வ்யக்தமாக இருப்பதால் 'ஜிஜ்ஞாஸா' பத்ரிகையில் ஸ்ரீகண்டாபிப்ராயத்தை ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர் தூஷித்திருப்பதாக எழுதியிருப்பது மிகவும் அநுசிதமாகும்.

ஸ்ரீகண்டருக்கு முந்திச் சைவமத க்ரந்தங்கள் இல்லை யென்று ப்ரமித்து, ஸ்ரீ பாஷ்யத்தில் சைவ மதத்தைத் தூஷித்திருப்பதால் ஸ்ரீ கண்ட பாஷ்யத்தைத் தான் ஸ்ரீ பகவத் ராமாநுஜன் தூஷித்திருப்பதாக எழுதத் துணிந்த சாஸ்த்ரிகள் ஸ்ரீ சங்கர பாஷ்ய வ்யாக்யாநங்களான ரத்ந ப்ரபா ஆநந்தகிர்யாதிகளில் 'உத்பத்த்யஸஂஹவ' ஸூத்ராரம்பத்தில் 'வஂத்வஷாயஷிவாதி ஊஹெமுாஊத நிஶாஸாநஜஶஂ அத௱வஷெமைஹவாஷஂ ஸ௱ஷிஷஂ நிஶஸ்ஷதி' என்றும், 'ஊஹெமுாஊத நிஶாஸாநஜஶஂ வெவஷண வஊதஂ நிஶஸ்ஷதி' என்றும் சங்கரபாஷ்யத்துக்கு அவதாரிகை வைத்திருப்பதாலும் 'யெஷாஂ நிமித்தகாஶணீஶ்வரொஹிஊத: தெஷாஂ வக்ஷ: ஸுத்யாவஸ்ாத:' என்று சங்கராசார்யர்

எழுதியிருப்பதாலும் ஸ்ரீகண்ட பாஷ்யம் சங்கர பாஷ்யத்துக்கு முந்தினதென்று ஏன் எழுதவில்லையோ தெரியவில்லை. இதனால், உபநிஷதர்த்த விசாரணத்துக்காகவே அருளிச்செய்யப்பட்ட வேதார்த்த ஸங்க்ரஹத்தில் அதர்வ சிகையினுடைய விசார ப்ரகரணத்தில் சிவனுக்கு ஸர்வாந்தர்யாமித்வம் இல்லையென்று சொல்லியிருப்பதாலும், தத் வ்யாக்யாந ச்ருத ப்ரகாசிகையில் 'உவாஷாநஂ த௱' என்கிற ச்லோகத்தை எடுத்துச் 'சில அவைதிகர்கள் பகவானுக்கு உபாதாநத்வத்தையும் ருத்ரனுக்கு நிமித்த காரணத்வத்தையும் சொல்லுகிறார்கள். அவர்களைக் கண்டிக்கிறார்' என்று அருளிச் செய்திருப்பதாலும், ஸ்ரீகண்ட பாஷ்யத்தையே கண்டிப்பதாக எழுதியிருப்பதும் ஷெஶதொ நிரஸ்தமாயிற்று.

அங்கு வேதார்த்த ஸங்க்ரஹத்திலும் தத் வ்யாக்யாநத்திலும் ஸ்ரீ கண்டருடைய பெயராவது ஷை பாஷ்யமென்றாவது அல்லது தத்பாஷ்ய பங்க்த்யநுவாதமாவது ஒன்றுமில்லாமலிருப்பதோடு சிவனுக்கு நிமித்த காரணத்வ மாத்ரத்தைச் சொல்லுகிறவர்களை அவைதிகர்களென்று தூஷித்திருப்பதால், இந்தத் தூஷணத்தைச், சிவனுக்கு நிமித்த காரணத்வ மாத்ரத்தை ஒப்புக்கொள்ளாதவராயும் அப்பய்ய தீக்ஷிதரால் 'சிவன் நிமித்த காரண மாத்ரமென்று சொல்லுகிறவர்கள் அவைதிகர்கள், ஸ்ரீ கண்டரல்லர்' என்று சொல்லப்பட்டவருமான ஸ்ரீகண்டாசார்யர் தலையில் சுமத்துவது உசிதமாகாது. 'உவாஷாநஜ௱' என்கிற ச்லோகத்தை ஸ்ரீகண்டர் எழுதியிருப்பதைக்கொண்டு அதை அவர் செய்ததாகச் சொல்லவும் முடியாது. இந்த ச்லோகம் வ்யோமாதீதவாதிகளான சைவ க்ரந்தங்களில் இருப்பதாக வ்யாஸாசார்யாதிகள் அநுவதித்திருப்பதால் இதன் தூஷணம் ஸ்ரீ கண்டாசார்யரின் விஷயமன்று. அந்தர்யாம்யதிகரணத்தில் அதர்வசிகை உபநிஷத்தைக் கொண்டு ஸ்ரீகண்டர், ருத்ரனே ஸர்வாந்தர்யாமி என்றும், வாக்யாந்வயாதிகரணத்திலும் ஸ்ரீ கண்டர் இதையே ஸ்தாபித்திருப்பதாயும், இதை வேதார்த்த ஸங்க்ரஹத்தில் பாஷ்யகாரர் தூஷித்து நாராயணனுக்கே அந்தர்யாமித்வத்தை நிச்சயித்திருப்பதால் ஸ்ரீ பகவத் ராமாநுஜன் பிந்தினவரென்றும், ஸ்ரீகண்டர் பிந்தி உண்டானவரில்லையாகையினால் ஷை அந்தர்யாம்யதிகரணாதிகளில் ஸ்ரீகண்டர் ஷை ஸ்ரீ ராமாநுஜ தூஷணங்களுக்குப் பதில் சொல்லவில்லையென்றும் சாஸ்த்ரிகள் எழுதியிருப்பது அநுசிதம். ஒருவர் ஒரு விஷயத்தை ஓரிடத்தில் தூஷித்திருந்தால், அதைத் தூஷிக்கும் மற்றொருவர் அந்த இடத்திலேயே அதைத் தூஷிக்க வேணுமென்று நிர்ப்பந்தமுண்டோ? ப்ரஸக்தி உண்டானால் மற்றோரிடத்திலும் தூஷிக்கலாமென்பது லோகாநுபவ ஸித்தம்.

தவிர, ஸ்ரீபகவத் ராமாநுஜன் வேதார்த்த ஸங்க்ரஹத்திலும் அந்தர்யாம்யதிகரணத்திலும் சொன்ன நாராயணனுடைய அந்தர்யாமித்வத்தை ஸ்ரீகண்டர் ஷடி அதிகரணத்திலேயே விஸ்தாரமாகக் கண்டித்திருப்பதால் ஸ்ரீகண்ட பாஷ்யமே பிந்தியதாகும். ததாஹி—ஸ்ரீகண்டர், 'அந்தர்யாமி விராட் புருஷனாக இருக்கலாம்; அவன் சேதநாசேதங்களுக்கு உபாதாநமாகையினால் ஸர்வஹேதுதாநாத்வ வெளா யுக்த:' என்று சங்கித்துக் கொண்டு, 'ந ச ஸ்மார்த்த........ஶாரீரஶ்ச' என்கிற ஸூத்ரத்தில், சாரீரனை விராட் புருஷனுக்கு அந்தர்யாமித்வம் கூடாதென்று தூஷித்துவிட்டு, சிவனுக்கே அந்தர்யாமித்வத்தை ஸ்தாபித்திருக்கிறார். அங்குத் தீக்ஷிதர், விராட் புருஷன் நாராயணனென்று வ்யக்தமாகச் சொல்லியிருப்பதுடன், 'ஶாரீராதிகரணே நாராயணவிஷயதயா வ்யாக்யாதம் ஶாரீரவசநமேவ ஶிவவிஷயதயா வ்யாக்யேயம்' என்று நாராயணன் அந்தர்யாமியல்லவென்று தெரிவிப்பதற்காகவே வ்யாஸர் 'ஶாரீரஶ்ச' என்று ஸூத்ரத்தில் சாரீர சப்தத்தைச் சொன்னதாக எழுதியிருக்கிறார். ஸ்ரீகண்ட பாஷ்யத்தில் வாக்யான்வயாதிகரணத்திலும் ருத்ரனே ஸர்வாந்தர்யாமி என்பதை விஸ்தாரமாக எழுதிவிட்டு, கடைசியில் விஷ்ணுவினிடத்திலும் ருத்ரன் அநுப்ரவேசித்திருப்பதால் விஷ்ணு சப்த வாச்யனும் ருத்ரனே என்று எழுதியிருக்கிறது. ஆகையால் ஸ்ரீ பகவத் ராமாநுஜன் அருளிச்செய்ததற்கே ஸ்ரீகண்ட பாஷ்யம் கண்டநமாக இருப்பதால் ஸ்ரீகண்ட பாஷ்யமே பிந்தினதாகும்.

இங்கு அதர்வசிகையினுடைய வாஸ்தவார்த்தத்தை உபநிஷத் பாஷ்யத்திலும் வேதாந்த கௌஸ்துபத்திலும் கண்டு தெளிந்தவர்களுக்குப் பூர்வோத்தர விரோதமே தோன்றுது. இப்படியே ப்ரத்பதிகரண ஸ்ரீ பாஷ்யத்தில் ஸ்ரீபகவத் ராமாநுஜன் உதாஹரித்த ஸுபாலோபநிஷத் வாக்யத்தை எடுத்து ஸ்ரீகண்ட பாஷ்யத்தில் கண்டிக்காததனால் ஸ்ரீகண்ட பாஷ்யம் முந்தினதென்பதும் அநுசிதம். இங்கு ஸ்ரீகண்ட பாஷ்யத்தில் ருத்ர பரமாக எடுத்திருக்கும் வாக்யங்களை ஸ்ரீ ராமாநுஜன் எடுத்துக் கண்டிக்காததனால் ராமாநுஜ பாஷ்யமே முந்தினதென்று ப்ரதிபந்தி கேட்டால் சாஸ்த்ரிகள் என்ன பதில் சொல்லுவரோ தெரியவில்லை. ருத்ரபரமான வாக்யங்கள் தமக்கு அநுகூலமல்லாததால் எடுக்கவில்லையென்று ஸமாதாநம் சொன்னால், அப்படியே 'விஷ்ணுபரமான வாக்யங்கள் தமக்கு அநுகூலமில்லாததால் ஸ்ரீகண்டரும் ஸுபாலோபநிஷத்தை எடுக்கவில்லை. அதைத் தூஷிக்க ஸாத்யமில்லாததனால் அவைகளைத் தூஷணீய கோடியிலும் ஸ்ரீகண்ட பாஷ்யத்தில் எடுக்கவில்லை' என்று சொல்லலாம். ஆகையால் இம்மாதிரியான வார்த்தைகள் பாஷ்யங்களுடைய பௌர்வாபர்யத்துக்கு நியாமகங்களாகமாட்டா.

இதைப்போலவே மற்றும் ஸ்ரீகண்டர் தம்முடைய ஜ்ஞாந சக்திகளுக்கு அநுகுணமாக ஸ்ரீபாஷ்யாதிகளைக் கண்டித்திருப்பதைக் கவனியாமல் சாஸ்த்ரிகள் அதிக ஆஸ்தையினால் ஸ்ரீகண்டர் கண்டிக்கவில்லையென்று எழுதியிருப்பதையும் மற்றும் சில உபய ஸாதாரண தூஷணங்களையும் இங்கு எழுதுவது அதிக க்ரந்த விஸ்தாரத்தை உண்டுபண்ணுவதாலும், ப்ரபலமான யுக்தி விரோதமில்லாததனாலும் நாம் இதற்குமேல் எழுதப்பட்ட விஷயங்களில் உதாஸீநராகிறோம். சாஸ்த்ரிகள் எழுதியிருக்கும் சில விஷயங்கள் யுக்திக்குப் பொருந்தாமலும் இருக்கின்றன. உதாஹரணமாய்: ஸ்ரீராமாநுஜருடைய மருமகன் பேரனுடைய சிஷ்யராக இருப்பதால், ஸுதர்சநாசார்யர் ராமாநுஜனுக்குப் பிறகு இரண்டு தலைமுறைக்குள் இருந்திருக்க வேண்டுமென்று எழுதியிருக்கிறது. இவர் எப்படி இரண்டாம் தலைமுறை ஆகக்கூடுமென்று தெரியவில்லை, இதைப் பண்டிதர்கள் கவனிக்கவேணும்.

ப்ரஹ்மத்துக்கு உருவம் கிடையாதென்பது ஸ்ரீகண்டரின் அபிப்ராயம் என்று (31-ம் பக்கத்தில்) எழுதியிருக்கிறது. ஸ்ரீகண்டர் ப்ரஹ்மத்தை 'க்ருஷ்ண பிங்களம் ஊர்த்வரேதம் விரூபாக்ஷம்' என்றும், ப்ரஹ்மத்துக்குத் தேஹமிருப்பதாக எழுதியிருப்பதால் உருவமென்பது தேஹமென்று சொல்லக்கூடாது. மேலே காட்டியிருக்கும் ப்ரமாணங்களைப் பார்த்தால் 'ஸ்வரூபத்துக்குப் பரிணாமமில்லை' என்கிற விஷயத்தை 'உருவமில்லை'யென்று எழுதியிருப்பதாகத் தெரிகிறது. இதைச் சங்கராசார்யரும் ஸ்ரீபகவத் ராமாநுஜனும் யாதவப்ரகாசர் தவிர மற்றவர்களும் அங்கீகரித்திருப்பதால், ஸ்ரீகண்டர் அபிப்ராயமென்று எழுதினதற்கு விசேஷமில்லை. இதைக்கொண்டு சாஸ்த்ரிகள் ஸ்ரீகண்டருக்கு நிமித்தோபாதாநங்களுக்குப் பேதத்தை ஸ்ரீகண்டரின் அபிப்ராயமென்றும், ஸ்ரீராமாநுஜன் அதைக் கண்டிப்பதாகவும் எழுதுகிறார். இது வாஸ்தவமானால் ப்ரக்ருத்யதிகரணாதிகளில் நிமித்தமும் உபாதாநமும் ப்ரஹ்மமே என்று பல இடங்களில் ஸ்தாபித்திருக்கும் ஸ்ரீகண்ட பாஷ்யங்களுக்கு என்ன கதி என்பதைச் சாஸ்த்ரிகள் தெரிந்துகொள்ளவில்லை போலும். உலகத்தில் ஒரு மனிதன் தன் சக்தியினால் செய்த கார்யத்தை வேறொரு வஸ்து செய்ததாகச் சொல்லாமல் தானே செய்ததாகச் சொல்வது வழக்கம். அப்படியே ஸ்ரீ கண்டரின் மதப்படி சிவனுடைய சக்தியான விஷ்ணு உபாதாநமாகையினால் சிவனே உபாதாநமென்று ப்ரக்ருத்யதிகரணாதிகளில் ஸ்தாபித்திருக்கிறார். ஸ்ரீ பகவத் ராமாநுஜன் வேதார்த்த ஸங்க்ரஹத்தில் சிவனுடைய சக்தி விஷ்ணுவென்று ஸ்ரீகண்டர் சொல்வதை அநுவதித்துத் தூஷித்தவரல்லர். சிவ புராண சிவகீதாதிகளில் சொல்லப்பட்ட சைவ மதங்களில் சொல்லும் சிவனுடைய நிமித்த காரணத்வத்தைத் தூஷித்திருக்கிறாரென்பதை முன்பே சொன்னோம். ஆகையினால் இதைக் கொண்டு ஸ்ரீகண்ட பாஷ்யம் முந்தினதாகச் சொல்வது ஸாத்யமன்று. ஆகையினால் நடேச சாஸ்த்ரிகள் ஸ்ரீகண்ட பாஷ்யம் முந்தியதென்பதற்காக எழுதியிருக்கும் யுக்திகள் பொருந்தாமல் இருப்பதாலும், சில யுக்திகள் விபரீதங்களாயிருப்பதாலும் அவை புத்திமான்களால் ஆதரிக்கக் கூடியனவல்ல.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே நிகமாந்த மஹாதேசிகாய நம:

ஸ்ரீநிகமாந்த மஹாதேசிகனுடைய தத்வ விசாரத்தைப்பற்றிய விமர்சம்.

[ஸ்ரீ உ.வே. வித்வாந் த. வெ. ஸ்ரீநிவாஸாசார்யர், ஸ்ருவிம்ஹபவனம், திருச்சி.]

(ஸஞ்சிகை 3, 80-வது பக்கத்தின் தொடர்ச்சி.)

ப்ராமாணிகமான பதார்த்தம் தத்வ மெனப்படும். தத்வங்கள், சித் அசித் ஈச்வரன் என மூன்று விதமாகப் பகுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. ஸ்ரீ தேசிகனுக்கு ஸர்வ சாஸ்த்ரங்களிலும் அப்ரதிஹதமான புத்தி ப்ரஸர மிருப்பதுடன், வேதாந்த சாஸ்த்ரத்தில் அஸாதாரணமான ப்ரஜ்ஞை என்பது யாவராலும் மறுக்கமுடியாதது. ஸ்ரீ ஸ்வாமியே அதிகரணஸாராவளி க்ரந்தோபக்ரமத்தில் 'விஶ்வஸ்மை நாதவேலாணுர்த்த விஹிதவதா தேந தேவேந த்ருஷ்டாம் வேதாந்தாராயமஜ்ஞாநவேலஹிதபஹுவிதாயநேநயா யாஸ்' என்று தமக்குள்ள வேதாந்த சாஸ்த்ர ப்ரஜ்ஞா பலத்தைத் தாமே கண்டோக்தியினால் ப்ரகாசப்படுத்தி யிருக்கிறார். ஸங்கல்ப ஸூர்யோதய நாடகத்திலும் 'ஸ்வஸ்திஸ்ரீ ஸ்ரீவத்ஸவம்ஶ மணிதைத்ய நிகமாந்ததேஶிக நிரவத்ய மநோவேண ! ஸர்வதந்த்ர ஹிதாஹித: ஸம்யோம: கவிதா கார்யணிகேந கவித்வோதவாஸ ॥' என்று வேதாந்த சாஸ்த்ரத்தில் தமக்கு இருக்கும் அஸாதாரணமான பாண்டித்யத்தையும் உபதேச சக்தியையும் அந்யோக்தி வ்யாஜேந வ்யாக்யாநம் செய்தருளினர். உலகத்திலுள்ள பதார்த்த ஸ்வரூப ஸ்வபாவ விஷயங்களில் தமக்கு யதாவத்தாக இருக்கும் விஜ்ஞாந பலத்தை ஹம்ஸஸந்தேசம் யாதவாப்யுதயம் ஸுபாஷிதநீவீ முதலிய க்ரந்தங்களாலும் நாடக க்ருதியினாலும் ப்ரகாசிக்கச் செய்து, பற்பல த்ரமிட பாஷா ப்ரபந்த நிர்மாணத்தாலும் ப்ராக்ருதீ மாகதீ முதலிய பாஷாமயமான ஸ்தோத்ர க்ரந்தம் முதலியவைகளாலும் 'ஸர்வ தந்த்ர ஸ்வதந்த்ரர்' என்கிற பிருதத்தை உலகத்தில் நிலை நாட்டி, சாஸ்த்ர பாரங்கதர்களான வித்வச் சிகாமணிகள் எல்லோரும் தம்முடைய அவாங்மநஸ கோசரமான வைதுஷ்ய ப்ரபாவத்தை அநுமோதிக்கச் செய்வித்தார். ஸ்வாமிக்கு ஸாஹித்ய மார்க்கத்

திலும், ஸர்வ வித பாஷைகளிலும், தர்க்கம் முதலிய ஸாமாந்ய சாஸ்த்ரங்கள் அனைத்திலும் விசிஷ்ட புஷ்கலமான பாண்டித்ய மிருந்த போதிலும், இவைகளால் தமக்கு க்ருதார்த்ததையைப் பாவிக்கவே இல்லை. குரு ப்ரஸாதத்தால் நிரர்க்களமாக ப்ரவஹிக்கிற வேதாந்த சாஸ்த்ர விஜ்ஞாந ஸுதா ஸ்ரோதஸ்ஸில் தாம் காடாவகாஹநம் செய்து, ஆநந்த பாரவச்யத்தை அடைந்ததனாலேயே ஜந்ம ஸாபல்யத்தை அடைந்ததாக ஸ்வாமி பாவித்தார். ஸத்வஸ்தர்களுக்கு அநுஸந்தேயங்களான ஸாரதமார்த்தங்களில் முக்யமான பரதத்வ விஷயகமான விசாரம் எந்தமட்டில் ஸ்வாமியினால் ப்ரமாணங்களாலும் ந்யாயங்களாலும் உபப்ருஹ்மிதமாக விஸ்தரிக்கப்பட்டு, எவ்விதமான நிஷ்கர்ஷத்துடன் முடிவடைந்திருக்கிற தென்பதையும், பரதத்வ விஷயமான விசாரமானது இதர மதஸ்தர்கள் எல்லோராலும் விசேஷமின்றிச் செய்யப்பட்டிருக்க, அவைகளைவிட ஸ்வாமியின் விசார ப்ரக்ரியை எந்த விதத்தால் உத்கர்ஷமுள்ள தென்பதையும், ஸ்வஸித்தாந்த ஸித்தமான சிதசித் விசிஷ்டாத்வைத தத்வமானது எவ்வாறு ஸ்தூணாநிகந ந்யாயத்தால் ஸ்வாமியினால் த்ருடீக்ருத மாயிற்று என்பதையும் விசாரிப்போம்.

வேதாந்தங்கள் பரதத்வ ஸ்வரூபத்தை நிச்சயிக்கத் தொடங்கி, ஸ்வரூப நிரூபக தர்மங்களான ஸத்யத்வ ஜ்ஞாநத்வ அநந்தத்வ ஆநந்தத்வ அமலத்வ தர்மங்களால் ஒருவிதமாகத் தத்வ ஸ்வரூப நிரூபணம் செய்தும், அந்த வஸ்துவானது ஸத் தத் ப்ரஹ்ம முதலிய சப்தங்களால் ஸாமாந்யமாகச் சொல்லப்பட்டிருப்பது பற்றி வ்யக்த்யந்தரங்களும் இவைகளுக்கு வாச்யமாகக்கூடு மாதலால் பரதத்வ மின்னதென்று சொல்ல முடியாமல் போகவே ஸத்ப்ரஹ்மாதி சப்தங்களுக்கு நாராயணாநுவாகாதிகளில் படிக்கப்பட்டிருக்கிற 'நாராயண' 'புருஷ' என்கிற விசேஷ சப்தங்களில் பர்யவஸாநத்தை அங்கீகரித்தும், நாராயண அல்லது புருஷ சப்தத்திற்கு எவன் வாச்யனோ அந்த வ்யக்தியே பரதத்வமென்று நிச்சயம் வந்தபோதிலும், அந்த வ்யக்தி எது என்று ஆலோசிக்குமிடத்து, ஸந்தேஹாபாதகங்களான பற்பல ச்ருதி வசநங்களால் பரதத்வ நிச்சயத்திற்குத் தடுமாற்ற முண்டாகவே தேவதாந்தர வ்யாவர்த்தகமான ஸ்ரீ ஸம்பந்தத்தை அவலம்பித்து எது ஸ்ரீ விசிஷ்டமோ அதுதான் பரதத்வம் என்று நிச்சயித்தன. வேதாந்தங்களுக்கு எந்த ஸ்ரீ ஸம்பந்தத்தால் பரதத்வ நிர்ணயம் பிறந்ததோ அந்த ஸ்ரீ தத்வ ஸ்வரூபத்தை முற்றிலும் அழிக்க எண்ணம் கொண்டவர்களை உத்தேசித்து ஸ்வாமி அபேத்யங்களான ப்ரமாணங்களாலும் ந்யாயங்களாலும் உபஸ்கரிக்கப்பட்டுள்ள வாசோயுக்திகளை வெளியிட்டு ஸ்ரீ தத்வவிசாரம் செய்திருப்பது வித்வந் மாநஸோல்லாஸகர மானது. சதுச்ச்லோகீ பாஷ்யத்தில் 'யெ

[illegible] 'ஸ்ருதிவ[illegible]' என்கிற வாக்யத்தை முடிவில் கொண்டிருக்கிற ஸ்ரீதத்வ விசார பரிபாடியினால் ஸ்வாமியின் மேதையும் கல்பநா சக்தியும் தார்க்க பாண்டித்யமும் அபிஜ்ஞர்களுக்கு நன்கு வெளிப்படும். ஸ்ரீதேவியின் கடாக்ஷத்தை இழந்தவர்கள் ஸ்ரீயை அசேதநவஸ்து வென்றும், நாராயணனுடைய ஸத்தை என்றும், அஹந்தை என்றும், ப்ரபை என்றும், சக்தி என்றும், வித்யை என்றும், இச்சை என்றும், போக்த்ருத்வ மென்றும், மற்றும் பற்பல விதமாகவும் சொல்லுகிறார்கள் என்று ஸ்வாமி அந்தத் தார்க்கிகருடைய உக்திகளை அநுவதித்து, நிர்ப்பாதமான சேதந வ்யபதேசத்தால் அந்தந்த சாஸ்த்ரங்களாலேயே அவரவர்களுக்கு நிராஸம் வந்திருக்கிறதென்று சொல்லி, அதற்கு அநுகுணமாக 'காந்தஸ்தே' என்கிற ஸ்ரீ யாமுநாசார்ய திவ்யஸூக்தியிலுள்ள 'தே' 'க்வாம்' என்கிற 'யுஷ்மத்' சப்தத்தாலும் ஸம்போதநத்தாலும் சேதநத்வம் ஸூசித மென்று அருளிச் செய்தார். ஸத்தை முதலியவைகளெல்லாம் ஸ்ரீயினிடம் ஸாக்ஷாத் வாச்யவிதயா அந்வயிக்க முடியாததால் லக்ஷணையினால் பகவானுக்கு ஸ்ரீயானவள் அந்தரங்க விசேஷணபூதை என்கிற அபிப்ராயத்தைக் காட்டுகின்றன வென்று அழகாக அவைகளுக்கு ஒரு கமநிகையைத் திருவுள்ளம்பற்றினார். ப்ரக்ருதியோடு ஸ்ரீ தாதாத்ம்யம் சொல்பவர்களை 'தே யவநிகா' என்கிற பரமாசார்ய ஸ்ரீஸூக்தியினால் பேதத்தை ஸ்தாபித்து நிரஸநம் பண்ணினார். லக்ஷ்மீ விஷயத்தில் ப்ரக்ருதி சப்த ப்ரயோகத்துக்கு யாது காரணமென்கிற சோத்யத்தைத் தாமே உத்தாபநம் செய்து, ப்ரக்ருதி விசேஷாபிமாநிநீ என்கிற தாத்பர்யத்தினால் அந்த சப்தம் ப்ரயோகிக்கப் பட்டிருக்கிறதென்று உபபத்தியை ஸாதித்தார். ஸத்தை அஹந்தை முதலியவைகளுடன் சேர்ந்திருக்கின்ற பகவானை ஸ்ரீ என்றும், ஸ்ரீ ரூபமான ஒரு நித்ய சரீரத்தோடு அந்தப் பகவானை சேர்ந்திருக்கிறார் என்றும், போகார்த்தமாக காதாசித்கமான ஸ்ரீ ரூப விக்ரஹத்தைப் பகவான் தரித்துக் கொண்டிருக்கிறா ரென்றும் சொல்பவர்களுக்கு, அந்தந்தச் சாஸ்த்ரங்களில் சொல்லப்பட்டுள்ள நித்ய பிந்ந சேதநத்வ வ்யபதேசங்களாலேயே ஸமாதாநமளித்து, '[illegible]' என்கிற ச்ருதியை எடுத்து, பதியாகிய நாராயணனுக்கும் பத்நியாகிய ஸ்ரீதேவிக்கும் ஸ்வரூப பேதத்தை ஸ்பஷ்டமாகக் காட்டி, ஸ்வரூபைக்ய ஸம்சயத்தை நிராகரணம் பண்ணினார். இந்த விஷயத்தில் 'காந்தஸ்தே' என்கிற வ்யதிகரண நிர்த்தேசமே கமகம் என்றும் ஸாதித்தார்.

(தொடரும்)

ஸ்ரீ:

கடிதங்கள்.

(1)

க்ருத்திகா தீபோத்ஸவ விசாரம்.

ஸ்ரீ. வே. தீ. ஸம்பாதகருக்கு:—

[illegible] ।
[illegible] ॥
[illegible] ।
[illegible] ॥

"[illegible]" இத்யாதியான ப்ரமாண வசநங்களால் க்ருத்திகா தீபோத்ஸவம், நிகில ஜகதந்தர்யாமியான எம்பெருமானுக்கு ஓர் அநுத்தமமான ஆராதந மென்றும், அவனுடைய லீலாவிபூதியில் அடங்கியுள்ள ராஜராஷ்ட்ரங்களுக்கு இது ஸர்வ ஸம்பத்தையும் விளைவிக்கக்கூடிய ஆச்சர்ய கர்மாவென்றும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறபடியால் இவ்விஷயம் ஆஸ்திகர்களுக்குக் கர்த்தவ்ய விசாரமாகும்.

இவ்வர்ஷத்தில் திருக்கார்த்திகை உத்ஸவம், திங்கள் செவ்வாய் புதன் ஆகிய இம்மூன்று திநங்களிலும் நடைபெற்று முடிந்ததென்பது எல்லாருக்கும் தெரிந்த விஷயம். திங்கட் கிழமை திநம் நடைபெற்ற அநுஷ்டாநத்தைப் பற்றி அவ்வநுஷ்டாதாக்களை விசாரித்ததில், அவர்கள் பௌம வாஸரம் ஸர்வதா சாஸ்த்ரங்களினால் நிஷேதிக்கப்பட்டுள்ளமையால் முன் தினமே தாங்கள் ஆகர்ஷித்து அநுஷ்டித்ததாகத் தெரிவித்து விட்டனர். ஆகையால் அவர்களின் அநுஷ்டாநத்தைப் பற்றிய விசாரம் நிஷ்பல மென்று எண்ணி அதில் நின்றும் விரமிக்கிறேன்.

பௌம திநத்தில் ஸ்ரீரங்காதி பகவதபிவ்யக்த க்ஷேத்ரங்களிலும், புத திநத்தில் சில திவ்ய க்ஷேத்ரங்களிலும் க்ருத்திகா தீபோத்ஸவம் நடந்தேறியது. அவைகளில் எந்தத் திநம் தீபோத்ஸவாநுஷ்டாந காலத்வேந ப்ரமாண ஸித்தமென்பது ப்ரக்ருத விசார விஷயம். பௌம திநத்தில் நடத்தின உத்ஸவாநுஷ்டாயிகளான மஹாங்கள் அருளிச் செய்யும் உபபத்தியை அடியேன் கேட்ட வரையில் விஜ்ஞாபித்துக் கொள்ளுகிறேன். ஸ்ரீபாஞ்சராத்ரத்தில் ஈச்வர ஸம்ஹிதாதிகளில் பௌம வார நிஷேதம் காணாமையால் நம்முடைய ஸம்ஹிதா விதாநப்படிப் பௌம திநம் சுத்த க்ருத்திகா யுக்தமானதால் அது தான் அநுஷ்டாநோசித திநமென்பது அவர்கள் திருவுள்ளம் என்று தெரியவருகிறது.

சிலர் அது அவ்வளவு உசிதமானதல்ல வென்றும், புத திநாநுஷ்டாநம் தான் சாஸ்த்ர ஸம்மத மென்றும் எண்ணி, வைதிக ஸார்வ பௌமோக்தமான தசநிர்ணயம் காலப்ரகாசிகை முதலியவைகளிலிருந்து ப்ரமாணங்களைச் சொல்லுகிறார்கள். தச நிர்ணயத்தில் க்ருத்திகா தீபோத்ஸவாநுஷ்டாநத்தைப் பற்றி விசாரித்திருக்கிற ப்ரக்ரியை வருமாறு:—

ப்ரதமத:, க்ருத்திகா தீபோத்ஸவத்துக்கு க்ருத்திகா நக்ஷத்ரத்தை ப்ராதாந்யேந நிமித்தமாக ப்ரமாணங்களால் பரக்கப் பேசி, பிறகு அந்த க்ருத்திகைக்குப் பர்வ யோகேந ப்ராசஸ்த்யத்தைச் சொல்லி, க்ருத்திகா த்வயத்தில் ஸம்பந்த சூந்யமா யிருந்தாலும் பர்வ யுக்தமான ரோஹிணீ தான் அநுஷ்டாந நிமித்தத்வேந க்ராஹ்யை என்றும் க்ரஹண தோஷ துஷ்டமானால் தத்திந தந்மாஸாதிகள் ப்ரமாத்ரு மதி பேதேந வர்ஜ்யங்களென்றும் ப்ரமாணங்களைக் காட்டி, க்ருத்திகைக்குத் திநத்வய ஸம்பந்தம் நேருமாகில் எந்தத் திநத்தில் க்ருத்திகாதிக்யமோ அது தான் அநுஷ்டாந காலமென்றும், ஸமமாக இருந்தால் பர திநத்தில் அநுஷ்டிப்பது யுக்தமென்றும், பர்வாவுக்குத் திநத்வய ஸம்பந்தமிருந்தால் பர திநம் அநுஷ்டாந காலமென்றும் வ்யவஸ்தை செய்யப்பட்டிருக்கிறது. இதற்குப் பிறகு 'க்ருத்திகாஹிரயொமெவா கெவமூாயாஷியள ஹவெகி। சுவவ-ுணி கூரதெ தீவெ ஈாஜா ஈாஷ்டூஂஅ நஸூதி॥ தஷ்ஸாத்ஸவ-ு வ்யதை்ந வவ-ுயாக்ஷ்ஂ ஸாஅரெகீ ॥' என்ற வசநங்களினால் பர்வாவில் உத்ஸவாநுஷ்டாநம் மாங்களிகமென்று பர்வாவை ப்ரசம்ஸித்துப் பேசி, 'ஊதி ஜெ்ஸாதிஷாண-ு வொக்ஷெவி ஹளஊவாஈயாக்ஷ்ஂ வவ-ு தூாஜூஊெவ। தயா ஸாவ்ரதீவெ— வவ-ுயாக்ஷ் விவஜ-ூஂ ஷூாஷ்ஹளஊஷூதிதெ யதி। சுவரெ தீவவெ க்ஷ யூாகீ கூதிகாயா ஊஹொத்ஸவஂ॥' என்று பௌம வாரமானது அப்படி ப்ரசஸ்தமான பர்வ ஸம்பந்தம் பெற்றிருந்த போதிலும் க்ருத்திகாதீபோத்ஸவாநுஷ்டாநத்துக்குக் காலமாக மாட்டாதென்று ஸர்வாத்மநா நிஷேதித்துப் பேசி ப்ரமாண சரவ்ருஷ்டியையும் பொழிந்திருக்கிறார். 'கிஂஅ—:சுகெ-ு வூஸ்தீகமெ தஷ்ஸாஊஹயெ தீவொத்ஸவ: வவ-ுணி ஷூாஷாஷூஂ திநொஹ்ஸூஜெஷூநஊயொ வவ-ுாஷ்கா ழூாத்வுஈஂ॥ யாஊாய-ுஂ தஷயஷ்ஷய-ுஊவயிஸ்ஸூாத்வ வ-ுயாக்ஷெ் வியி ஆூ-ுஹெ ஹளஊதிநஂ தூஜெஹூமணவத்வ-ுாஷ்ஸீ ஜெஷநிஹெ॥' என்று ஷட்தர்ம ஸங்க்ரஹக் காரருடைய ச்லோகத்தை எடுத்துக் காட்டி, ஸாம்ப்ரதீப வசநத்தைத் தத்தாவலம்பமாக்கி நிகமித்திருக்கிறா ரென்பது க்ரந்த நிரீக்ஷகர்களுக்கு ஸுப்ரஸித்தமாய்த் தெரியும்.

இப்படி இவ்வசநங்களை ஸ்வோக்தார்த்தத்தில் ப்ரமாணமாக எடுத்துக் காட்டியும், மதாந்தரஸ்தர்களான வைத்ய நாதர்திகளினால் ஸ்வீய க்ரந்தங்களில் ஆங்காங்கு ஸ்வோக்தார்த்தோபபாதகமாக இவருடைய க்ரந்தத்தை ப்ரமாணமாக எடுத்தும், ப்ராமாணிகத்வேந அஸக்ருத்தாகப் புகழப்பட்டுள்ளவரான தாமும் ப்ராமாணிகோத்தம்ஸராய் நின்று பௌம திநத்தை நிஷேதித்து மிருக்க, ப்ராஜ்ஞர்கள் சாஸ்த்ர வச்யரா யிராமல் பௌம திநத்தை அநுஷ்டாந காலமாக்கி அந்த நிஷேத வசநத்தை வ்யர்த்தமாக்குவது உசிதமா?

ஆனால் பௌம திநத்தில் அநுஷ்டித்தவர்கள் க்ருத்திகா பர்வாந்யதர ஸம்பந்த லேசமு மில்லாத பர திநத்தில் அநுஷ்டாநம் செய்தது சாஸ்த்ரீயமாகுமா வென்று சங்கிக்கலாம். அப்படியானால் 'ஏகாதஶ்யாஂ ஊஹொரா த்ரூஂ நிதூஂ தவெவவவெ வ்ரதீ।' என்கிற சாஸ்த்ரப்படி சுத்தோபவாஸம் இருப்பவர்களுக்கு ஏகாதசியின் கலா மாத்ர ஸம்பந்தத்தையும், மறு திதியில் த்வாதசீ வ்ரதத்தையும் கொள்வது ந்யாயமோ வென்று ப்ரதிபந்தி ப்ரஸங்கிக்கும். 'த்ரயொதஶ்யாஂ பாரணஂ' இத்யந்தமான சாஸ்த்ரம் நியமிப்பதால் 'ஶாஸ்த்ராகீ வ்ரவ்ருத்தி: ஶாஸ்த்ராநிவ்ருத்தி:' என்கிற கணக்கில் அது அமையுமென்றால், இங்கும் ப்ராதாந்யேந விதிவிஹித நக்ஷத்ர திந்யாதி ஸம்பந்த சூந்யமான திநமும் 'சுவரெ தீவவெ க்ஷயூாகீ' என்றும், 'வஈத்ரூ தீவவெ க்ஷயூாகீ' என்றும் ஏகாதசீ ஸம்பந்த சூந்யதிநம் போல விதிவிஹிதமாகையால் இதுவும் அக்கணக்கில் அநுஷ்டிக்க அமையும்.

வஸ்துதஸ்து: இவ்வர்ஷம் புத திநத்தில் பௌம திந பக்ஷத்தார் கூறியபடி நிமித்தாபர்வ ப்ரயுக்த க்லேசத்துக்கும் இடமில்லை. பாஞ்சராத்ர ஸம்ஹிதைகளிலும் இதர ஸ்ம்ருதிகளிலும் ஜ்யோதிச் சாஸ்த்ரங்களிலும் ப்ரதிபத் திதியை அநுஷ்டாந நிமித்தமாகப் பரக்கப் பேசியிருப்பதோடு, 'வஹ்ணி-ுஊா வ்ரதிவத்ஸஂயா அஂ உஷ்வவியாஂ-ுதெ யத:। வ்யஊா வஹ்ணி-ுஊா ஜெ்ஷா தத்ரு தீவஶ்யாவஹு:॥' என்கிற ஜ்யோதிச் சாஸ்த்ர வசநத்தை விசிஷ்ய எடுத்துத் தீபாரோபண நிமித்தீபூத ப்ரதிபத் திதிக்குப் பூர்ணிமா தௌல்யத்தை ஹேதூபபாதந புரஸ்ஸரமாக ஸ்தாபித்து, அதில் தீபாரோபணம் ஸ்ரீகர மென்றும் உபபாதநம் செய்திருக்கிறார்.

நடந்த புத திநத்தில் ரோஹிணீயுக்த ததாவித ப்ரதமா ஸம்பந்த மிருப்பதால் அநுஷ்டாநத்திற்கு முக்ய காலம் சேர்ந்து விட்டதே என்கிற க்லேசத்தைத் தவிர இதர க்லேசத்திற்கு ப்ரஸங்க மில்லையென்று உறுதியிட இடமாயிருக்கிறது. ஆனால் 'புத திந ப்ரதிபத்தானது ஸாயாஹ்ந வ்யாப்தியாக இல்லையே; த்ரயோதச கடிகா மாத்ர வ்யாப்தியன்றோ புததிந ப்ரதிபத்துக்குள்ளது?' என்றோர் ஆசங்கை உதிக்கக்கூடும். வசநாந்தரங்களையும் அவைகளினால் கிடைக்கும் உபபத்திகளையும் ஆராய்ந்தால், அச்சங்கை அப்போதே பரிஹரிக்கப்படுமென்பதில் ஆக்ஷேபமில்லை. எப்படியெனில்: க்ருத்திகா தீபோத்ஸவாநுஷ்டாநத்துக்கு நிமித்தமாகச் சொல்லியிருக்கும் பூர்ணிமையும் ப்ரதிபத்தும்

ஸாயாஹ்ந வ்யாப்தமாகவே இருக்கவேணு மென்கிற நியமமில்லை. திநத்தில் கலாமாத்ர வ்யாப்தியே பர்யாப்தமென்று ஸார்வபௌமர் உதாஹரித்திருக்கிற விஷ்ணு ரஹஸ்ய பகவச் சாஸ்த்ர வசநங்களினால் ஏற்படுகிறது. தசநிர்ணயத்தில் 'வஶஜிதெ கமூா ஊத்ருயொமெவி தநெ்த்ருவ கூயஊாகி ॥' தயா அ விஷ்ணுரஹஸ்யெ 'ரொஹிணீ க்ருத்திகாயுக்தா வஔணிஊா கமூா யதி । நிஶாதௌ தீவ ஜூரொவ்ஹ: வவஊவஂவத்ஸவாவஹ: ॥ தீவஸெ கமூா வாவி வஔணிஊா ஸஂஹவெதயதி । தீவாஶத்ருத்ஂதஶெ ஶுஹூநு தீவொத்ஸவ ஊயாஅஶெகி' என்றும், பகவச் சாஸ்த்ரத்தில் 'தீவஸெ த கமூாஊத்ரா வஔணிஊா ஶொஹிணீயுதா । தீவாஶாத்ருத்ஂதஶெ ஶாஷ்ரக்ஷாயஊஂ தீவஊாஅஶெகி ॥' என்றும், உபாத்தமான இவ்வசநங்களால் பகலில் பூர்ணிமைச்குக் கலாமாத்ரஸம்பந்தமே போதுமென்று வ்யக்தமாகிறது.

ஸார்வபௌமர் தாமே இவ்விஷயத்தைப்பற்றிச் சங்கித்துப் பரிஹரித் திருக்கிறார் நக்வித்யாதியால். அதாவது: உதய ஸம்பந்தமுள்ள திதிகளும் நக்ஷத்ரங்களும் ஜல விஸர்ப்பி தைல பிந்து ந்யாயத்தாலே ஸாயாஹ்நம் வரையில் வ்யாபிக்குமாதலால் அபர்வாவில் செய்த தீபாரோபணத்தால் நேரிடும் தோஷமானது, குறைந்திருக்கும் இவ்வித திதி நக்ஷத்ரங்களில் அநுஷ்டிக்கப்பட்ட தீபோத்ஸவத்திற்கு ஸம்பவிக்க மாட்டாதென்று உபபாதித்திருக்கிறார். 'பர்வாவுக்கு மாத்ர மன்றோ பூர்வோக்த ந்யாயத்தாலே வ்யாப்தி ஸாயாஹ்ந பர்யந்தமாகச் சொல்லித்தாயிற்று; ப்ரஸ்துதமான புத திந ப்ரதிபத் திதிக்கு அந்த வ்யாப்தி இல்லையே என்கிற சங்கைக்கு என்ன பரிஹாரம் வந்தது?' என்னும் ஆக்ஷேபத்திற்கும் இடமில்லை. 'ஸா திதிஸ்ஸகமூா ஜெ்ஞயா யஸ்யாஊஸ்தமிதொ ரவி: ।' 'யாம் திதிம் ஸஊநுப்ராவ்ய உதயம் யாதி ஸூர்ய: ॥ ஸா திதிஸ்ஸகமூா ஜெ்ஞயா' என்கிற ப்ருகு தேவல வசநங்களினால் உதய காலீந ஸகல திதிகளுக்கும் பூர்ண வ்யாப்தி உள்ளதாகச் சொல்லியிருப்பதால் திநாந்த பர்யந்த வ்யாப்தமான பூர்ணிமையைப் போல், நடந்த புததிந ப்ரதிபத் திதியும் நிராக்ஷேபாநுஷ்டாந காலமென்பது ஸித்தம்.

புத திநம் இப்படி ஸகல விதத்தாலும் முக்ய காலமாகக் கிடைத்திருக்க, ஆபத்தந பக்கணம் ஆபண்டித பாமரம் நிஷித்தத்வேந ப்ரஸித்தமான பௌம திநத்தில் இவ்வர்ஷம் இவ்வுத்ஸவத்தை அநுஷ்டித்திருப்பது கண்டே க்ருகச தாரா ந்யாயத்தாலே அத்யந்த கேதத்தை உண்டாக்குவதால் இவ்வர்ஷம் இவ்வநுஷ்டாநம் இப்படித் தவறி நடந்தபோதிலும், இனியாவது இவ்வித நிஷித்தாநுஷ்டாநம் வேண்டாமென்று சாஸ்த்ர பராமர்சிகளான ப்ராஜ்ஞர்கள் நியமிப்பார்களென்று நம்புகிறேன்.

'அப்படியாகில், பாஞ்சராத்ர ஸம்ஹிதையில் சதுர்த்தசி பரணீ வேத தோஷங்களைச் சொல்லிப் பௌம வார தோஷத்தைச் சொல்லாமற் போவானேன்? 'யஸ்ஸவஊஜ்ஞஸ்ஸவவஊவிகி' இத்யாதி ப்ரமாண ஸஹஸ்ரங்களால் ஸர்வஜ்ஞத்வேந ப்ரஸித்தனான ஸர்வேச்வரன் தான் இந்தப் பௌம திந தோஷத்தை அறியாமற் போனானோ? அல்லது சதுர்முகன் தான் ஸ்வயம் தன் சிஷ்யர்களுக்கு உபதேசிக்கும் போது மறந்தானோ' என்கிற சோத்யம் வரக்கூடும். அதற்கும் பின்வருமாறு பரிஹாரம் செய்ய முடியும். நியமேந பார்ச்வ ஸ்தாந ஸ்திதங்களான திதி நக்ஷத்ரங்களால் அஸக்ருத்தாக இந்த க்ருத்திகா பர்வாக்களுக்கு நேரிடும் உபத்ரவத்தை விலக்குவதற்காகவே ஸம்ஹிதைஷியான ஈச்வரனும் ப்ரவக்தாக்களான பின்புள்ளாரும் முயன்று பேசியதே தவிர, பௌம திநம் வர்ஜ்யமென்று அவர்களுக்குத் தோற்றவில்லை என்பது வீண் வாதம். அப்படியானால் பௌம திந தோஷத்தை அறியக்கூடிய மார்க்கமுண்டோ வென்னில்: பாஞ்சராத்ராகம நிஷ்டர்களுக்கும் 'ஊநூக்தஊந்தொ ம்ராஹ்யஂ' என்கிற சாஸ்த்ராநுஷ்டாந முண்டு. அவ்வழியால் திதி நக்ஷத்ர வேத தோஷம் போல் பௌம தோஷமும் க்ராஹ்யமென்றே ப்ரவக்தாவுக்குத் திருவுள்ளமென்று ப்ரமாணிகர்கள் கொள்ள வேணும்.

மயிலாப்பூர் }
மார்கழி௴ 15௳ } வ. ஸ்ரீநிவாஸாசார்யர்

(2)

வைதிகர்களுக்கு ஓர் விண்ணப்பம்.

ஸ்ரீ வே. தீ. ஸம்பாதகருக்கு:—

கூ௵: கூஹியூதா தாவஹதீவ வமூா ஜாஶணா ।
யதஸ்ஹ்யவஜி வெஷொக்தஊாமஊதொ வெஷிகா ஊவி ॥
ஊஹொ பத ஊஹத்கஷஂ விவஶீதமிஹஂ ஜமகி ।
யெநாவத்ருவதெ ஸாயாஶஸாயஹெ்தந தஹஷ்யதி ॥

அநாதி நிதநமாயும், அவிச்சிந்ந ஸம்ப்ரதாயாகதமாயும், அபௌருஷேயமாயு முள்ள வேத மார்க்காநுஷ்டாந பரர்களான ப்ராஹ்மணோத்தமர்களே! வைதிக ச்ரேஷ்டர்களான பண்டித சிகாமணிகளே! இந்த என் வ்யாஸத்தின் மூலம் எனது ஹார்த்தமான துக்க்ரதிசயத்தையும், அதனால் ஏற்பட்டுள்ள அபிநிவேசாதிசயத்தையும் உங்களிடம் தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன். இதனால் என்னை எம்மாதிரியாகிலும் நீங்கள் நினைத்துக்கொள்ளலாம். தத்காலம் நம் ஸமூஹம் மதாசாரம் நடைஉடை பாவனை ஆகிய எல்லா விதமான புராதந ஸ்வரூபங்களும் பரிஹஸிக்கப்படுவதன்றி, அவைகளை அடியோடு தொலைத்து விடவும், மற்றையோரும் நம்மில் சிலரும் கங்கணம் கட்டிக்கொண்டிருக்கிறார்

கள் என்பது உலக ஸமாசாரப் பத்ரிகாபிமானிகள் யாவரும் அறிந்த விஷயம். நீங்கள் இச் சமயத்திலும் உங்கள் மதம் ஆசாரம் முதலிய நிஜ தத்வங்களை உலகிற்கு ஊட்டி, உலகை உங்கள் பக்கம் திருப்பிக் கொள்ளாவிடில் கட்டாயம் நீங்கள் பகவானுக்கோ, அல்லது உங்கள் ஆசார்யர்களுக்கோ உங்கள் பின் ஸந்ததியார்களுக்கோ கொண்டாடத்தகுந்தவர்களாக மாட்டீர்கள். மேலும் அவர்களின் வெறுப்புக்கும் ஆளாவீர்கள் என்பது திண்ணம். நீங்கள், ஸந்த்யாவந்தநாதி நித்ய கர்மங்களைக் காலத்தில் செய்யலாம். ஜ்யோதிஷ்டோமாதி யாகங்களைச் செய்யலாம். முக்காலமும் ஓதலாம். தர்க்க வேதாந்த சாஸ்த்ரங்களை ஆராயலாம். தபஸ்ஸும் பண்ணலாம். பகவத் த்யாநம் செய்யலாம். அநந்ய கதிகர்களாய்ப் பகவானைச் சரணமுமடையலாம். ஆனால், உங்களுக்குத்தான் மோக்ஷம் ஸித்தம் என்று நீங்கள் நினைத்திருக்கிறீர்களே! அது மாத்ரம் தவறு என்பதுதான் எனது அபிப்ராயம். ஏனெனில், பிறரும் மோக்ஷ ஸாம்ராஜ்யத்தை யடையவேண்டும் என்கிற எண்ணம் உங்களிடத்தில் இல்லை. எவர்கள் எக்கதி யடையினும், நீங்கள் மாத்ரம் ஏகாந்த பகவத் த்யாநம் செய்தால் மோக்ஷமடைந்து விடலாமென்றும், 'பிறர் பாஷண்டிகளாய் நித்ய ஸம்ஸாரிகளாகவே இருக்கட்டும்; நமக்கென்ன? உலகைக் கட்ட நம்மால் முடியாது; பவிஷ்யத் புராண ரீதியாகக் கலி மகிமையால் உலகம் ஸங்கர ஜாதிமயமாய்த் தான் முடியும். அது தெய்வநியதி; அதை ஒருவராலும் ஒரு ஸங்கத்தினாலும் பரிஹரிக்க முடியாது' என்று வீணில் வேதாந்தம் பேசித் திரிகிறீர்கள். நீங்கள், 'நாம் உடையவர் சிஷ்யர்; ராமாநுஜ ஸித்தாந்த நிர்வாஹ ஸார்வ பௌமர்' என்று மாத்ரம் பிருதுகளைச் சூட்டிக்கொள்ளுகிறீர்கள். அந்தோ! என்ன பரிதாபம். இது செவ்வாய்க்கிழமைக்கும் மங்களவாரம் என்று பெயர் சூட்டினாற்போலிருக்கிறது. நமது சரமகாலத்தில், 'நம் ஸித்தாந்தத்தை உலகில் ப்ரகாசம் செய்து நிலைநாட்ட வேண்டியது நமது சிஷ்யர்களாகிய உங்கள் கடமை' என்று நியமித்த ஸ்ரீ உடையவரின் ஆணையை நீங்கள் என் செய்தீர்கள்? முற்றிலும் மறந்தீர்கள்.

மேலும், உங்கள் பிள்ளைகளையும் பேரன்மார்களையும் பெண்மணிகளையும் நீசக் கல்விச் சாலைக்கு அனுப்பி வருகிறீர்கள். உங்கள் பெண்களை நீசக் கல்விமானுக்கே விவாஹம் செய்து கொடுக்கிறீர்கள். இதனால் நீங்கள் அடைந்த பயன்தான் என்ன? உங்கள் ஸந்ததிகளே, உங்கள் வேதம் ஆசாரம் முதலிய புராதநக் கொள்கைகளை வேரறுத்து வருகின்றன. நீங்கள் அதற்கு மறைமுகமாக நின்று, தெய்வத்தின் பேரில் பழி போட்டு, ஆதரவும் கொடுத்து வருகிறீர்கள். க்ராப் முகக்ஷௌரம் பண்ணிக்கொண்டும், நடை உடை பாவனை இவைகளில் முற்றிலும் வேறுபாடுடையவர்களுமான உங்கள் பிள்ளை மாப்பிள்ளைமார்களையும் பெண் பேத்தியார்களையும் நீங்கள் விலக்க முடியவில்லை. அவர்களுடன் போஜநாதிகள் முதலியவற்றை வைத்துக்கொள்ளுகிறீர்கள். ஆகையால் நீங்கள் மாத்ரம் எவ்விதம் மோக்ஷம் அடைய முடியும்? உங்களுக்கு ஒரு த்ருஷ்டாந்தம் கூறுகிறேன். ஒரு பட்டணத்திலோ அல்லது ஒரு க்ராமத்திலோ காலரா நிரம்பப் பரவினதாக வைத்துக்கொள்வோம். அதிலிருந்து விடுபட்டு ஒருவன் ஸுகஜீவநத்தை யடைய வேண்டுமானால் தன்னிருப்பிடமான பட்டணம் அல்லது க்ராமம் முழுமையும் சுத்தப்படுத்தல் வேண்டுமன்றோ?. அஃதின்றி 'அக்கம் பக்கம் பட்டணம் கிராமம் எப்படியாவது இருக்கட்டும்; தான் மாத்ரம் ஸ்நாநாதிகளைச் செய்துவிட்டு சுத்தமாயிருந்தால் ஸுகமாயிருக்கலாம்' என்று எண்ணினால், அவன் எவ்விதம் அக்கம் பக்கமுள்ள அசுத்த வாயுவி

னால் காலரா நோய்க் கிரையாவனோ, அவ்விதமே அசுத்த ஜநங்களிடையே வசிக்கும் நீங்கள் மாத்ரம் சுத்தமாயிருப்பதானால் அவ்வசுத்த ஜந ஸம்ஸர்க்கத்தினால் நீங்களும் அசுத்தர்களாய் மோக்ஷத்தைப் பெற அர்ஹராகமாட்டீர்கள். நீங்கள் மோக்ஷத்தையடைய வேண்டுமானால் உங்களைச் சேர்ந்தவர்களை முதலில் பரிசுத்தர்களாக்க வேண்டும்.

உடையவரின் சரித்ரத்தையாவது நீங்கள் சற்றுச் சிந்திக்கக்கூடாதா? அம் மஹான் மாத்ரம் தமது ஜ்ஞாநத்தைக் கொண்டு பகவத் த்யாநம் செய்து மோக்ஷமடைந்திருக்கக்கூடாதா? அஃதின்றி, ஆசார்யரின் ஆணையையும் மீறி, த்வயத்தைப் பஹிரங்கப்படுத்தினாரன்றோ?. அநேகம் பாஷண்டிகளையும் நம் மதத்தில் சேர்த்தார். ஒரு பகவத் விக்ரஹத்தை எழுந்தருளப் பண்ணுவதற்காகத் துருஷ்க ராஜ்யத்திற்குச் சென்றார் இன்னும் பலவித சீர்திருத்தங்களை அம்மஹான் செய்யவில்லையா? அவர் மாத்ரம் 'இது கலிகாலம், இதில் நாம் ஒரு நியதியையும் ஏற்படுத்தமுடியாது' என்று நினைத்து ஏன் ஏகாந்தத்தில் மௌந வ்ரதம் பூணவில்லையோ தெரிகிலேன்.

ஆனால் அம்மஹான் அவதார புருஷர் என்று நீங்கள் சொல்லலாம். நீங்களும் ஏன் அரிய பெரிய கார்யங்களைச் செய்து அவதார புருஷர்கள் என்று பெயர் வாங்கக் கூடாது? மனித சக்தியின் உந்நத நிலைமையே அவதாரம் என்பதை நீங்கள் உணரவில்லை போலும்! உங்களுக்கு உலக க்ஷேமத்திற்கும், அதன் மூலம் உங்கள் க்ஷேமத்திற்கும் உழைக்க புத்தியும் சக்தியுமிருந்தும், நீங்கள் மனித முயற்சியைக் கைவிட்டு சோம்பேறிகளாய் உங்கள் கடமையைச் செய்ய மறுக்கிறீர்கள். எல்லாம் விதிவசம் என்கிறீர்கள். ஆனால் நீங்கள் பணம் ஸம்பாதிக்க அரும்பாடு படுகிறீர்கள். பெண்களுக்கு இங்கிலீஷ் வரன் தேட தேசாந்தரம் செல்கிறீர்கள். பிள்ளைகளுக்கு நீசக் கல்வி கற்றுக் கொடுக்க உங்கள் உயிரையும் த்யாகம் செய்கிறீர்கள். மற்றும் உங்கள் லௌகிக ஸ்வய நலத்திற்கு எவ்வளவோ முயற்சி செய்கிறீர்கள். அவ்விஷயங்களில் மாத்ரம் ஏன் உங்களுக்கு 'எல்லாம் விதிவசம்' என்று ஓய்வு உண்டாகவில்லை? நீங்கள் இவ்வுலகை வெறுத்துக் காட்டுக்குள் சென்று தபஸ் செய்வதாக இருந்தால், உங்களிடம் இவ்வளவு குறை கூறியிருக்கமாட்டேன். நீங்கள் இவ்வுலகில் இந்த ஜநங்களிடையே வஸித்துக் கொண்டு உங்கள் லௌகிக ஸ்வயநலத்தை மாத்ரம் பெருக்கிக் கொள்ள முயற்சி செய்கையில், நீங்கள் ஏன் உங்கள் ஸமூஹத்திற்கும் வைதிகாசாராபிவ்ருத்திக்கும் உலக க்ஷேமத்திற்கும் மிகுந்த கட்டுப்பாட்டுடன் ஒன்றுபட்டு உழைக்கக் கூடாது? அப்படி இனியாவது ஒன்று சேர்ந்து உழைக்காவிடில், உங்கள் மதம் ஆசாரம் முதலிய எல்லாப் புராதந ரிஷிகளின் கொள்கைகளும் அடியோடு நாசமாய்விடும். அம்மாதிரி போய் விடில் அதற்கு நீங்களும் உடந்தைக் குற்றவாளிகள்தான் என்பதைப் பற்றி ஸர்வஜ்ஞனான பகவான் மறு உலகில் உங்களைக் கட்டாயம் தண்டிப்பன். ஆகையால் உடனே ஒன்று சேருங்கள்; உங்கள் கடமையைச் செய்யுங்கள். உடந்தைக் குற்றத்தினின்றும் தப்பித்துக் கொள்ளுங்கள். உங்களை யான் இந்த வியாஸத்தினால் எச்சரிக்கை செய்கிறேன்.

ஆரணி
மார்கழி மீ 12 உ

சோரையூர்—பெ. ஸ்ரீநிவாஸாசார்யர்

186792

ஸ்ரீ:

॥ ஸ்ரீமதே லக்ஷ்மீந்ருஸிம்ஹபரப்ரஹ்மணே நம: ॥

யோ(அ)ந்த: ப்ரவிஶ்ய மம வாசமிமாம் ப்ரஸுப்தாம்
ஸஞ்ஜீவயத்யகிலஶக்திதர: ஸ்வதாம்நா ।
அந்யாம்ஶ்ச ஹஸ்தசரணஶ்ரவணத்வகாதீந்
ப்ராணாந் நமோ பகவதே புருஷாய துப்யம் ॥

ஸம்பாதகீயம்.

"ஸ்வஸ்த்யஸ்து விஶ்வஸ்ய கல: ப்ரஸீததாம் த்யாயந்து பூதாநி ஶிவம் மிதோ தியா" என்று ஸ்ரீ ப்ரஹ்லாதன் நரஹரியைப் பார்த்து, ஜகத்தில் தார்மிக ளெல்லாரும் ஸுமதிகளாகி ஜகத் முழுவதும் க்ஷேமத்தை அடையவேண்டு மென்று ப்ரார்த்தித்தார். அதை அடியொற்றி நாமும், ஸகல ஜநங்களும் எப்பொழும் பரஸ்பரம் ஹிதத்தையே இச்சித்து ஸுகமாக வாழ்ந்து வரவேண்டு மென்று ப்ரார்த்திக்கிறோம்.

ராஜாங்கத்தாரும் ஆசாரச் சீர் திருத்தமும்.

ஸ்வல்ப காலம் முன் வரையில் ஆசாரச் சீர்திருத்த மென்பது கேவலம் வ்யக்தி நிஷ்டமாக மாத்ரம் இருந்தது. சாஸ்த்ரீய அநுஷ்டாநங்களில் அபிருசி இல்லாதவர்கள் அவைகளைப் பரித்யஜிப்பது உண்டு; ஆனால், ராஜாங்கத்தார் அவர்களுக்கு எவ்வித ஆபிமுக்யத்தையும் அக்காலத்தில் செய்தார்க ளில்லை. பிறகு, ஆசார மாறுதல்களைச் செய்பவர்களின் எண்ணிக்கை அதிகரிக்கவே, அவர்கள் ராஜாங்கத்தாரிடம் செல்வாக்கைப் பெற்றவர்களாய்த் தமது சீர்திருத்த வ்யாபாரத்தில் அதிகாரிகளின் ஆதரத்தை ஸம்பாதித்துக்கொண்டு, அதனால் ஒரு வித உந்மேஷத்தையும் அடைந்து வந்தார்கள். அந்த உந்மேஷம் தேசத்தின் க்ஷேமத்திற்கு விருத்தமாக இருந்த போதிலும், சாஸ்த்ரப்படி அநுஷ்டாநம் நடத்தி வந்தவர்களுக்கு ஸாக்ஷாத்தாக எவ்வித தீமையையும் அது விளைவிக்காமல் இருந்தபடியால், அதை அவ்வளவு பாதகமாக ஒருவரும் க்ரஹித்தாரில்லை. இப்பொழுது கால வைகுண்யத்தால் அந்தச் சீர்திருத்தக்காரர்களுக்கு ராஜாங்கத்தாரிடம் செல்வாக்கு மாத்ரமின்றிக்கே ராஜ்ய பார நிர்வஹண வ்யாபாரத்தில் ஸ்வல்ப அதிகாரமும் கிடைத்து விட்டது. அதன் பலமாக அவர்கள் மற்றவர்களையும் தாம் செய்வது போல ஆசார மாறுதல்களைச் செய்யும்படி நிர்ப்பந்திக்க ஆரம்பித்திருக்கிறார்கள். சாஸ்த்ரப்படி அநுஷ்டிப்பது ஒரு குற்றமாய்; அப்படி அநுஷ்

டிப்பவர்கள் தண்டனைக் குள்ளாவார்களாம். இது கலியின் கொடுமையன்றோ ?

'பரலோகத்து ஸம்பந்தமான ச்ரேயஸ்ஸைப் பற்றிய விஷயங்களில், ராஜாங்கத்தார் ப்ரவேசித்து ஒரு வித நிர்பந்தத்தைச் செய்வதற்கு அதிகாரிகளாவார்களா ?' என்பது மிகவும் சிந்திக்கத் தகுந்ததே. ஆனால், அதைப் பற்றி விசாரிக்க நாம் இப்பொழுது ப்ரவ்ருத்திக்கவில்லை. அவர்களுக்கு அம்மாதிரி அதிகாரம் இருப்பதாக அப்யுபகமம் செய்துகொண்டே, இவ் விதம் அவர்கள் நிர்ப்பந்திக்க ப்ரயத்நப்படுவது ராஜ்யத்தின் ச்ரேயஸ்ஸின் பொருட்டு ஆகுமா?' என்பதை மாத்ரம் விசாரிக்க ப்ரயத்நப்படுகிறோம். ஜநங்களெல்லாரும் கேவலம் ஸாத்விகர்களல்லர்; அவர்களுள் ரஜஸ்தமோ குணங்கள் தலையெடுத்து நிற்பவர் பலருண்டு. அவர்களுக்கு விவேகம் அதிமாத்ரம் பரிமிதம்; ஆக்ரஹம் அவர்களிடம் ஸுலபமாக ப்ரவேசிக்கும். அதிலும் மதவிஷய மென்றால் அந்த ஆக்ரஹத்துக்கு மிகுந்த கொண்டாட்டம். கணக்கற்ற ஜநங்கள், அம்மாதிரி ஆக்ரஹத்திற்கு வசப்பட்டவர்களாய், தமது சக்தி அசக்திகளையும் தமக்கு ஸம்பவிக்கக்கூடிய ஸாதக பாதகங்களையும் கொஞ்சமேனும் ஆலோசியாமல், முரட்டுத்தனமாக ப்ரவ்ருத்தித்துத் தமக்கும் மற்றவர்களுக்கும் பெருத்த நாசத்தை விளைவித்துக் கொண்டிருப்பதை நாம் பார்த்து மிருக்கிறோம்; கேட்டு மிருக்கிறோம். அப்படிப்பட்ட உத்பாதங்களுக்கு இந்த நிர்ப்பந்தம் எங்கேயாவது காரணமாகி விடுமோ என்னும் பீதியே நம்மை மிகவும் வருத்துகின்றது. இப்பொழுது கந்யா விவாஹ விஷயமாக ராஜாங்கத்தார் செய்ய ப்ரயத்நிக்கும் நிர்பந்தத்தைக் கேட்டு, பயந்த ஸ்வபாவமுள்ளவர்க ளென்று எண்ணக்கூடிய சில ஸாதுக்கள் கூட 'அவர்கள் எப்படிப்பட்ட நிர்ப்பந்தம் செய்த போதிலும், நாம் அது விஷயத்தில் சாஸ்த்ரம் சொல்லுகிறபடியே நடப்போம்; அதனால் நேரும் ராஜ நிக்ரஹத்தை நாம் ஆதரிப்போமில்லை' என்று தீர்மானித்திருப்பதை நாம் அறிவோம். இந்த மநோபாவம் ஒரு இடத்தில் உபக்ரமித்தால், அது எவ்விடம் போய் முடிவு பெறும் என்று யாரால் சொல்லக்கூடும் ?

இதற்கு நிதர்சநமாக நம்முடைய அயல் தேசத்தாரான துருஷ்கர்களின் ராஜ்யத்தில் இப்பொழுது நடைபெற்று வரும் கலஹத்தை நாம் சற்று கவனித்துப் பார்ப்போம். ஒரு மாஸம் முன் வரையில் அந்தத் தேசத்தில் எல்லாம் சாந்தமாகவே இருந்து வந்தது. திடீரென்று அவ்விடத்திய ஜநங்களுள் பலர், ராஜாங்கத்திற்கு விரோதிகளாகக் கிளம்பி, ராஜாவின் மீது வைரங்கொண்டு, ராஜதாநியை நோக்கிப் படை எடுத்துப் போய்ப் பெரிய யுத்தத்தைச் செய்து, கணக்கற்ற ராஜ படர்களைக் கொன்று, தாமும் பஹுவாக மடிந்து மஹத்தான விபத்தை விளைவித்து விட்டார்கள், ராஜா

ஆகாசக் கப்பல் வழியாக ஸ்தலாந்தரம் போய் விட்டாராம். தேசம் முழுவதும் அராஜகமாக இருக்கின்றதாம்; ஸாது ஜநங்கள் அநுபவிக்கும் கஷ்டம் வாசாமகோசரமாம். இப்படி ஆக்ரஹப்பட்டு ஜநங்கள் முரட்டுத்தனமாக ஆரம்பித்ததின் காரணத்தை விசாரித்த அபிஜ்ஞர்களுட் பலர், இந்தக் கலஹம் முழுவதும் ஆசாரச் சீர்திருத்த விஷயமான ஒரு ராஜாஜ்ஞையின் பரிபாகமென்று விவரிக்கிறார்கள். அந்தத் தேசத்தின் ராஜா ஒரு வர்ஷ காலமாகப் பாச்சாத்ய தேசங்களுக்கு யாத்ரையாகப் போயிருந்தார். அந்தத் தேசங்களிலுள்ள ஜநங்களின் நடை உடை பாவனைகளைப் பார்த்து, அந்த அரசன், அவைகளில் மிக்க குணம் இருப்பதாயும், தமது தேசத்தின் பண்டைக் காலத்திய நடை உடை பாவனைகளெல்லாம் குணமற்றிருப்பனவாயும் எண்ணம் கொண்டு, தாம் தமது ராஜதானிக்குத் திரும்பி வந்தவுடன், தமது ராஜ்யத்தில் இருக்கும் ப்ரஜைகளெல்லாரும் பழைய காலத்திய நடை உடைகளை த்யஜித்து விடவேண்டுமென்றும் பாச்சாத்ய நாகரிக ப்ரகாரம் எல்லாரும் வர்த்திக்க வேண்டுமென்றும் ஒரு உத்தரவு பிறப்பித்து, அதை பலாத்காரமாக அநுஷ்டாநத்திற்குக் கொண்டு வர ப்ரயத்நப்பட்டார். துருஷ்கர்களுக்குள், ஸ்த்ரீகள் பஹிஸ் ஸஞ்சாராநர்ஹர்களென்றும் அவர்களுடைய ஸ்வாதந்தர்யம் சிற்சில நிபந்தனைகளுக்கு உட்பட்டதென்றும் சில தீவ்ரமான வ்யவஸ்தைகள் உண்டு; புமான்களுடைய நடை உடைகளிலும் சில பலமான நியமங்கள் உண்டென்று தெரியவருகிறது. இப்பொழுது இந்த அரசன் அந்த நியமங்களெல்லாவற்றையும் அடியுடன் மாற்ற ஆஜ்ஞைகளைப் பிறப்பிக்கவே, ஜநங்களுக்கு மஹத்தான ஆக்ரோசம் ஜநித்து இம்மாதிரி ப்ரவ்ருத்தித்து விட்டார்கள் என்று நாம் அறிகிறோம். பதினாயிரம் ஜநங்களுக்கு மேல்பட்டே இது வரையில் சேதமாம். இன்னும் எவ்வளவு ஜநங்கள் நசிக்கப்போகிறார்களோ? யார் அறிவார்?

ராஜ்ய பரிபாலநம் என்பது ஒரு அஸாதாரண வ்யாபாரம்; பலவித ஜநங்களை அடக்கி, ஒருவரும் வீணில் நாசமடையாமல் ஸம்ரக்ஷித்து வர வேண்டியது அரசனுடைய தர்மம். கேவலம் ஸைந்ய பலத்தை மாத்ரம் ஆதாரமாகக் கொண்டு ராஜ்ய கார்யங்களில் ப்ரவ்ருத்திப்பது குணமாக மாட்டாது. ஸைந்ய பலத்தைக் கொண்டு ராஜாங்கத்தார் எந்த உத்தரவையும் அநுஷ்டாநத்துக்குக் கொண்டுவரக் கூடும். ஆனால், அப்படிச் செய்வது ப்ரஜைகளுக்கு மிக்க நாசத்தை விளைவிக்கும். அப்படி ப்ரஜைகளுக்கு நாசத்தை விளைவித்து, ராஜாங்கத்தார் என்ன ஸுகத்தை அநுபவிக்கக்கூடும்? விவேகிகளும் வித்வான்களுமான மந்த்ரிகளைக் கொண்டு யுக்தாயுக்தங்களைத் தீர்க்கமாக விசாரித்து அரசர்கள் செங்கோல் செலுத்திவந்தால் தேசத்துக்கு ச்ரேயஸ் ஸம்பவிக்கும்; இல்லாவிட்டால் தீமையே விளையும். இந்த விஷயத்தை நமது ராஜாங்கத்தார் நன்கு பராமர்சிப்பார்களாக,

"ஏகோ தேவோ பஹுதா ஸந்நிவிஷ்ட:"

"ஸஹைவ ஸந்தம் ந விஜாநந்தி தேவா:"

இத்யாதி। தேவா:—இந்த்ரியாணி। தேவமநுஷ்யாதீநாம் அந்தர்யாமிதயா ஆத்மத்வேந நிவிஸ்ய ஸஹைவ ஸந்தம் தேஷாம் இந்த்ரியாணி மந:பர்யந்தாநி ந விஜாநந்தீத்யர்த:। ததா ச பௌராணிகாநி வசாம்ஸி,

"நதா: ஸ்ம ஸர்வவசஸாம் ப்ரதிஷ்டா யத்ர சாச்வதீ"

வாச்யோ ஹி வசஸ: ப்ரதிஷ்டா।

அர்த்தத்தைச் சொல்லுகின்றன' என்பது தான். "ஏகோ தேவ:" இத்யாதியான ச்ருதியும், 'ஸர்வ சப்தங்களாலும் ஈச்வரன் ஒருவனே சொல்லப்படுகிறான்' என்பதற்கு ஹேதுவை ப்ரதிபாதிக்கின்றது. இதில் 'தேவா:' என்னும் பதத்திற்கு 'இந்த்ரியங்கள்' என்பது பொருள். 'ஸர்வத்திற்கும் அந்தர்யாமியாக இருந்துகொண்டு ஸர்வத்தையும் ப்ரகாரமாக உடைத்தாய்த் தங்களுடன் கூடவே இருக்கும் ஈச்வரனை, அந்த ஸர்வ வஸ்துக்களுடைய இந்த்ரியங்களொன்றும் மநஸ் உள்பட அறிகின்றன வில்லை' என்பது இந்த ச்ருதி வாக்யத்தின் அர்த்தம். புராண வசநங்களும் இப்படியே சொல்லுகின்றன. "நதா: ஸ்ம" இத்யாதியான வாக்யம் அவைகளுள் ஒன்று. ['ஸகல வார்த்தைகளுக்கும் எதில் ப்ரதிஷ்டையோ' என்பதற்கு 'ஸகல வார்த்தைகளாலும் எது சொல்லப்படுகின்றதோ' என்பது அர்த்தம்.] வார்த்தைகளெல்லாம் வாச்யமான அர்த்தத்தையே ப்ரதிஷ்டையாக உடைத்தாயிருக்கின்றன வன்றோ? இம்மாதிரியே "காயத்ராணாம்"

ப்ரஹ்மமொன்றே ப்ரதாநமாக ப்ரதிபாதிக்கப்படுகிறபடியால் எல்லா வேதங்களும் ஒரே வாக்யமாகின்றன வென்று சொல்லக்கூடும் [அதாவது ஒரே அர்த்தத்தைச் சொல்லுகின்றனவென்று சொல்லக்கூடும்.]

"ஏகோ தேவ:........." இந்த ச்ருதி வாக்யம், 'ப்ரஹ்மம் ஸர்வ சப்த வாச்யம்' என்பதற்கு வேண்டுவதான ஹேதுவை ப்ரதிபாதிக்கின்றது. இதன் அர்த்தம்: 'ஒரே ஈச்வரன் அநேக விதமான தேவ மநுஷ்யாதிகளுக்கு அந்தர்யாமியாக இருந்துகொண்டு அவைகளுக்கெல்லாம் ஆத்மாவாக இருக்கிறான். அப்படி இருக்கிறவனை அந்தத் தேவ மநுஷ்யாதிகளின் இந்த்ரியங்கள் அறிகின்றன வில்லை.' என்பது.

"நதா: ஸ்ம........." 'எந்த வஸ்துவினிடத்தில் ஸகல சப்தங்களும் சாச்வதமான ப்ரதிஷ்டையை அடைகின்றனவோ அந்த வஸ்துவுக்கு ப்ரணாமத்தைச் செய்கிறோம்.' 'ப்ரதிஷ்டை' என்பதற்குப் 'பர்யவஸாநம்' ('முடிவு') என்பது பொருள். 'எவன் ஸர்வ சப்த வாச்யனோ அவனை நமஸ்கரிக்கிறோம்' என்பது தாத்பர்யம்.

"கார்யாணாம் காரணம் பூர்வம் வசஸாம் வாச்யமுத்தமம்"

"வேதைஶ்ச ஸர்வைரஹமேவ வேத்ய:"

இத்யாதிஷு ஸர்வாணி ஹி வசாம்ஸி ஸஶரீராத்மவிஶிஷ்டேऽந்தர்யாமிண்யேவ வர்த்தந்தே; "ஹந்தாஹமிமாஸ்திஸ்ரோ தேவதா அநேந ஜீவேநாத்மநாநுப்ரவிஶ்ய நாமரூபே வ்யாகரவாணி" இதி ஹி ஶ்ருதி:। ததா ச மாநவம் வச:,

"ப்ரஶாஸிதாரம் ஸர்வேஷாமணீயாம்ஸமணீயஸாம்।

இத்யாதியான வாக்யமும் "வேதைஶ்ச" இத்யாதியான வாக்யமும் இன்னும் இவை போன்ற மற்றை வாக்யங்களும், சரீரங்களுடன் கூடிய ஆத்மாக்களை ப்ரகாரமாக உடைய அந்தர்யாமியையே சொல்லுகின்றன. 'ஹந்தாஹம்' இத்யாதியான ச்ருதி, ப்ரஹ்மம் ஜீவ சரீரகமாகவே அநுப்ரவேசித்துத் தேவாதி விசித்ர ஸ்ருஷ்டியையும் அவைகளின் நாமதேயங்களையும் செய்கிறது என்று சொல்லுகிறதன்றோ?

மநு ஸ்ம்ருதியும் "ப்ரஶாஸிதாரம்" இத்யாதியான ச்லோகத்தால் ப்ரஹ்மத்துக்கு ஸர்வ சப்த வாச்யத்வத்தை ஸாதிக்கும் ஹேதுவையே சொல்லுகிறது. 'ப்ரஶா

"கார்யாணாம்........."—'ஜகத்தில் தென்படும் ஸகல கார்யங்களான வஸ்துக்களுக்கும் முதல் காரணமாய் இருந்துகொண்டு எது ஸர்வ சப்தங்களுக்கும் ப்ரதானமான வாச்யமாகின்றதோ'. கார்யங்களுக்கெல்லாம் காரணமாயிருப்பதானது, ஸர்வ சப்தங்களுக்கும் வாச்யமாவதற்கு ஹேது.

"வேதைஶ்ச ஸர்வைரஹமேவ வேத்ய:"—'எல்லா வேதங்களாலும் அறியத் தகுந்தவன் நானே.' எல்லா வேதங்களும் ஈச்வரனையே ப்ரதிபாதிக்கின்றன என்பது தாத்பர்யம்.

இந்த ச்ருதி வாக்யங்களெல்லாம், ஈச்வரன், சரீரங்களுடன் கூடியிருக்கும் ஆத்மாக்களைத் தனது சரீரமாக வைத்துக்கொண்டு அவையெல்லாவற்றுக்கும் அந்தர்யாமியாக இருக்கிறான் என்னும் அர்த்தத்தைச் சொல்லுகின்றன. அப்படி ஜீவ சரீரகனாகவே ஈச்வரன் ஸகலத்தினுள்ளும் அந்தர்யாமியாக அநுப்ரவேசிக்கிறான் என்பதற்கு ப்ரமாணம் 'ஹந்தாஹம்' இத்யாதியான ச்ருதி.

'அநேந ஜீவேநாத்மநா' என்பதற்கு 'ஜீவனைச் சரீரமாக உடைய என்னாலே' என்பது பொருள்.

"ப்ரஶாஸிதாரம்........." இவ்விடத்தில் 'ப்ரஶாஸிதா' என்னும் பதத்திற்கு 'ஸகலத்தினுள்ளும் அந்தர்யாமியாக ப்ரவேசித்து நியமநம் செய்துகொண்டிருக்கிற

ருக்மாபம் ஸ்வப்நதீகம்யம் வித்யாத்தம் புருஷம் பரம்"

ப்ரஶாஸிதாரம்—அந்த: ப்ரவிஶ்ய அந்தர்யாமிதயா ஸர்வேஷாம் நியந்தாரம்। அணீயாம்ஸ:—ஆத்மாந:; க்ருத்ஸ்நஸ்யாசேதநஸ்ய வ்யாபகதயா ஸூக்ஷ்மத்வாத்; தேஷாமபி வ்யாபகத்வாத்தேப்யோऽபி

ஸிதாரம்' என்பதற்கு 'உள் ப்ரவேசித்து அந்தர்யாமியாக இருந்து கொண்டு ஸகலத்தையும் நியமிக்கிறவனை' என்பது பொருள். 'அணீயஸாம்' என்பதிலுள்ள அணீயஸ் சப்தத்தால் ஆத்மாக்கள் குறிக்கப்படுகின்றன. ஆத்மாக்கள் ஸகல அசேதந வஸ்துக்களையும் வ்யாபித்து நிற்கிறபடியால், அவை அசேதந வஸ்துக்களைக் காட்டிலும் மிக ஸூக்ஷ்மங்கள்; ஆகையால் அவைகள் 'அணீயாம்ஸ:' என்று சொல்லப்படுகின்றன. 'அணீயஸாமணீயாம்ஸம்' என்பதற்கு, 'அப்படி ஸூக்ஷ்மங்களாயிருக்கும் ஆத்மாக்களையும் வ்யாபிக்கிறபடியால் அவைகளைக் காட்டிலும் இன்னும் அதிக ஸூக்ஷ்மமாயிருக்கும்' என்பது தாத்பர்யம். 'ருக்மாபம்' என்பதற்கு 'ஸூர்யனுடைய வர்ணத்தைப்

என்பது அர்த்தம். இந்த அர்த்தம் எப்படிக் கிடைக்கின்றதென்னில்: வேறொரு ச்ருதியில் 'அந்த: ப்ரவிஷ்ட: ஶாஸ்தா ஜநாநாம்' என்று ஈச்வரனுடைய ப்ரசாஸநம் முழுவதும் உள்ளில் ப்ரவேசித்துச் செய்யப்படுகிறதென்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றதன்றோ? 'அணீயஸாமணீயாம்ஸம்' 'ஸூக்ஷ்மமாயிருக்கும் ஆத்மாக்களைக் காட்டிலும் ஈச்வரன் அதிக ஸூக்ஷ்மன்'. இது அவன் உட்ப்ரவேசித்து ப்ரசாஸநம் செய்வதற்கு ஹேது. இந்த ச்லோகத்தாலும் ஈச்வரனுடைய ஸர்வ சப்த வாச்யத்வத்தின் ஹேது சொல்லப்பட்டது.

இந்த ச்லோகத்தில் தென்படும் 'ருக்மாபம்' என்பதற்கு 'ஸூர்யனுக்கு ஸமானமான வர்ணத்தை உடைய' என்று வ்யாக்யாநம் செய்யப்பட்டிருக்கின்றது. இது "யதா பஶ்ய: பஶ்யதே ருக்மவர்ணாதித்யவர்ணம் தமஸ: பரஸ்தாத்" என்னும் ச்ருதியில் சொல்லப்பட்டுள்ளதை அநுஸரித்திருக்கின்றது. "ய ஏஷோऽந்தராதித்யே ஹிரண்மய: புருஷோ த்ருஶ்யதே" என்னும் ச்ருதியில், 'ஸூர்யனுக்குள் ஸ்வர்ணமயமாக ஈச்வரன் தென்படுகிறான்' என்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. இந்த இரண்டு ச்ருதிகளையும் பார்த்தால், ஈச்வரன் துராதர்ஷமான ஔஜ்ஜ்வல்யத்துடன் இருக்கையில் ஸ்வர்ணம் போல அதி போக்யமான வர்ணத்துடன் கூடியிருக்கிறான் என்பது ஏற்படுகிறது. ஆனால் 'ஈச்வரனுக்கு நீலமான நீருண்ட மேகத்தின் ஸாம்யம் சொல்லப்படுகின்றதே அது எப்படி?' என்று கேட்கலாம். 'அந்த நீலமேக வர்ணத்திற்கே ஒரு ஹேது விசேஷத்தால் ஸ்வர்ண வர்ணத் தன்மையானது உபபந்நமாகக் கூடும்' என்பது பெரியோர்களின் நிர்வாஹம். அப்படி இருப்பதால் தான், பகவானுடைய விக்ரஹம் இளம் வெய்யிலால் பூசப்பட்டுள்ள மரகத மலை போல இருக்கின்றது என்று அதை அறிந்தவர்கள் வர்ணித்திருக்கிறார்கள். ஸ்ரீமத் ராமாயணத்

ஸமுஜ்ஜ்வலதர இத்யர்த꞉ । ருக்மாப꞉ — ஸ்வர்ணவர்ண꞉ । ஸ்வப்நதீகம்ய꞉ — ஸ்வப்நகல்பபுத்திப்ராப்ய꞉; விஶததமப்ரத்யக்ஷதாபந்நாநுத்யாநைகலப்ய இத்யர்த꞉ ।

“ ஏதமேகே வதந்த்யக்நிம் மநுமந்யே ப்ரஜாபதிம் ।
இந்த்ரமேகே பரே ப்ராணமபரே ப்ரஹ்ம ஶாஶ்வதம் ॥ ”

இதி । ஏகே — ஏகே வேதா இத்யர்த꞉ । உக்தரீத்யா பரஸ்யைவ ப்ரஹ்மண꞉ ஸர்வஸ்ய ப்ரஶாஸித்ருத்வேந ஸர்வாந்தராத்மதயா ப்ரவிஶ்யாவஸ்திதத்வாத் அக்ந்யாதய꞉ ஶப்தா அபி ஶாஶ்வதப்ரஹ்மஶப்தவத் தஸ்யைவ வாசகா பவந்தீத்யர்த꞉ । ததா ச ஸ்ம்ருத்யந்தரம்

போன்ற வர்ணமுள்ள' என்பது பொருள். 'ஸ்வப்நதீகம்ய꞉' என்பதற்கு 'ஸ்வப் நம் போன்ற புத்தியால் அறியத்தகுந்த' என்பது அர்த்தம். அதாவது, 'தெளிந்த ப்ரத்யக்ஷ தசையை அடைந்திருக்கும் அநுத்யாநம் ஒன்றாலேயே அறியத் தகுந்த' என்று சொன்னதாயிற்று.

“ஏதமேகே” இத்யாதியான ச்லோகமும் கீழ்ச் சொல்லப்பட்டுள்ள ப்ரஹ்மத்தின் ஸர்வ சப்த வாச்யத் தன்மையையே வெளிப்படுத்துகின்றது. ‘ஏகே’ என்பதற்கு, ‘சில வேதங்கள்’ என்பது பொருள். முன் ச்லோகத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிற ப்ரகாரம், ப்ரஹ்மம் எல்லா வஸ்துக்களினுள்ளும் அநுப்ரவேசித்து அவைகளை நியமித்துக்கொண்டு அந்தக் காரணத்தால் எல்லாவற்றிற்கும் ஆத்மாவாக இருக்கிறபடியால் இந்த ச்லோகத்தில் உதாஹரிக்கப்பட்டுள்ள அக்நி முதலிய சப்தங்களும் ‘சாச்வத ப்ரஹ்ம’ சப்தம் போல ப்ரஹ்மத்தையே குறிக்கின்றன என்பது தான் இந்த ச்லோகத்தின் கருத்து.

திலும், “ [illegible] ” என்று நீலமேக ச்யாமளனுயுள்ள ஸ்ரீராமனுடைய திருமேனி ஸ்வர்ண ஸமாந வர்ணமென்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது.

“ஏதமேகே......” ‘சில வேதங்கள் ஈச்வரனைச் சாச்வதமான ப்ரஹ்மமென்று சொல்வதுபோல, வேறு சில வேதங்கள் இவனை அக்நி என்றும், வேறு சில மருத்துக்கள் என்றும், வேறு சில ப்ரஹ்மாவென்றும், இன்னும் சில இந்த்ர னென்றும், இன்னும் சில ப்ராண னென்றும் சொல்லுகின்றன’. ஈச்வரன் ஸர்வ சப்த வாச்யனாகிறபடியால், அக்நி முதலிய சப்தங்களும், சாச்வத ப்ரஹ்ம சப்தம் போல அந்த ஈச்வரனையே குறிக்கின்றன என்பது இந்த ச்லோகத்தின் குறிப்பு. ஆகையால் இந்த ச்லோகமும் ஸர்வ சப்த வாச்யத்வத்தையே விவரிக்கின்றது. இதில் உள்ள ‘ஏகே’ என்பதற்கு ‘சில வேதங்கள்’ என்று பொருள் கொள்ளவேண்டும்.

“ யே யஜந்தி பித்ரூந் தேவாந் ப்ராஹ்மணாந் ஸஹுதாஶநாந் ।
ஸர்வபூதாந்தராத்மாநம் விஷ்ணுமேவ யஜந்தி தே ॥ ”

இதி । பித்ருதேவப்ராஹ்மணஹுதாஶநாதிஶப்தாஸ்தந்முகேந ததந்தராத்மபூதஸ்ய விஷ்ணோரேவ வாசகா இத்யுக்தம் பவதி ।

அநேந ஸர்வஶாஸ்த்ரஹ்ருதயம் — ஜீவாத்மாந꞉ ஸ்வயமஸங்குசிதாபரிச்சிந்ந

மற்றுமொரு ஸ்ம்ருதியும் “யே யஜந்தி” இத்யாதியான ச்லோகத்தால் இந்த அர்த்தத்தையே விவரிக்கின்றது. இந்த ச்லோகத்திலுள்ள ‘பித்ரு’ ‘தேவ’ ‘ப்ராஹ்மண’ ‘ஹுதாஶந’ முதலான சப்தங்களெல்லாம், அந்தப் பித்ருக்கள் தேவதைகள் ப்ராஹ்மணர்கள் அக்நி இவர்கள் வழியாக அவை யெல்லாவற்றிற்கும் அந்தராத்மாவாக இருக்கும் விஷ்ணுவையே குறிக்கின்றன.

அநேந... இதுவிஷயமான ஸகல ச்ருதி ஸ்ம்ருதி வாக்யங்களின் தாத்பர்யம் என்னவென்றால்—‘ஜீவாத்மாக்களெல்லாம் கேவலம் ஜ்ஞாநத்தையே தர்மமாக உடையவை;

“யே யஜந்தி.........”—இது தக்ஷ வசநம். இதுவும் ஸர்வ சப்த வாச்யபரமான ச்லோகம். கீழ் ச்லோகத்தில், அக்நி முதலிய சப்தங்கள் போல இந்த ச்லோகத்தில் பித்ரு தேவ சப்தங்கள் ஈச்வரனையே சொல்லுகின்றன. சப்தங்களுட் சில, ப்ரஹ்மம் முதலிய சப்தம் போல நிரதிசய பெருந்தன்மை முதலிய குணங்களை உடைய ஈச்வரனை அத்வாரகமாகவே சொல்லுகின்றன; அக்நி பித்ருக்கள் போன்ற மற்றும் சில சப்தங்கள் அந்த ப்ரஹ்மத்தையே ஸத்வாரகமாகச் சொல்லுகின்றன. இந்தக்காரணத்தால் தான் ஸகல சப்தங்களும் ஈச்வரனையே சொல்லுகின்றன என்று வேதாந்திகள் நிர்வஹிக்கிறார்கள்.

பூர்வம் ஸங்க்ரஹமாகச் சொல்லப்பட்ட ஸ்வ பக்ஷத்தை இப்பொழுது விஸ்தரித்துச் சொல்ல ஆரம்பித்து, இது வரையில் பேத ச்ருதி அபேத ச்ருதி கடக ச்ருதி இவைகளின் அர்த்தத்தை உபபாதித்தார். இனி, பகவானை அடைவதற்கு வேண்டுவதான உபாயத்தைப் பற்றிப் பேசும் ச்ருதி வாக்யங்கள் முதலானவைகளை நிரூபிக்கப்போகிறவராய், முதலில், அந்த உபாயபர வாக்யங்களின் தாத்பர்யத்தை விளக்குகிறார். இவ்விடத்தில் மித்யாவாதிகள் ஒரு ஆக்ஷேபம் செய்கிறார்கள். அது என்னவென்றால், ‘ப்ரஹ்மவிதாப்நோதி பரம்’ [ப்ரஹ்மத்தை அறிந்தவன் மோக்ஷத்தை அடைகிறான்] என்பது முதலான வாக்யங்களில் ஜ்ஞாநமே மோக்ஷத்தை அடைவதற்கு உபாயம் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது; ஜ்ஞாநம் என்பது அஜ்ஞாநத்தால் ஏற்படும் ப்ரமத்தை மாத்ரம் நிவ்ருத்திக்கக்கூடியது; ஆகையால் அஜ்ஞாநத்தால் ஏற்படும் ப்ரமத்தின் நிவ்ருத்தியே

நிர்மலஜ்ஞாநஸ்வரூபா: ஸந்த: கர்மரூபாவித்யாவேஷ்டிதா: தத்தத்கர்மாநு-
ரூபஜ்ஞாநஸங்கோசவிகாஸா: ப்ரஹ்மாதிஸ்தம்பபர்யந்தவிவிதவிசித்ரதேஹே-

---

அந்த ஜ்ஞாநம் ஸ்வபாவத்தாலேயே எவ்வித ஸங்கோசமு மற்றது; ஸகல தேசங்களிலும் ஸகல காலங்களிலும் வ்யாபிக்கக்கூடியது; ராகம் த்வேஷம் முதலிய தோஷங்களில்லாதது; ஆனால், அந்த ஜீவாத்மாக்கள் ஜந்மாந்தர கர்மமாகிற அவித்யையால் ஆக்ரமிக்கப்பட்டவை

மோக்ஷமாக வேண்டும். அதாவது, ப்ரஹ்மத்தைத் தவிர்த்த மற்றைப் பதார்த்தங்களும் ஸத்யங்கள் என்னும் ப்ரமம் நிவ்ருத்தியாகவே மோக்ஷமென்று சொன்னதாயிற்று. ஆகையால், ப்ரஹ்மத்தைத் தவிர்த்த மற்றை பதார்த்தங்களெல்லாம் பொய் என்பதே அம்மாதிரியான ச்ருதி வாக்யங்களின் தாத்பர்யம்' என்பது தான். இதற்கு, இம்மாதிரி ச்ருதிகளில் ப்ரயோகம் செய்யப்பட்டுள்ள 'வேதநம்' முதலிய சப்தங்களுக்குக் கேவலம் ஜ்ஞாநம் என்பது பொருள் அன்று, ஆனால் 'உபாஸநம்' என்பதே பொருள் என்பது தான் ஸமாதாநம். இந்த ஸமாதாநத்தைச் சொல்லப்போகிறவராய், முதலில் சாஸ்த்ரங்கள் ப்ரதிபாதிக்கும் அர்த்தம் யாது என்பதை ஒருவித அர்த்த க்ரமத்தை அநுஸரித்து விவரிக்கிறார்.

ஸர்வசாஸ்த்ரஹ்ருதயம்—ஸகல ச்ருதி ஸ்ம்ருதி வாக்யங்களின் அந்தரங்கமான அபிப்ராயம். அதாவது பேதத்தைச் சொல்லும் வாக்யங்கள் பேதத்தை நிஷேதிக்கும் வாக்யங்கள் உபாயத்தைச் சொல்லும் வாக்யங்கள் நிவ்ருத்திக்கப்படவேண்டியது யாது என்பதைச் சொல்லும் நிவர்த்ய பர வாக்யங்கள் இவை எல்லாவற்றையும் பர்யாலோசித்துப் பார்க்குமளவில் நாம் சொல்லும் அர்த்தமே ஏற்படுகின்றது என்று சொன்னதாயிற்று. சிற்சில வாக்யங்களை மாத்ரம் ஆதாரமாகக்கொண்டு இம்மாதிரி விஷயங்களில் தாத்பர்யத்தை நிஷ்கர்ஷிப்பது ச்லாக்யமாக மாட்டாது என்பது குறிப்பு.

'ஸ்வபாவஸங்கோசரஹித' என்பதற்கு 'ஸ்வபாவத்தால் எவ்வித குறைவுமற்றது' என்பது பொருள்; 'அபரிச்சிந்ந' என்பதற்கு 'எவ்வித அளவுக்கும் உட்படாதது' என்பது பொருள். அதாவது, ஈச்வரனுக்கு இந்த ஜ்ஞாநம் விபுவாக இருப்பது போல ஜீவனுக்கும் ஸ்வபாவத்தால் இது விபுவே என்று சொன்னதாயிற்று. ஆனால், இது ஈச்வரனுக்கும் நித்யர்களுக்கும் எப்பொழுதும் விபுவாக இருக்கும்; மற்றுள்ளாருக்கு ஸம்ஸாராவஸ்தையில் கர்மாநுரூபமாகப் பலவித ஸங்கோச விகாஸங்களை உடைத்தாய், முக்தாவஸ்தையில் ஏக ஸ்வரூப விகாஸத்தால் பின்பு யாவத் காலம் விபுவாக இருக்கும். இம்மாதிரியான தாரதம்யத்திற்குக் கர்மமே நிபந்தநம்.

'நிர்மல'—மலமற்றது. ஜ்ஞாநத்திற்கு மலமாவது ராகம் த்வேஷம் முதலியவைகள்; ஆகையால் அவையற்றது என்பது பொருள். ஸகல வஸ்துக்களின் உள்ளி

ஷு ப்ரவிஷ்டாஸ் தத்தத்தேஹோசிதலப்தஜ்ஞாநப்ரஸராஸ் தத்தத்தேஹாத்மாபி-

---

களாய், அந்தந்தக் கர்மங்களின் தாரதம்யத்திற்கு அநுரூபமாகத் தமது ஜ்ஞாநத்தில் ஒருவித ஸங்கோசத்தை அடைகின்றன; அவை, சதுர்முக ப்ரஹ்மா முதலாக அதிமாத்

லும் பகவான் ஆத்மாவாக இருக்கிறான் என்பது யதார்த்த ஜ்ஞாநம். அந்த ஜ்ஞாநம் இருக்கும்பொழுது ராகத்வேஷங்கள் ஏற்படமாட்டா. அப்படி யதார்த்தமல்லாத க்ரஹணம் இருக்கும்பொழுது மாத்ரம் இவை ஏற்படுமாகையால் இவை ஜ்ஞாநத்திற்கு மலமாகச் சொல்லப்படுகின்றன. கர்ம பந்தமற்றிருக்கும் ஜீவன் விஷயத்தில் இந்த ஜ்ஞாநம் நிர்மலமே.

'ஜ்ஞாநஸ்வரூபா:'—ஜ்ஞாநத்தைத் தர்மமாக உடைத்தானவை. 'ஸ்வரூபம்' என்பதற்கு இவ்விடத்தில் 'தர்மம்' என்று பொருள் கொள்ளவேண்டும். ஜீவன்களுடைய ஸ்வரூபமானது, ஜட பதார்த்தங்களான தேஹம் முதலியவைகளின் ஸ்வரூபம் போலன்றிக்கே தனக்குத் தானே ப்ரகாசித்துக்கொள்ளும் யோக்யதை உடையது. இதைத் தான் ஸ்வரூபமாகிற ஜ்ஞாநமென்று சொல்வார்கள். இந்த ஸ்வரூபமாகிற ஜ்ஞாநத்திற்கு ஒரு பொழுதும் ஸங்கோசம் என்பதே இல்லை. ஈச்வரன் விஷயத்தில் இந்த ஸ்வரூப ஜ்ஞாநம் விபு; ஜீவன் விஷயத்தில் இது அணு. இந்த ஸ்வரூப ஜ்ஞாநத்தை ஆதாரமாகக் கொண்டு வேறொரு ஜ்ஞாநம் ஜீவன்களை ஆச்ரயித்து நிற்கின்றது. ஸ்வரூபமாகிற ஜ்ஞாநத்தைக் காட்டிலும் இப்படி ஆச்ரயித்து நிற்கும் ஜ்ஞாநத்தைப் பிரித்துப் பேசும் பொருட்டு ஸ்வரூப ஜ்ஞாநத்தைத் தர்மி ஜ்ஞாநமென்றும் மற்றொன்றை தர்மபூத ஜ்ஞாநமென்றும் வ்யவஹரிப்பார்கள். இந்தத் தர்ம பூத ஜ்ஞாநம் ஸ்வபாவத்தால் விபு; ஆனால் கர்ம பரவசமாய் ஸம்ஸரிக்கும் பொழுது இதற்கு ஸங்கோசம் ஏற்படுகின்றது. இந்தத் தர்மபூத ஜ்ஞாநமே இவ்விடத்தில் ப்ரஸ்தாவிக்கப்பட்டிருக்கின்றது.

கர்மரூபாவித்யாவேஷ்டிதா:—கர்மமாகிற அவித்யையால் சூழப்பட்டவைகளாய். கர்மத்தால் 'தேஹமே ஆத்மா' என்பது முதலான ப்ரமம் ஜீவன்களுக்கு உண்டாகின்றது; இந்த ப்ரமம் அவித்யை என்று சொல்லப்படும். இந்த ப்ரமத்தால் ஒரு வாஸநையும், அந்த வாஸநையால் ஒரு ருசியும், அந்த ருசியால் ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தமும், அந்த ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தத்தால் மறுபடியும் கர்மமும், இம்மாதிரி அநாதி சித்ர பரம்பரையை உடைத்தாயிருக்கின்றது ஸம்ஸாரமென்னும் சக்ரம். அதில் அகப்பட்டுக் கொண்டிருப்பதை 'கர்மரூபாவித்யாவேஷ்டிதா:' என்னும் பதம் குறிக்கின்றது.

தத்தத்கர்மாநுரூபஜ்ஞாநஸங்கோசவிகாஸா:—ஜ்ஞாநமானது ஸங்கோசத்தை அடைவதற்குக் கர்மமே காரணம் என்பதை இது விளக்குகின்றது. அந்த ஸங்கோசமும் அந்தந்தக் கர்மங்களின் தாரதம்யத்தைச் சார்ந்திருக்கிறபடியால், கர்மம் பலவத்

[illegible] ஸுகது:கோப போகஸம்ஸாரப்ரவாஹம் ப்ரதிபத்யந்தே ; ஏதேஷாம் ஸம்ஸார மோசநம் பகவத்ப்ரபத்திமந்தரேண நோபபத்யத இதி தத்ப்ரதமம் ப்ர

ரம் அல்பமாயுள்ள ஸ்தம்ப பர்யந்தமான பலவித விசித்ர தேஹங்களுள் புகுந்தவைக ளாய், அந்தந்தத் தேஹத்திற்குத் தகுந்தபடி ஸ்வல்பம் ஸ்வல்பமான ஜ்ஞாந விளக்கத்தைப் பெற்றும், அந்தந்தத் தேஹமே ஆத்மாவென்னும் அபிமாநத்தைச் செய்துகொண்டும், அதற்கு யோக்யங்களான வ்யாபாரங்களில் ப்ரவ்ருத்தித்தும், அந்தந்த வ்யாபாரங்களால் ஏற்படும் ஸுக துக்கங்களை அநுபவித்துக்கொண்டும், இம்மாதிரி தொடர்ந்து வரும் ஸம்ஸாரமாகிற ப்ரவாஹத்தில் அகப்பட்டு நிற்கின்றன ; இவைகளுக்கு இந்த ஸம்ஸார ப்ரவாஹத்திலிருந்து விமோசநம், பகவானிடத்தில் செய்யப்படும் ப்ரபத்தி ஒன்றாலேயே நேரக்கூடிய தாதலால், சாஸ்த்ரங்களெல்லாம், முதலில் தேவ மநுஷ்யாதி ரூபங்களான

தாக இருக்குமிடங்களில் அதிக ஸங்கோசமும் அவ்வளவு பலமில்லாமல் இருக்குமிடங் களில் கொஞ்சம் குறைந்த ஸங்கோசமும் இப்படி நிரவதிகமான ஸங்கோச தாரதம்யம் இந்த ப்ரபஞ்சத்தில் தென்படுகின்றது.

ப்ரஹ்மாதிஸ்தம்பபர்யந்தவிவிதவிசித்ரதேஹைஷு—சதுர்முக ப்ரஹ்மாவும் கர்ம பந்தத்திற்கு உட்பட்டவரே. 'ஸ்தம்ப' என்னும் பதம் அத்யல்பமான ஸ்தாவர விசேஷத்தைக் குறிக்கும். 'விவித' என்பது தேவன் மநுஷ்யன் திர்யக் ஸ்தாவரம் முதலிய பேதங்களைக் குறிக்கின்றது ; 'விசித்ர' என்பது ஒவ்வொன் றிலும் அவாந்தர பேதங்களைக் குறிக்கின்றது. தத்தேஹோசிதஜ்ஞாந ப்ரஸரா:—அந்தந்தத் தேஹத்திற்குத் தகுந்தபடி ஜ்ஞாநத்தின் ப்ரஸரத்தைப் பெற்ற வர்களாய். ப்ராணிகளல்லாமல் இருக்கும் ஸ்தாவரங்களில் இந்த ஜ்ஞாந ப்ரஸரம் அதி மாத்ரம் ஸ்வல்பம் என்று அறியவேண்டும்.

ஸுகது:கோபபோகஸம்ஸாரப்ரவாஹம்—ஸுகத்திற்கும் துக்கத்திற்கும் தேஹாத்மாபிமாநமே ஹேது. எது ஆத்மாபிமாநத்திற்கு அநுகூலமோ அது ஸுகம், எது அதற்கு ப்ரதிகூலமோ அது துக்கம்.

ஏதேஷாம்—இதனால் ஸம்ஸார மோசநத்திற்கு உபாயம் சொல்லப்படுகின்றது. ப்ரபத்தி ஒன்றே அதற்கு உபாயம். நம்முடைய வேறு கதியற்றிருக்கும் தன்மை யையும் வேறு புகலற்றிருப்பதையும் உணர்ந்து பகவானிடத்தில் பூர்ண விச்வாஸத்து டன் நாம் நம்மையும் நமது ரக்ஷணத்தின் பரத்தையும் அவனிடத்தில் ஒப்புவிப்பதை ப்ர

அந்தர்யாமிணம் [illegible] ப்ரவிஷ்டம் | ததாஹி ஶதபதே—அத காத்யாயநேதி ஹோவாச 'மஹாந் ப்ரஹ்மேத்யேகோ தேவ:, விச்வதச்சக்ஷுரிதி விச்வாத்மா, விச்வதோபாஹுரிதி,

---

இந்த விஷயம் ச்ருதி முதலான ப்ரமாணங்களில் ப்ரஸித்தமென்று அவைகளை உதாஹரிக்கிறார். ஶதபதே—ஸ்ரீ தேசிகன் 'ஸுதர்சநாஷ்டகம்' என்கிற ஸ்தோத்ரத் தில் 'ஶதபதப்ரஹ்மலக்ஷித' என்று அருளிச் செய்த சுக்ல யஜுர் வேதத்தில் ஒரு பாகமான சதபத ப்ராஹ்மணத்தின் வாக்யங்களை உதாஹரிக்கிறார்.

அத—பிறகு, காத்யாயநேதி ஹோவாச—காத்யாயநன் என்கிற சிஷ் யனைக் குறித்து ஆசார்யன் சொன்னதாவது, மஹாந் ப்ரஹ்மேதி—ஸ்வரூபத்திலும் கல்யாண குணங்களிலும் அளவில்லாத மஹிமையை உடையவ னென்றும், விச்வாத்மா இதி—எல்லா ஜீவாத்மாக்களையும் விபூதியாக உடையவ னென்றும், விச்வதச்சக்ஷுரிதி—எல்லா ப்ராணிகளுடைய கண்களையும் விபூதியாக உடையவ னென்றும், [இங்கு ஈச்வரன் ஜீவாத்மாக்களுக்கு அவரவர் கர்மாநுகுணமாகத் தேஹங் களையும் கண் முதலான இந்த்ரியங்களையும் ஸ்ருஷ்டித்து அவைகளை அந்தந்தக் கார்யாநு குணமாகும்படி நியமிக்கையாலே எல்லா ப்ராணிகளுடைய கண் முதலான இந்த்ரியங் களும் ஈச்வரனுடைய தென்கிறது. இதைப் போலவே மற்றும் கண்டு கொள்வது.] விச்வதோபாஹுரிதி—எல்லா ப்ராணிகளுடைய கைகளையும் விபூதியாக உடையவ னென்றும், விச்வதோமுக இதி—எல்லா ப்ராணிகளுடைய முகங்களையும் விபூதி யாக உடையவனென்றும், விச்வதஸ்பாதிதி—எல்லா ப்ராணிகளுடைய கால்களையும் விபூதியாக உடையவ னென்றும், ஸர்வாத்மா இதி—ஸர்வ வஸ்துக்களுக்கும் அந்த ராத்மாவாக இருக்கிற னென்றும், ய:—எந்த, அஸம:—ஸமாநமில்லாதவனை, தேவ:—தேவனானவன், உக்த:—நாராயணாநுவாகாதிகளாலே சொல்லப்பட்டிருக் கிறானோ, ஸ:—அவனே, ஸந்—இவ்வுலகத்தில் எல்லா வஸ்துக்களிலும் வஸிக்கிற வனும், புருஷ:—மாம்ஸ மூத்ர மேதோ மயமான மநுஷ்ய தேஹமாகிற ப்ரஹ்ம புரத்தில் நமக்காக நித்யவாஸம் பண்ணுகிறவனை, அந்தர்யாமீ அந்தர்யாமீ— நம்மை அநுப்ரவேசித்து நியமிக்கிறவனாக, பவதி—ஆகிறான்.

இந்த ச்ருதியில் அநேக பதங்களோடு 'இதி' சப்தம் சேர்ந்திருப்பதை அநுஸ ரித்து, 'இதி' சப்தம் இல்லாத சில பதங்களிலும் அச்சப்தம் சேர்க்கப்பட்டிருக் கிறது. 'அந்தர்யாமீ' என்கிற பதத்தை இரண்டு தரம் சொல்லியிருப்பது ஸர்வேச்

ஏஷ புருஷோऽந்தஶ்சரோऽந்தஶ்சர:, விஷ்ணோ [illegible] விஷ்ணு [illegible]। நாராயணாத் ப்ரஹ்மா ஜாயதே, நாராயணாத் ருத்ரோ ஜாயத இதி। ஸம்பாஹுப்யாம் நமதி ஸம்பதத்ரைர் த்யாவாப்ருதிவீ ஜநயந் தேவ

வரன் ஸர்வ வஸ்துக்களையும் அநுப்ரவேசித்து நியமிக்கிறான் என்கிற இந்த அர்த்தமே இந்த ச்ருதி வாக்யங்களில் ப்ரதாநமாக விதிக்கப்படுகிறதென்று தெரிவிப்பதற்காக.

இதனால், ப்ரளயகாலத்தில் அசேதநங்களுக்கு ஸமாநமாக இருக்கிற ஜீவாத்மாக்களைப் பார்த்து ஸர்வேச்வரன் தன்னுடைய க்ருபாதிசயத்தினால் அவ்வாத்மாக்களுக்குக் கர்மாநுகுணமாகத் தேஹங்களையும் இந்த்ரியங்களையும் கொடுத்து, அவற்றுள் அநுப்ரவேசித்து, அவைகளைப் புருஷார்த்த யோக்யமான கார்யங்களில் ப்ரவ்ருத்திக்கும்படி செய்து உபகரித்தருளுகிறான் என்று சொல்லப்பட்டது. இப்படி ஸர்வ ஜகத் காரணமாகவும் ஸர்வாந்தர்யாமியாகவும் இங்கு சொல்லப்படுகிற தேவதை ப்ரஹ்ம ருத்ராதிகள் அல்லவென்பதையும் ச்ரிய: பதியான நாராயணனே அவர்களுக்ும் காரணமென்பதையும் அதர்வ சிரஸ்ஸில் சொல்லுகிறபடியே இதன் மேல் வாக்யங்கள் அநுவதிக்கின்றன.

ப்ரஹ்மா—ப்ரஹ்மதேவனானவன், நாராயணாத்—நாராயணனிடத்திலிருந்து, ஜாயதே—உண்டாகிறான், ருத்ர:—சிவனானவன், நாராயணாத்—நாராயணனிடத்திலிருந்து, ஜாயதே—உண்டாகிறான். 'இதி' சப்தம் ச்ருத்யந்தர ப்ரஸித்தியைக் காட்டுகிறது. இந்த வாக்யத்தில் ப்ரதாநர்களான ப்ரஹ்ம ருத்ரர்களை நாராயணன் ஸ்ருஷ்டிப்பதாகச் சொன்னது, மற்றும் இந்த்ரன் முதலான ஸர்வ ஜகத்தையும் அவன் ஸ்ருஷ்டிக்கிறான் என்பதற்கும் உபலக்ஷணம்.

இப்படி ஜகதீச்வரர்களான ப்ரஹ்மாதிகளையும் கூட ஸ்ருஷ்டித்து நியமிக்கையாலே உயர்வற உயர் நலமுடையவனாயிருக்கிற ஸர்வேச்வரனை நிஹீநர்களான நாம் அணுகி உஜ்ஜீவிப்பது ஸம்பாவிதமாகுமோ என்று சங்கியாமைக்காக இதன் மேல் வாக்யங்கள் அவ்வீச்வரனிடத்திலிருக்கும் ஆச்ரித ஸௌலப்யத்தின் அதிசயத்தைச் சொல்லுகின்றன.

த்யாவாப்ருதிவீ—எல்லா உலகங்களையும், [இங்கு 'த்யௌ' சப்தம் மேல் எல்லா உலகங்களுக்கும், 'ப்ருதிவீ' சப்தம் கீழ் எல்லா உலகங்களுக்கும் உபலக்ஷணம்.] ஜநயந்—ஸ்ருஷ்டிக்குமவனை, ஏக:—ஸமாநமில்லாதவனை, தேவ:—ஜகத் ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளில் விளையாடுமவனை, [திவி என்கிற தாதுக்கு விளையாடுதல் என்று அர்த்தம்] அந்தஶ்சர:—ஸர்வ வஸ்துக்களுக்கும் உள்ளே இருந்து நியமிக்கிறவனை,

ஏக: புருஷோऽந்தஶ்சரோऽந்தஶ்சர:। ஸ ஸுக்ருத [illegible] பவதி, ஸ ஸுக்ருத [illegible] பவதி, [illegible] யாயஜீதி, [illegible] பவதி। [illegible] தஸ்மாத் [illegible]

புருஷ:—நாராயணனவன், ஸுக்ருதை:—நாம் செய்கிற புண்ய கர்மங்களினால், [ஸுக்ருதாத் த்ராயத இதி ஸுக்ருதம்—புண்யகர்மா] பாஹுப்யாம்—இரண்டு கைகளினாலும், ஸம்நமதி—வணங்குகிறான். [இங்கு 'புருஷ' சப்தமானது, 'பகவாநிதி ஶப்தோயம் ததா புருஷ இத்யபி। நிருபாதீ ச வர்தேதே வாஸுதேவே ஸநாதநே ॥' என்கிறபடியே யோக ரூடமாக நாராயணனையே சொல்லுகிறது.]

ஸௌலப்ய குணத்தைச் சொல்லுகிற இந்த வாக்யத்திலே 'அந்தஶ்சர' சப்தத்தை இரண்டு தரம் ஆவர்த்தித்தது, நித்ய தரித்ரன் க்ருஹத்திலே நிதி கிடந்தாப் போலே புறம்பே போய்த் தேடி அலைய வேண்டாதபடி நமது தேஹத்துக்குள்ளேயே நித்ய வாஸம் செய்கிற அவ்வீச்வரனுடைய ஸௌலப்யாதிசயம் தோற்றுகைக்காக. இதனால் அவ்வீச்வரன் ஸர்வோத்க்ருஷ்டனாக இருந்தாலும் ஆச்ரிதர் விஷயத்தில் ஸாரத்ய தூத்ய பர்யந்தம் ஆகும்படியான ஸௌலப்யாதி குணங்களை உடையவனாக இருப்பதால் நிஷாத கோபாலர்களைப்போலே நிஹீநர்களான நாமும் புண்யம் செய்து நல்ல புனலொடு மலர்கள் தூவி அவனை ஆச்ரயித்து உஜ்ஜீவிக்கக் குறையில்லை என்றதாயிற்று.

இனி, இப்படி ஸர்வ ஸுலபனானவனை நாம் ஆச்ரயிக்க வேண்டிய க்ரமம் இந்த விதம் என்பதையும், அப்படி ஆச்ரயிக்கிறவர்களின் அபேக்ஷாநுகுணமாக அவன் ஸர்வ பலங்களையும் கொடுக்கிறானென்பதையும் இதன் மேல் வாக்யங்கள் சொல்லுகின்றன.

தஸ்மாத்—ஆகையினாலே, [அதாவது, ப்ரளய காலத்திலே அசேதநங்கள் போலே இருந்த நமக்கு ஸர்வேச்வரன் க்ருபாதிசயத்தினால் "ஊன் தந்து" என்கிறபடியே

[ஊன் தந்து நிலைநின்ற வுயிருந் தந்தோ
ருயிராகி யுள்ளொளியோ டுறைக்கு நாதன்
தான் தந்த விண்ணுயிரை யெனதென் றெமல்
நல்லறிவுந் தந்தகலா நலமுந் தந்து
தான் தந்த நல்வழியால் தாழ்ந்த வென்னைத்
தன்றனக்கே பரமாகத் தானேயெண்ணி
வான் தந்து மலரடியுந் தந்து வானோர்
வாழ்ச்சிதர மன்னருளால் வரித்திட்டானே.]

[ஸ்ரீ. தேசி ப்ர. அம்ருதரஞ்சநீ 32-ம் பாசுரம்.]

வம் ஹவதி, ஹஸ: ஸ்வயம்ஹஸ: ப்ரஹ்மண: ஸாயுஜ்யம் ஸலோகதாம் ஜயதி, ய ஏவம் வேத' ।

ஸகல புருஷார்த்த ஸாதநங்களான தேஹங்களையும் இந்த்ரியங்களையும் கொடுத்து, அவை கள் கார்ய கரமாகும்படி அவற்றுள் அநுப்ரவேசித்து நமது உஜ்ஜீவநத்துக்கு அவஸர ப்ர தீக்ஷனாய் நின்று உபகரிக்கையாலே என்றபடி.] தப்தம்—(அந்தந்த அதிகாரிகளுக்கு அநுகுணமாக யதா சாஸ்த்ரம் அக்நியினாலே) தபிக்கப்பட்டதான, அங்கம்—அந்த ஈச்வர னுக்கு முக்யமான அடையாளமான சக்ராயுதமானது, [இது சங்கத்துக்கும் உபலக்ஷணம்.] பாஹ்வோ:—நமது இரண்டு புஜங்களிலும், தாரயாம:—நம்மால் அவச்யம் தரிக்கப்பட வேண்டியவைகள், இதி—என்று, ய:—எந்த மனிதன், ஏவம்—கீழ்ச் சொல்லப்பட்ட படியே, வேத—அறிந்து அநுஷ்டிக்கிறானோ, [மேல் சொல்லப்போகிற ப்ரமாணங்களின் படியே வலது புஜத்தில் சக்ரத்தையும் தரிக்கிறானோ என்றபடி] ஸ:—அந்த மனிதன், விஷ்ணோ: ரூபம் ஹவதி—விஷ்ணுவுக்கு ஸமானமாக ஆகிறான்; விஷ்ணோர் லோகே ஹவதி—விஷ்ணுவினுடைய லோகத்திலிருந்து ஸர்வ ஸுகங்களையும் அநுபவிக்கிறான்; தஸ்ய—அவனுக்கு, அஹரஹோ ஹோத்ரம்—தினந்தோறும் அக்நி ஹோத்ரத்தைச் செய்வதால் உண்டாகக் கூடியதான, லோக:—புண்ய லோக வாஸமானது, ஹவத்யேவ—அவச்யம் உண்டா கிறது; [இப்படி, தாபம் என்கிற ஸம்ஸ்காரத்தையும் அதன் பலங்களையும் சொல்லி, மேல், புண்ட்ரம் என்கிற ஸம்ஸ்காரத்தையும் அதன் பலங்களையும் சொல்லுகிறது.] தஸ்மாத்—முன் சொல்லப்பட்ட காரணத்தினாலேயே, ய:—எந்த மனிதன், ஏவம் வேத—இப்படி அறிகிறானோ, [அதாவது ஈச்வரனுக்கு ஜீவாத்மாக்கள் நித்ய தாஸர்க ளாக இருக்கிறார்கள் என்று கீழ்ச் சொன்ன விஷயத்தை அறிந்து கொண்டு என்றபடி] ஊர்த்வபுண்ட்ரம்—ஊர்த்வ முகமான திருமண் காப்பானது, அச்சித்ரம்—இரண்டு கோடு ரூபமாக, யதா ஹவதி—எப்படி இருக்குமோ, ததா—அப்படியே, தாரயேத்—தரித்துக் கொள்ளுகிறானோ, [இதனால் நடுவில் இடைவெளி யில்லாமல் அகல மான ஒரே கோடாக ஊர்த்வ புண்ட்ரத்தை இட்டுக்கொள்ளக் கூடாதென்று அபிப்ரா யம்.] ஸ:—அவன், ஹஸ: ஹவதி—இந்த பூமிக்கு யஜமானாக ஆகிறான்; ஸ்வயம் ஹஸ: ஹவதி—ப்ரஹ்மாவுக்கு ஸமானமான ஐச்வர்யத்தை உடையவனாக ஆகிறான்; ப்ரஹ்மண:—பரப்ரஹ்மமான நாராயணனுடைய, ஸலோகதாம்—ஸாலோக்யமாகிற ஸ்ரீ வைகுண்டத்தில் நித்ய வாஸத்தையும், ஸாயுஜ்யம்—ஸமாந ஸுகாநுபவ மாகிற மோக்ஷத்தையும், ஜயதி—ஜயிக்கிறான். [அதாவது தன் இஷ்டப்படி அநுபவிக்கிறான் என்றபடி.] இந்த வேதத்தில் தாபம் புண்ட்ரம் என்கிற இவ்விரண்டு ஸம்ஸ்காரங்களே சொல்லப்பட்டிருந்தாலும், இவை, நாமம் மந்த்ரம் யாகம் என்கிற மற்றை மூன்று ஸம் ஸ்காரங்களுக்கும் உபலக்ஷணம்.]

அத சாதுர்வர்ண்யநேதி ஹோவாச 'ஜ்ஞாநம் வை மானுஷோ ப்ராஹ்மணோ ஜாயதே । ஸ ஏவ ஸ ப்ராஹ்மணோ ஹவதி । வஸிஷ்ட: கச்யபோ

இங்கே "ப்ரத்யோர்த்வபுண்ட்ரம்" என்று கீழ்ச் சொல்லப்பட்ட கடசாகை வாக்யங்களில் பஞ்ச ஸம்ஸ்காரத்தைப் பகவத் த்யாநத்துக்கு அங்கமாகச் சொல்லியிருப்ப தால், அங்கிக்குப் பலமான மோக்ஷத்தை அங்கமான தாபாதி ஸம்ஸ்காரங்களுக்கும் பலமாகச் சொல்லியிருப்பது விருத்தமன்று. "அதர்வ விஷ்யா ஹஜஞ்சே ஏதம்" என்கிற படியே பகவத் த்யாநம் மற்றும் ஸர்வ பலங்களுக்கும் காரண மாகையாலே இந்தத் தாபாதி ஸம்ஸ்காரங்களுக்கு வேறு பலங்களையும் சொல்லியிருப்பதும் விருத்தமன்று. ஆக, இந்த மஹா வாக்யத்தினால் ஸர்வாந்தர்யாமியாய், ஸர்வ காரணமாய், ஸர்வ ஸுலபனாய், ஸர் வதா நமக்கு ஸ்வாமியாயுமிருக்கிற நாராயணனுடைய அஸாதாரண சிஹ்னமான சங்க சக்ரங் களையும் அவன் திருவடி போன்ற ஊர்த்வ புண்ட்ரங்களையும் பக்தியோடு தரிக்கும் ஆத் மாக்களுக்கு அவர்கள் அபேக்ஷிக்கிறபடி ஸர்வேச்வரன் ஸர்வ பலங்களையும் கொடுக்கி றான் என்று சொல்லப்பட்டது.

இப்படி இந்தத் தப்த சக்ர தாரணத்தையும் ஊர்த்வபுண்ட்ர தாரணத்தையும், ஜீவாத்மாக்களுக்கு ஸர்வேச்வரன் செய்திருக்கும் (கீழ்ச் சொல்லப்பட்ட) உபகாரங்களையும் பலங்களையும் உத்தேசித்து, ஸர்வ மநுஷ்யர்களும் அவச்யம் செய்து கொள்ளவேண்டிய தென்பதைச் சொல்லி, இதற்கு மேல், மநுஷ்யர்களுக்குள் ச்ரேஷ்டனான ப்ராஹ்மண னுக்கும் இது மிகவும் ஆவச்யக மென்பதைச் சொல்லுகிறார்.

ப்ரஹ்மண:—ப்ரஹ்மத்தினிடத்திலிருந்து மானுஷ:—மனிதனானவன், ஜ்ஞாநம் வை—ஜ்ஞாநத்துக்காகவே [ப்ரஹ்ம ஜ்ஞாநத்தை அடைவதற்காகவே என்ற படி], ஜாயதே—உண்டாகிறான். ஆஹாரம் நித்ரை முதலியவைகள் பசு பக்ஷிகளுக் கும் பூர்ணமாய் இருப்பதனாலே ப்ரஹ்ம ஜ்ஞாநத்தை ஸம்பாதிக்க வேண்டியதே மநுஷ்ய ஜந்மத்தை அடைந்ததற்கு ப்ரயோஜநம் என்றபடி.] ப்ராஹ்மண:—ப்ராஹ்மணனாகப் பிறந்தவனும், ஸ ஏவ—ப்ரஹ்ம ஜ்ஞாநத்தோடு கூடினவனாக இருப்பவன் தானே, ஸ: ஹவதி—மனிதனாக ஆகிறான்.

இதனால் 'நரேஷு ப்ராஹ்மணா: ஸ்ம்ருதா:' என்று மநு ஸ்ம்ருதியில் சொன்னபடியே மனிதர்களுக்குள் ப்ராஹ்மணன் உயர்ந்தவனானாலும் ப்ரஹ்ம ஜ்ஞாந மில்லாவிட்டால் அவன் ப்ராஹ்மணனாய்ப் பிறந்தும் பயனில்லை என்பது கருத்து.

வொட்க்ஷி ஜ-ஐஷ-ஜிவி-ஐஸ்ஸாஜிஜொாயம வஹூாஸாஃ வாஶாஸப-ஐஷூகதுகாஃயெர் ஷெவாஃ। ஸ ப்ரஹ்ஹலொகொ ஹவதி, தஷ்ஸ்ம் அக்ரும் விஹா-ஜெ யாய-ஐ தி, ஸ விஷ்ணு-ஸொகொ ஹவதி, வொாட்தஐஸொகொ ஹவதி, ஸ வெ வா-ணெஹூா ஹவதி, ய ஊவம் வெஜ' ।

மேல் ப்ரஹ்ம ஜ்ஞானமுள்ள ப்ராஹ்மணர்களை உதாஹரணமாகக் காட்டுகிறார். யதா—எப்படி, வஸிஷ்டஃ..................ஷெவஃ—வஸிஷ்டர், கச்யபர், அத்ரி, ஜமதக்னி, விச்வாமித்ரர், பாராசருடைய புத்ரரான வ்யாஸர், ஸநகர் முதலான தேவ ப்ராஹ்மணர்கள், ஸந்தி—இருக்கிறார்களோ [இவர்கள் ப்ரஹ்ம ஜ்ஞானத்தினாலேயே நினைத்தபடி யெல்லாம் முடிக்கவல்ல மஹர்ஷிகளானார்கள் என்றபடி.] தஸ்மாத்—ஆகையினாலே, [ச்ரேஷ்டமான ப்ராஹ்மண ஜந்மாவானது ஸபலமாக வேண்டுகையாலே] தப்தம்—அக்நியினாலே தபிக்கப்பட்டதான, அங்கம்—சங்கசக்ரங்கள், பாஹ்வோ—இரண்டு கைகளிலும், தார்யம்—ப்ரஹ்ம ஜ்ஞானத்தை அடைவதற்காகத் தரிக்கப்பட வேண்டியவைகள்; [இது ஊர்த்வ புண்ட்ரத்துக்கும் உபலக்ஷணம்.] இதி—என்று, யஃ—எந்த ப்ராஹ்மணனானவன், ஸர்வம்—கீழ்ச் சொல்லப்பட்ட ஸர்வ ப்ரகாரங்களோடு, வேத—அறிந்து அநுஷ்டிக்கிறானோ, ஸஃ—அந்த ப்ராஹ்மணன், ப்ரஹ்மலோகஃ—ப்ரஹ்மாவோடு ஒரே உலகத்தில் வஸிக்கிறவனாக, பவதி—ஆகிறான்; ஸஃ—அந்த ப்ராஹ்மணன், விஷ்ணுலோகஃ—விஷ்ணுவோடு ஒரே லோகத்தில் வஸிக்கிறவனாக, பவதி—ஆகிறான்; ஸஃ—அந்த ப்ராஹ்மணன், புண்யோ பவதி—மற்றும் புண்ய கர்மாக்களுடைய பலன்களை அடைகிறவனாக ஆகிறான். ஸஃ—அந்த ப்ராஹ்மணன், அநந்தலோகோ பவதி—அழிவில்லாத ஸ்ரீ வைகுண்டத்தில் வஸிக்கிறவனாக ஆகிறான்.

இதனால்,

> ஃஜெஹூ யஹாஹிஐ.நா-ஔவதவஸு-ஸுளஜ
>
> ஷெஹஜஃவ்ர ஹாவஹ-ஶுவஎா-ஷவ-ஷியொமாஃ।
>
> தாரா-யததா-ய ஹி ஹவஜி வாஷ-ஸம் வா-ஸம்ஷொ
>
> ஹகஹூா த-தொஷ ஹமவாந ஜயாஸஷ்வாய ॥

[ஸ்ரீ பாகவதம் 7-ம் ஸ்கந்தம்.]

என்கிற ச்லோகத்தின்படியே உயர்ந்த ஜாதி முதலியவை ஈச்வரனுடைய க்ருபைக்குக் காரணமாகா; ப்ரஹ்ம ஜ்ஞானமே பகவத் க்ருபைக்கு ப்ரதானமான காரணம்; ஆகையினால்

அத காதூாயநெகி ஷொாவாஜ 'ஶ்ருதிதூஃ வா-ஶா-ஷஃ। ஸ ஶ்ருதிதூஃ கஷ்ஃதி வ்ருஷ்டிஹூதஸ்? அயஹூஂதஃம் அ। வ்ருஷ்டிஹூதம் வெஜ வ்ருதி

அதற்கு ஸாதநமான சக்ராதி தாரணத்தை ப்ராஹ்மணனும் அவச்யம் செய்துகொள்ள வேண்டியது என்று சொல்லப்பட்டதாகிறது.

இந்த சதபத ப்ராஹ்மணத்தினுடைய முதல் மஹாவாக்யத்தில், க்ருபா பரவசனான ஸர்வேச்வரன் தன் உடைமைகளான ஸம்ஸாரி சேதநர்களுடைய உஜ்ஜீவநார்த்தமாகவும், தனது லீலா ரஸார்த்தமாகவும் இந்த ஜீவாத்மாக்களுக்குக் கர்மாநுகுணமாக தேஹேந்த்ரியாதிகளைக் கொடுத்து அவைகளுக்கும் அந்தராத்மாவாக இருந்து நியமித்தருளுகிறபடியால், அவனால் ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்ட ஸர்வ ஜந்துக்களும் உடைமை யாகையினாலே உடையவனுடைய ஆஜ்ஞையான சாஸ்த்ரத்தின்படி நடக்க வேண்டியது தாஸ ஸ்வரூப லக்ஷணமாதலால் அவனுக்கு அஸாதாரணமான அடையாளங்களாகிற சங்க சக்ராதிகளை அந்த ஜந்துக்கள் அவச்யம் தரிக்கவேண்டியதென்று ஸங்க்ரஹமாகச் சொல்லப்பட்ட அர்த்தத்தை, 'உஷ்டம் ஹிவிஷ-ஷாம் ஹொகெ ஸஶாஸஷ்ஹாஸயாஶணஜ' என்னும் ந்யாயத்தை அநுஸரித்து மேல் பத்து மஹா வாக்யங்கள் விஸ்தாரமாக உபதேசிக்கின்றன.

அவற்றுள் இந்த இரண்டாவது வாக்யமானது, பர ப்ரஹ்மமாகிற ஈச்வரன் மநுஷ்ய ஜந்மாவாகப் பிறந்த ஆத்மாக்களுடைய க்ஷேமத்திற்காகவே தனது ஆஜ்ஞா ரூபங்களான சாஸ்த்ரங்களை உண்டுபண்ணி இருப்பதால், மனிதனாகப் பிறந்தவன் அந்தச் சாஸ்த்ர ஜ்ஞானத்தை அடைந்து, அதன் பலமாக, அதில் சொல்லியிருக்கிறபடியே சங்கசக்ராதிகளுடைய தாரணத்தை அநுஷ்டிக்க வேண்டியதென்றும், அம்மனிதர்களுக்குள் சிறந்தவனான ப்ராஹ்மணன் "வரத்தம் யஜெந வாஶக்ஷூம் ப்ராஹ்மணெந விஶெஷதஃ" என்கிறபடியே ஜ்ஞாநாநுஷ்டாந ப்ரதானனாகையால் வஸிஷ்டாதிகளைப் போல் தத்வ ஜ்ஞானத்தையும் அதன் பலமாகச் சக்ர தாரணாதிகளையும் அவச்யமாக அநுஷ்டிக்க வேண்டியதென்றும் சொல்லுகின்றது.

இதன்மேல், இந்த ஈச்வரனுடைய அடையாளங்களைத் தரிப்பதற்குக் காரணமான சேஷத்வாதிகள், ஆதித்யன் முதலான தேவதைகளுக்கும் கூட ஸமானங்கள் என்று சொல்லப்படுகிறது. இதனால் தேவதைகளும் ஸர்வேச்வரனுடைய உடைமை யாகையினால் அவர்களும் அவனுடைய அடையாளமான சக்ராதிகளைத் தரிக்கவேண்டுமென்று சொல்லப் பட்டதாகிறது.

வா-ஶா-ஷஃ—மனிதனானவன் [illegible] ஆதித்யனுக்கு அதீநமாக, பவதி—இருக்கிறான், 'ஶ்ருய-வஜ-ஐதஜ [illegible]லொாகஜ' 'வா[illegible]ஃ' என்னும் இடங்

திஷ்டதி, ப்ரஜயா பசுபிரஸ்மிந் லோகேம்ருதத்வமேதி, பாப: பாபம் ஹரதி, லாஞ்சனசக்ரம் தார்யமிதி, ஊர்த்வபுண்ட்ரம் த்விதைவம் பவதி, ப்ரஹ்மண: ஸாயுஜ்யம் ஸலோகதாம் ஜயதி ய ஏவம் வேத' ।

களில் 'ஆயுஸ்ஸுக்கு நிமித்தம் நெய்', 'சேற்றுக்கு நிமித்தம் தண்ணீர்', 'வ்யாதிக்கு நிமித்தம் கால்' என்று அர்த்தம் செய்து சொல்வது போல, இங்கும் இந்த வாக்யத்திற்கு 'மனிதன் ஜீவித்திருப்பதற்கு நிமித்தம் ஸூர்யன்' என்று அர்த்தம் செய்து கொள்ளல் வேண்டும். 'ஆதித்யாஜ்ஜாயதே வ்ருஷ்டி:' என்றும் 'யாவதாதித்யோ பவதி' என்று தொடங்கியும் சொல்லுகிறபடியே, இவ்வுலகம் ஜீவித்திருப்பதற்கு முக்ய காரணங்களான மழை முதலிய அநுகூலங்களை உண்டுபண்ணுவதாலும், அந்தகாரம் வ்யாதி முதலான அரிஷ்டங்களைப் போக்கி உபகரிப்பதாலும், மனிதன் ஆதித்யனால் ஜீவிக்கிறான் என்று சொல்லப்படுகிறது.

ஸ:—அந்த, ஆதித்ய:—ஆதித்யன், கஸ்மிந்—யாரிடத்தில், ப்ரதிஷ்டித:—இருப்பை உடையவனாகிறான்; இங்கு 'அ' என்னும் சப்தத்தினால், 'அவனுடைய ஸ்வரூப ப்ரவ்ருத்திகளும் எவனுடைய அதீநம்?' என்று கேட்கப்பட்டதாகிறது. இந்த ப்ரச்நத்திற்கு உத்தரம் சொல்லுகிறது மேல். ஆத்மந்யேவ—ஆத்மாவிடத்திலேயே, ப்ரதிஷ்டித:—இருப்பை உடையவனாக இருக்கிறான். 'அ' என்பதற்கு அவதாரணம் அர்த்தம். இதன் கருத்து என்னவென்றால்—'ஸர்வாந்தராத்மாவாக இருக்கும் ஸர்வேச்வரனுக்கு அதீநமான ஸ்வரூப ஸ்திதி ப்ரவ்ருத்திகளை உடையவனாக இருக்கிறான் ஸூர்யன்' என்பதுதான். இதனால், 'ஆதித்யன் முதலான ஸகல தேவதைகளுடைய ஸ்வரூப ஸ்திதி ப்ரவ்ருத்திகளும் ஈச்வரனுக்கு அதீநங்கள்' என்பது சொல்லப்பட்டதாகிறது.

ய:—எந்த மனிதன், ஏவம்—கீழ்ச் சொன்னபடியே, ப்ரதிஷ்டிதம்—ஆதித்யாதிகளுடைய ப்ரதிஷ்டையும் பகவானுக்கு அதீநமென்று, வேத—அறிகிறானோ, தஸ்மாத்—அப்படி அறிந்திருப்பதனால், லாஞ்சனசக்ரம்—அந்தப் பகவானுடைய அடையாளமான சக்ராயுதமானது, தார்யம்—நம்மால் தரிக்கப்பட வேண்டியது; ததா—அப்படியே, த்விதைவம்—இரண்டு கோடு ரூபமான, ஊர்த்வபுண்ட்ரம்—ஊர்த்வ முகமான திருமண் காப்பும், தார்யம் பவதி—நம்மால் தரிக்கப்படவேண்டியதாகிறது; இதி—என்று, ய:—எந்த மனிதன், வேத—அறிந்து அநுஷ்டிக்கிறானோ, ஸ:—அந்த மனிதன், அஸ்மிந் லோகே—இந்த உலகத்தில், ப்ரஜயா—புத்ரர்களுடனும், பசுபி:—பசுக்களுடனும், ப்ரதிதிஷ்டதி—ப்ரதிஷ்டையை அடைகிறான். பாப:—அவன் பாபியானாலும், பாபம் ஹரதி—எல்லாப் பாபங்களையும் போக்கிவிடுகிறான்; [illegible]—மோக்ஷத்தை, ஏதி—அடைகிறான்.

கேஸரியின்
உயர்தரமான
ஔஷதங்கள்.

கேஸரியின் லோத்ரா, அமிருதம், அர்க்கா, ஆகிய மூன்றும் கேசரியின் அத்புத ஔஷதங்களென்பது உலகப்பிரஸித்தம்.

பால்யர்களுக்கும் முதியோருக்கும் மிக உபயோகமானவை.

கேஸரி குடீரம்

இந்திய மருந்து வியாபாரிகள்,
எழும்பூர், சென்னை.

கிளை ஆபீஸ்:—பெங்களூர்

எல்லா விடங்களிலும் ஏஜண்டுகளிருக்கின்றனர்.

மெடல்கள் பெற்றதும், ரிஜிஸ்டர் நெ. 329, உன்னதமான,

எப்பொழுதும்

C. B. S. ராவின் சர்பத்துகளையே

உபயோகியுங்கள்.

குளிர்ச்சியையும், மகிழ்ச்சியையும் உண்டாக்கக்கூடியது. உண்மையானது. உத்திரவாதமுள்ளது.

நன்னாரிவேர் புட்டி ரூ. 1—8	லெமன்	,,	,, 1—8	பாதாமி ரூபா
அஞ்சி ,, ,, 1—8	ரோஜா	,,	,, 1—12	1—12.

குழந்தைகளுக்கான கைகண்ட மருந்துகள்.

கோரோஜனை மாத்திரை (100 கொண்ட) புட்டி 1-க்கு 12 அணா.
கஸ்தூரி மாத்திரை ,, ,, 8 அணா.

வியாபாரிகளுக்கும் தக்க கமிஷன் உண்டு.

தயாரிப்பவர்:—

C. B. ஸ்ரீனிவாச ராவ், ஆயுர்வேத வைத்யர்,
92, வெங்கடாசல முதலி தெரு, மீர்சாகிப்பேட்டை,
ராயப்பேட்டை, **P. O.** மதராஸ்.

உங்கள் ஆரோக்யத்திற்குற்ற தோழன்

அமிருதாஞ்சனம்.

கீழ்க்கண்ட வியாதிகளுக்கு ஆச்சர்ய நிவாரணி.

தலைவலி	இருமல்
நரம்புவலி	ஜலதோஷம்
முதுகுவலி	நெருப்புக்காயம்
இடுப்புவலி	காயங்கள்
கீல்வாயுவு	சுளுக்குகள்

மற்றுமுள்ள வலிகளுக்கும் நோவுகளுக்கும்.

அமிருதாஞ்சனம் டிபோ,

பம்பாய் மதராஸ்.

இது, சென்னை சுதேசமித்திரன் பிராஞ்சு அச்சுக்கூடத்தில் பதிப்பிக்கப்பட்டு,